

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.449 • 2 €

28 • juny • 2007

«On hi ha llum, també hi ha l'ombra.
Deixaré d'estimar la llum perquè fa ombres?»
Wilhelm Lúbke

Diverses entitats reclamen que les dones puguin rebre el 70% de la pensió del marit

Dignitat per a les viudes

Foto: Avismón-Catalunya

Només cal fer un cop d'ull a la memòria 2006 presentada recentment per Càritas diocesana de Barcelona per veure que el de les persones grans, i molt especialment les dones viudes, amb pensions minses és un dels rostres de la pobresa a casa nostra. Hi ha dones que es veuen obligades a passar el mes amb poc més de 500 euros, que tenen moltes dificultats per afrontar qualsevol despesa extra i que pateixen moltes privacions. Per això, associacions de viudes i entitats com la Fatec (Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya) reclamen que les viudes cobrin almenys el 70% de la base regulable de la pensió del marit, i no el 52% actual. Mentre això no sigui així, entitats com Càritas o Avismón-Catalunya continuaran ajudant a dignificar la vellesa d'aquestes dones que, unida a la soledat, pateixen una gran penúria econòmica.

Pàg. 3, 4 i 5

Visita del papa Benet XVI a Assís

Amb motiu del vuitè centenari de la conversió de sant Francesc, el Papa va visitar la ciutat d'Assís. Segons el Bisbe de Roma, «Assís ens diu que la fidelitat a la pròpia convicció religiosa s'expressa en el respecte sincer de l'altre, en el diàleg, en el compromís per la pau i la reconciliació». Benet XVI va aprofitar l'estada a la ciutat de sant Francesc per fer una crida a la pau al Pròxim Orient.

Pàg. 2 i 7

Creu de Sant Jordi a homes d'Església

El bisbe emèrit de Lleida Francesc Xavier Ciuraneta, pel seu paper en el complex litigi per les obres d'art del Museu Diocesà de Lleida, i Mn. Josep Lluís Fernández Padró, cofundador del Cos Provincial de Bombers Voluntaris de Barcelona i rector de Sant Isidor, han estat distingits amb la Creu de Sant Jordi 2007 de la Generalitat de Catalunya. Entre la llista de guardonats també hi ha Ricard Torrents, president de la Societat Verdaguier, i entitats com els Pastorets de l'Ametlla de Merola.

Pàg. 18

Amics de Jesús

Pàg. 20

Adéu a la presència caputxina a Tarragona

Aprofitant la festivitat de Sant Antoni de Pàdua, advocació a la qual està dedicada l'església dels Pares Caputxins a Tarragona, es va celebrar una missa presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, per anunciar el comiat de l'orde franciscà després de 416 anys de presència a la ciutat. La marxa, però, no serà efectiva fins al dia 4 del proper mes d'octubre, diada de Sant Francesc d'Assís, amb la celebració d'una altra eucaristia.

Pàg. 17

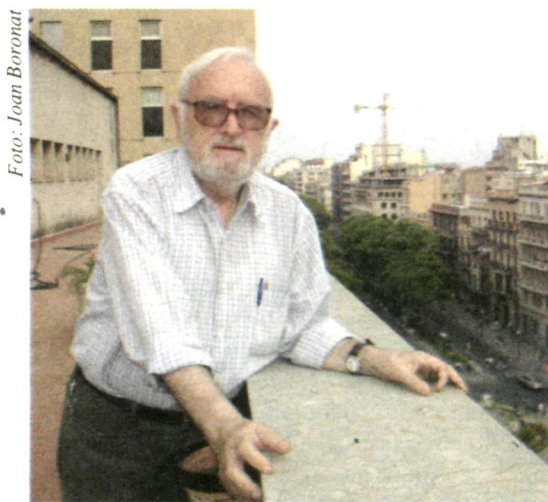

Foto: Joan Boronat

Polèmica arran del viatge a Roma de l'administrador apostòlic de Lleida

El 15 de juny passat l'administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida, Xavier Salinas, va convocar els mitjans informatius de la ciutat per tal de posar fre a algunes notícies i valoracions que s'havien produït en haver-se sabut que havia viatjat a Roma.

Foto: Josep Manel Prada

Mons. Salinas va recordar que «per a un bisbe no és gens estrany, ni molt menys secret, els viatges que pugui fer a la Santa Seu». Així mateix, va explicar que en aquest viatge l'havien acompanyat dos col·laboradors seus, «per tal de tractar com és lògic diversos temes que afecten les diòcesis de Lleida i de Tortosa».

Pàg. 23

Els màrtirs gabrielistes, més a prop dels altars

La primera fase del procés de beatificació de 49 germans gabrielistes i el seu capellà Manuel Berenguer, assassinats per motius de fe en la persecució religiosa del 1936-1939, es va clausurar solemnement el 16 de juny passat a la parròquia de Sant Paulí de Nola de Barcelona. Les actes del procés diocesà, rigorosament segellades i lacrades, van ja cap a Roma, on el pròxim 2 de juliol el postulant de la causa, P. José Paniego, les farà arribar a la Congregació vaticana per a les Causes dels Sants. A partir de llavors encara restarà un llarg camí per recórrer, tot i que s'espera que d'aquí a quatre o cinc anys es pugui anunciar la pujada als altars d'aquests presumptes cinquanta màrtirs estretament vinculats a la família montfortina.

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 8 Vaticà: pla per combatre la prostitució i el treball infantil

Pàg. 10 Entrevista al nou superior provincial de l'orde dels Camils

Pàg. 22 Barcelona: èxit de les Jornades de Teologia Fonamental

Pàg. 25 Tortosa: trobada sacerdotal dedicada a Jesucrist

Pàg. 31 Antologia de l'obra de Santiago Rusiñol a la Pia Almoína

Editorial

L'esperit d'Assís

La ciutat italiana d'Assís ha rebut en els últims quaranta-set anys vuit visites papals. La més recent, la de Benet XVI, per commemorar els vuit-cents anys de la conversió de sant Francesc, el fill més il·lustre d'aquesta població, al costat de santa Clara.

Sant Francesc és, sens dubte, un personatge universal que ha traspassat barreres de religió i de cultura. La seva defensa de la pau i l'ecologia, així com la seva senzillesa i austeritat de vida, l'han convertit en un home admirat per moltes persones que no viuen ni practiquen la fe cristiana. D'aquí que la ciutat d'Assís hagi estat punt de trobada de diverses celebracions interreligioses i, fins i tot, de grups ecologistes no gaire propers a l'Església.

En aquest sentit, Benet XVI ha volgut defensar de forma explícita el cristianisme de sant Francesc, per evitar que aquest sant sigui utilitzat interessadament per persones que no creuen en Jesucrist i que només n'aprofiten el que els interessa. Explícitament, el Pontífex va afirmar que «sant Francesc sofreix una mutilació quan se'l presenta com a defensor de valors que, fins i tot sent importants i apreciats per la cultura moderna, obliden que el més important de la seva vida va ser l'elecció de Crist».

El Papa va recordar que l'«ecologisme» de sant Francesc no era simplement una defensa de la natura, sinó una contemplació de la Creació de Déu i que el «pacifisme» que tant se li atribueix era bàsicament oració. Per això, va animar tothom a transmetre a aquells que acudeixen a Assís l'esperit complet del sant, la seva vida cristiana i la seva recerca de la santedat.

Malgrat aquestes matisacions, l'actual Pontífex va voler utilitzar el mateix escenari que Joan Pau II per pregar per la pau al món i pel diàleg entre les religions i, concretament, va citar els conflictes actuals com l'Iraq, el Líban o Terra Santa, així com per la preservació del medi ambient. També va recordar un cop més que la violència no es pot utilitzar mai en nom de Déu.

Aquests dies, concretament, observem amb tristesa com el conflicte a Terra Santa adquireix noves dimensions. Ja no es tracta d'un nou capítol de la lluita entre jueus i palestins, sinó que aquests últims, de la mateixa cultura i religió, encara que de faccions diferents (Hamàs i Al-Fatah) s'enfronten entre ells en una nova batalla ara fratricida que trenca la unitat d'acció per intentar aconseguir els seus objectius polítics. La divisió no pot ser mai bona i la violència per imposar-se als altres no aconsegueix mai la pau verdadera, això ja ho sabia el mateix sant Francesc d'Assís que havia estat soldat abans de convertir-se en pacífic soldat de Crist.

Benet XVI es va trobar amb uns deu mil joves als quals va invitar a compartir l'esperit de sant Francesc, però no el d'abans de la seva conversió, que va comparar amb el de molts joves d'avui dia, sinó el de després de la seva trobada amb Crist. En aquest sentit, va criticar certes formes d'oci que es basen en «paradisos artificials», com les drogues, les festes fins a l'alba o l'ús inadequat d'Internet.

Com en la majoria dels viatges, Benet XVI va aprofitar bé la seva estada a Assís i va parlar de molts temes i davant de molts públics, i va proposar a tots els cristians sant Francesc com un bon model i exemple a seguir, malgrat la distància de vuit-cents anys que ens separa d'ell.

És cert que els diversos ordes franciscans, tant religiosos com les associacions laicals, intenten seguir amb fidelitat l'esperit d'Assís, però a tots els cristians ens convé una bona dosi de franciscanisme en la nostra vida. Perquè, encara que la societat en què ell va viure era molt diferent de la nostra, la humanitat repeteix sempre els mateixos errors, com la guerra o la violència per imposar-se als altres o la falta de respecte a la natura que ens envolta, per això el missatge de sant Francesc continua sent vàlid en els nostres dies, perquè no és un altre que el missatge de les benaurances de Jesucrist que ha estat, és i continuarà sent vàlid per sempre.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km. 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«On hi ha llum, també hi ha l'ombra. Deixaré d'estimar la llum perquè fa ombres?»

(Wilhelm Lübke. Historiador i crític d'art alemany. 1826-1893)

La frase és metafòrica. Per «llum» s'entén tot el que és exemplar, noble i humanitari, les virtuts i els valors cívics i socials que resplendeixen en contrast amb les ombres i les tenebres, que simbolitzen el contrari: la mentida, els odis i venjances, i la maldat en les seves diferents manifestacions. La deshonestat i manca d'honradesa d'alguns o molts amb qui ens relacionem obligadament o ocasionalment no ens ha de desanimar ni fer desistir en la nostra actitud honrada i sana davant la vida. Deixarem d'estimar

la veritat perquè ens trobem amb tants sofistes, tramposos i mentiders? Deixarem de ser persones amables, alegres i afables perquè n'hi ha d'altres que són de ment retorçada, esquerps i es fan odiosos? Ens drogarem i practicarem un vocabulari barroer i descarat perquè, si no, ens prenen per reprimits, antiquats i beats? Deixaré de fer el bé perquè n'hi ha d'altres que trafiquen amb el mal? «Deixaré d'estimar la llum perquè fa ombres?»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Pensions dignes per a les vídues

■ Diverses entitats reclamen que les dones puguin rebre el 70% de la pensió del marit

El de la gent gran és un col·lectiu que estudia i viatja, malda per mantenir-se en forma en cos i esperit, col·labora a fer un món més just i solidari, té cura dels néts i de la família, participa en la vida de la

parròquia i de l'Església, però també és un col·lectiu víctima de soledat i baixa autoestima, que pateix maltractaments, que té dificultats d'accés a una residència i que en molts casos rep una pensió minsa que

fa molt difícil arribar a final de mes. Són les llums i les ombres d'una generació que, amb l'esperança de vida actual, cada vegada serà més important en nombre i més decidit a reclamar el que considera just.

Només cal fer un cop d'ull a la memòria 2006 presentada recentment per Càritas diocesana de Barcelona per veure que el de les persones grans, amb pensions minses, és un dels rostres de la pobresa a casa nostra. «Hi ha persones amb pensions o ingressos per sota del llindar de la pobresa», denunciava Jordi Roglà, director de Càritas diocesana de Barcelona, en la presentació de la memòria, i també manifestava de nou el suport a les reivindicacions de la gent gran d'aquest país «que reclamen pensions dignes que els permetin viure amb tranquil·litat i dignitat la seva vellesa».

També en l'informe *L'habitatge, un factor d'exclusió social*, un dels col·lectius que hi surt més malparat torna a ser el de la gent gran. Les dades són demolidores: «288,79 euros és el que han cobrat el 2005 les persones grans ateses que reben una PNC (Pensió No Contributiva). Les que no tenen suport familiar es veuen abocades a dependre de menjadors socials, d'ajudes per pagar rebuts...»

Però no és únicament Càritas que fa aquesta radiografia de la pobresa en el grup de la gent gran. L'Institut d'Estadística de Catalunya, en l'*Estadística de distribució personal de la renda i de risc a la pobresa 2005*, conclou que «els menors ingressos per llar corresponen a les llars on la persona de referència té 65 o més anys, i, a igualtat d'edat, els ingressos per llar són menors si la persona de referència és una dona». Així, en el grup de 65 i més anys, «una de cada tres dones es troba en situació de risc a la pobresa», conclou l'informe, que també constata com «les prestacions per vellesa i supervivència contribueixen més a moderar el risc de pobresa en els homes majors de 65 anys que en les dones de 65 anys».

Així doncs, la principal raó que la pobresa afecti més les dones vídues rau en les normes que regeixen el sistema de pensions. En enviuar, les dones només reben el 52% dels ingressos del marit i, en el cas de les mestresses de casa, la situació econòmica esdevé certament dramàtica.

L'Associació de Viudes de Barcelona es troben a Santa Eulàlia de Vilapicina.

Federació de les Associacions Catalanes de Viudes

Hi ha una associació de dones vídues que es reuneixen a la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina, molt a prop de la plaça Virrei i Amat de Barcelona. El seu objectiu és fer-se companyia en la soledat, fer sortides de cap de setmana, donar-se ànims en temps de descoratjament, informar-se i orientar-se dels recursos existents, aprofundir espiritualment en la fe i també reivindicar el que consideren just, això sí, «sense fer el plorricó ni fer demagògia».

Quan l'associació de vídues d'inspiració cristiana naixia fa uns 45 anys a Catalunya, concretament a Tarragona, ho feia com una manera de trasplantar a casa nostra una realitat que ja existia a França gràcies a l'acció de Marie-Françoise de Boucheman, que va enviuar a la Segona Guerra Mundial, i l'acompanyament espiritual del P. Caffarel, fundador dels Equips de la Mare de Déu.

Actualment la Federació de les Associacions Catalanes de Viudes agrupa un total de catorze associacions de vídues de Catalunya i unes 1.500 associades, i forma part de la Confav (Confederació de Federacions i Associacions de Viudes Hispania). El mes de maig passat la ciutat de Madrid va acollir el congrés anual de la Confav, al qual van participar unes 3.000 vídues que de nou feien sentir les seves reclamacions: demanen percebre el 70% de la pensió de jubilació del marit; que la pensió mínima sigui almenys la del salari mínim interprofessional; poder tenir representació pròpia en la revisió del Pacte de Toledo i que les famílies monoparentals amb dos fills al seu càrrec siguin considerades nombroses.

FEDERACIÓ DE LES ASSOCIACIONS CATALANES DE VIUDES
Pg. Fabra i Puig, 260, 2n
08016 Barcelona
Tel. 933 400 549

Viure amb poc més de 500 euros

La seva història és molt dura, com ho pot ser la història d'una dona que als 43 anys, cap a l'any 1973, es va quedar vídua amb dos fills al seu càrrec de 7 i 9 anys. De cop i volta, les dificultats es van amuntegar i ella, que fins aleshores només havia treballat a casa collint punts de mitja per a una empresa, es va trobar davant del repte d'haver de tirar endavant tota sola la casa i la família.

En un primer moment, la situació va ser tan insostenible que es va quedar sense casa, no es podia permetre el lloguer, i els nens els va haver de deixar a càrrec d'uns familiars, primer, i a Sant Josep de la Muntanya, després. Les coses van començar a rutllar un dia que va anar a treballar de cuinera en una zona adinerada de Sarrià i els senyors de la casa van voler ajudar-la a recuperar els fills i a tirar endavant. Va ser així com a poc a poc, treballant i estalviant, va poder deixar l'habitació rellugada i accedir a un pis en una època en què entre la pensió de viduitat i d'orfandat cobrava 4.000 pessetes cada mes.

Amb els fills ja a casa, va tornar a treballar de cosidora i, més endavant, cuidant avis. Gràcies als anys de treball cotitzat, ara cobra una pensió de jubilació de 292,74 euros al mes, als quals suma els 208,42 euros de viduitat. «Això és el que cobro ara», explica aquesta dona viuda que prefereix mantenir-se en l'anònimat, «501,16 euros al mes». (C.M.)

Reivindicació a la plaça Sant Jaume

El dia 25 de cada mes, a les onze del matí, un grup d'homes i de dones guarnits amb un mocador verd, el color de l'esperança, arriben a la seva cita habitual a la plaça Sant Jaume de Barcelona. La seva obstinació és clara: demanar pensions dignes per a les viudes. Només hi ha dos mesos en què no fan la manifestació, el juliol i l'agost, perquè fa molta calor i perquè normalment és l'època en què els avis tenen cura dels néts. Els instigadors d'aquesta protesta pacífica són l'Associació Ciutadana pels Drets de les Dones i l'Associació Ciutadana pro Drets de les Dones. Pilar Mora, una de les capdavanteres en la reivindicació de pensions dignes, explica que es tracta d'un tema de justícia social i que és molt trist que tantes dones tinguin dificultats per arribar a final de mes.

ASSOCIACIÓ CIUTADANA PELS DRETS DE LES DONES
Hotel d'Entitats - Can Guardiola - C/ Cuba, 2
08030 Barcelona - Tel. 933 113 868

Soledat i penúria econòmica

■ El perfil dels usuaris d'Avismón és el d'una dona de més de 80 anys, vídua i amb una pensió irrisòria

Té més de 80 anys i viu sola en un pis sense ascensor de Barcelona. Amb prou feines surt al carrer per anar al metge. Fa anys que va enviudar i la seva xarxa d'amistats i familiars és nul·la. Tot i que de vegades dina en un menjador social, li resulta molt difícil arribar a final de mes amb els poc més de 500 euros que cobra de pensió, de manera que

qualsevol despesa extra —canviar un fluorescent fos, comprar una camisa o unes sabates noves, pintar una paret desgastada, acudir al podòleg— esdevé missió impossible. Aquest és el perfil majoritari dels 230 usuaris d'Avismón-Catalunya, una entitat que dedica totes les seves energies materials i humanes a atendre les necessitats més imperioses dels avis.

«**M**oltes de les dones que atenem van treballar de joves però no van cotitzar gaires anys perquè, en un moment donat, van optar per deixar la feina i tenir cura dels fills o dels seus pares», explica Ester Pascual, treballadora social d'Avismón-Catalunya.

«Ara, després d'haver passat tota la vida tenint cura dels altres, es troben soles i amb unes pensions que no els permeten viure una vellesa digna, perquè tothom pot entendre que 400 o 500 euros al mes no ajuden a resoldre les necessitats bàsiques d'una persona», es lamenta Ester Pascual, que també incideix en el fet que, amb una mica més de suport, molts avis no caldria que ingressessin en una residència.

La qüestió de l'habitatge també marca una diferència, en el sentit que no és el mateix haver de pagar un lloguer cada mes, encara que sigui de renda antiga, que tenir un pis de propietat. Amb tot, les despeses que implica el manteniment tant del pis com de l'escala també són molt elevades tenint en compte la quantitat de la pensió que cobren, i per això qualsevol petit arranjament esdevé un veritable maldecap.

És per això que Avismón ofereix als seus usuaris un servei de petits arranjaments, un servei a càrrec de tres volunta-

L'1 de juliol Avismón-Catalunya celebrarà la seva festa major anual.

ris que al llarg del 2006 van resoldre un total de 82 demandes. El més habitual és instal·lar un fluorescent o un interruptor nou, canviar un vidre que s'ha trencat... però en determinats casos també s'han afrontat projectes de més envergadura com ha estat pintar un pis, arreglar la cambra de bany, anivellar el terra... «Recordo el cas d'una dona que feia molt temps que no tenia llum al lavabo perquè era una despesa que no podia assumir», explica Ester Pascual.

També al llarg del 2006, Avismón-Catalunya va repartir un total de 532 lots d'aliments entre els seus usuaris, especialment dones viudes, així com productes de neteja tant per a la higiene personal com per a la llar. Seguint l'objectiu que els seus usuaris gaudeixin d'una vellesa plena i saludable, endarrerint-ne tant com sigui possible l'ingrés en una residència, Avismón-Catalunya ofereix també serveis de neteja de la llar, podologia, fisioterapeuta, suport psicològic, perruqueria

i barberia... En aquest sentit, l'objectiu principal és allargar l'estada de les persones grans a la seva llar amb les millors condicions possibles i la màxima autonomia.

Amb tot, el que més valoren els usuaris són les activitats que organitza Avismón i la companyia que reben dels voluntaris, el fet que els acompanyin al metge, se'n preocupin, passin una estona amb ells, els ajudin a baixar al carrer per fer un tomb... «En molts casos, aquestes persones són les últimes que queden d'un entorn familiar i d'amistats que s'ha anat morint al llarg dels anys», explica la treballadora social d'Avismón-Catalunya.

Tot i que la seva seu es troba al districte de Sants-Montjuïc, Avismón-Catalunya dona servei a avis d'arreu de Barcelona, especialment als barris més antics de la ciutat. Així, Ester Pascual recorda el cas d'una àvia que viu en un edifici senyorial, amb porter inclòs, però que ha de recórrer a l'ajuda de l'associació: «Li oferim un lot d'aliments, ens diu que sí que li fa falta, però que, si us plau, li fem arribar quan el porter ja no hi sigui.» «Quin canvi de nivell de vida d'ençà que es va morir el seu marit...», es lamenta la treballadora social d'Avismón-Catalunya. (C.M.)

AVISMON-CATALUNYA
Jocs Florals, 59 baixos
08014 Barcelona
Tel. 933 325 858
www.avismon.org
info@avismon.org

~ LOLA SAN ANTONIO, PRESIDENTA NACIONAL DE LA CONFEDERACIÓ DE FEDERACIONS I ASSOCIACIONS DE VIUDES (CONFV) ~

«En moltes ocasions la dona viuda ha d'acceptar feines precàries»

La Confederació de Federacions i Associacions de Viudes d'Espanya (Confav) és una associació d'apostolat seglar que va sorgir de la necessitat d'aglutinar, coordinar i impulsar l'actuació de totes les associacions i federacions que hi ha a l'Estat espanyol. Per tant, és un moviment que aplega un col·lectiu d'unes 385 associacions i grups amb l'objectiu, d'una banda, de lluitar pels drets de la pensió de viduitat i, de l'altra, per fer que la dona viuda sigui útil per a la societat.

—Com minva el nivell de vida econòmic de la dona en enviudar?

—Si tenim en compte que durant 45 anys la pensió de viduitat va ser el 45% de la base reguladora que tenia el marit, es comprendrà que el poder adquisitiu d'aquesta família es desplomava en picat. Independentment de l'estatus de la dona, a totes els passava el mateix. Des de sempre això ha estat sagnant. En els últims anys hem millorat una mica. Actualment s'aplica el 54% de la base reguladora i l'orfanat ha passat dels 18 als 22 anys. A causa del que hem passat nosaltres, ens hem esforçat a donar a les nostres filles la mateixa educació que als nostres fills perquè no els passés el mateix. Una dona viuda que s'ha dedicat a educar i tenir cura de la família no pot treballar enlloc perquè no està preparada pel que la societat li exigeix: *titulitis*. Però ha de fer-ho per la minva econòmica que pateix.

—Quina és la reclamació que fa la Confederació de Federacions de

Viudes d'Espanya?

—Que resolguin d'una vegada per totes les reivindicacions que fem des de fa tants anys i que ajudarien a millorar les situacions duríssimes que viuen moltes famílies de viudes, perquè, si bé totes les administracions ens escolten, donen suport als nostres actes públics amb la seva presència, les ajudes arriben a petites dosis i, per tant, calen resolucions més efectives, més importants. Des de sempre el tema de les pensions ha estat el seu cavall de batalla. Així, doncs, que atenguin les nostres peticions amb resolucions fermes, modifiquin la situació actual de les pensions per millorar la qualitat de vida d'aquestes famílies que, de vegades, es veuen abocades a canviar els plans de vida que tenien per als fills perquè no poden pagar-los els estudis:

—Què demanen a les administracions?

—Que d'una vegada per totes la pensió de viduitat es calculi sobre el 70% de la base reguladora, que la pensió mínima s'equipari al salari mínim interprofessional, que tinguem un representant en la comissió dels Pactes de Toledo, que els orfes que no tenen pensió es prevegin com a tercer grup de les Pensions No Contributives; que la pensió de viduitat no cotitzi com a rendes de treball; que l'Administració faciliti la incorporació de les dones viudes al mercat laboral, però amb una formació adient i lògica tant per a les seves capacitats com per a la conciliació amb la vida familiar; que la família d'una viuda amb dos fills sigui considerada família nombrosa... En moltes ocasions la dona viuda ha d'acceptar feines precàries, en l'economia submergida o el que li ofereixin, perquè és pràcticament impossible encarregar-se dels fills i de la casa, i a més seguir un curset de formació laboral per trobar una feina digna.

—Com ajuda la vivència de la fe en la seva situació?

—D'una manera fonamental, perquè gràcies a la fe tenim la decisió i l'energia suficient per continuar, ja que ens impulsa a l'amor i l'esperança necessaris per viure i vèncer els reptes i les dificultats que ens dona la vida.

L'ENTREVISTA

Enric Ollé, membre del Grup de Treball per unes Pensions Dignes i Suficients

—Quina és la situació econòmica de moltes persones grans?

—Justament la nostra lluita consisteix a demanar unes pensions dignes i suficients. Què volem la gent gran? La gent gran ja no ens hem de comprar un xalet, no ens hem de comprar un pis en la majoria de casos; l'únic que necessitem és viure i arribar a final de mes. I això sí, que ens sobri un euro a la butxaca per poder comprar un gelat als néts. És tot el que volem. Malauradament, la mitjana de les pensions que es paguen no ho permeten i és aleshores quan cal buscar solucions.

—Amb quants diners les persones grans passen el mes?

—A l'Estat espanyol hi ha aproximadament 7.800.000 persones jubilades més grans de 65 anys. Si tenim en compte que la pensió contributiva més baixa és de 493 euros i la més alta, amb diners bruts, és de 2.200 euros, vol dir que la mitjana rondaria els 1.000 euros, però no és així, perquè la mitjana a Catalunya avui dia no arriba als 600 euros. Hi ha, per tant, pensions molt baixes que, amb l'encariment de la vida d'ençà de l'entrada de l'euro, fan molt difícil arribar a final de mes.

—Com acullen els polítics les seves reclamacions?

—Amb bones paraules i prou. Les dones que ara viuen d'una pensió de viduitat són les dones que durant la postguerra tenien l'edat de treballar però que, en el moment de casar-se, tenien prohibit treballar. El marit havia de portar els diners i la dona havia de tenir cura de la casa i dels fills. Quina va ser la trampa? Doncs que, en no poder treballar, tampoc no van poder cotitzar a la Seguretat Social, amb la qual cosa ara no poden percebre la pensió corresponent. Les que no van cotitzar un mínim de quinze anys, que és el mínim que es necessita per accedir a una pensió, rebien el SOVI (Salari Obligatori de Vellesa i d'Invalidesa). L'any 1982, en plena democràcia, el govern socialista de Felipe González va treure una llei que no permetia fer compatibles la pensió de viduitat amb el SOVI. Així, un matrimoni, tots dos jubilats, en què l'home tenia una jubilació de l'ordre de les 100.000 pessetes i la dona rebia el SOVI de l'ordre de les 50 mil pessetes, que passaven, per tant, el mes amb unes 150.000 pessetes i que vivien una jubilació força digna, en el moment que el marit moria la situació canviava radicalment. La vídua, com que no podia cobrar el SOVI, es quedava només amb la pensió de viduitat, que aleshores suposava el 45% de la base regulable de la pensió del marit. De cop i volta, doncs, quedava una sola persona a casa, amb el mateix lloguer, amb les mateixes despeses d'escala, de telèfon, de llum, d'aigua, de gas..., que només tenia 50.000 per arribar a final de mes.

—Què han aconseguit amb tants anys de lluita?

—En l'època del govern del Partit Popular vam aconseguir passar del 45% de la base regulable al 52%, de manera que en lloc de cobrar 60.000 pessetes potser en cobraven 62.000, i això després de moltes reivindicacions i accions de protesta! I el que vam aconseguir a finals del 2005 va ser la compatibilitat, és a dir, que les vídu-

Amb prop de 400 entitats federades, la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya (Fateg) ha esdevingut un referent del col·lectiu de la gent gran a Catalunya, ja que pot representar unes 400.000 persones més grans de 65 anys. Aquesta veu tan important en nombre ha fet també que sigui una veu important a l'hora de reivindicar i d'«exigir» unes pensions dignes i suficients, i per això de forma periòdica es reuneix amb els representants socials dels cinc grups parlamentaris. Enric Ollé González, portaveu de la Fateg, també és un dels membres del Grup de Treball per unes Pensions Dignes i Suficients, on la Fateg uneix esforços amb les associacions de vídues.

«Hi ha moltes vídues vergonyants a l'Eixample»

Enric Ollé és portaveu de la Fateg.

es poguessin tornar a cobrar el SOVI, però amb un màxim total d'uns 870 euros. Amb tot, el gran problema és que la pensió de viduitat continua sent només el 52% del que cobrava el marit. D'aquí la nostra lluita, perquè volem que aquest 52% arribi almenys al 70%. És més, a Catalunya no tenim competència en pensions, que és cosa de l'Estat, però hi ha un acord de tots els grups del Parlament de Catalunya de finals dels noranta que estableix que les pensions de viduitat haurien de ser almenys d'un 75% de la pensió del marit! Un altre dels èxits ha estat el complement que la Generalitat de Catalunya dona a les vídues (38 euros al mes).

—És un tema de justícia?

—Totalment, és un tema de justícia social. Hi ha moltes vídues vergonyants als pisos de l'Eixample de Barcelona que cobren pensions de misèria. Vas a casa seva i veus la marea dels quadres que ja no decoren les parets o veus com van desapareixent els mobles, les joies... perquè empenyoren les poquetes coses que tenen per tal de sobreviure. Hi ha moltes vídues que van a la carnisseria i demanen dues carcasses de pollastre per al gos, però no tenen gos. Potser és l'única carn que entra en aquella casa per donar una mica de gust a una dieta basada en els llegums i les

patates bullides.

—La realitat és que hi ha més vídues que vidus. Què fa l'Estat amb tots els diners que s'estalvia en pensions de jubilació?

—Podem pensar que, en morir l'home, com que la vídua només cobra el 52% de la pensió, l'Estat s'estalvia el 48% restant, però el sistema de pensions realment no va així. El sistema de pensions no consisteix a posar els diners en una capitalització que ens dona uns interessos de cara a la jubilació. La idea és que els treballadors cotitzen perquè els jubilats que hi ha en aquell moment cobrin segons el que ells van cotitzar. A més, la veritat és que el sistema de pensions té les seves limitacions i, si no fa gaires anys per cada jubilat hi havia quatre persones que cotitzaven, avui dia per cada persona que cotitza hi ha quatre jubilats. S'han invertit els termes i, per tant, el sistema de pensions no és com un xiclet que es pot estirar i estirar. La caixa de la Seguretat Social ara com ara té superàvit però es calcula que, amb el creixement demogràfic que hi haurà en els pròxims anys, el sistema de pensions, i això gràcies a la immigració, es podrà aguantar fins al 2040, però a partir d'aleshores ja començarem a patir.

—De tota manera, el de les vídues actuals és un problema generacional...

—Evidentment, com que la majoria de dones avui dia treballen i cotitzen, quan arribi el moment de la jubilació rebran la seva pensió. Per això la nova llei de pensions que s'està tramitant vol suprimir les pensions de viduitat, però no les actuals, evidentment, sinó les dels futurs vidus i vídues, tret, i això és sobre el que s'està discutint, que no tinguin una pensió pròpia. Però també hi ha altres temes que estan sobre la taula i sobre els quals es parla actualment. Per exemple, hi ha moltes dones que cotitzen partides molt baixes i, per tant, que cobrin o no pensió de viduitat també dependrà de la quantitat que hagin cotitzat. Tampoc no hem de

perdre de vista l'actual precarietat laboral i, si amb la llei actual hem d'haver cotitzat 35 anys per tenir dret al cent per cent de la pensió que et pertoca, què cobraran els joves que comencen a treballar cap als 25 o els 30 anys, que de vegades no estan assegurats, que canvien tot sovint de feina...? Per això la nova llei vol posar solució a aquestes situacions. Finalment també cal parlar d'altres casos molt dramàtics de persones que viuen amb pensions molt baixes: dones que només cobren el SOVI i que passen el mes amb 380 euros, o que cobren les pensions no contributives (351 euros). Hi ha moltes persones que van treballar als anys cinquanta, seixanta o setanta i que literalment van ser estafats per la seva empresa, que no abonava la corresponent cotització a la Seguretat Social.

—Quines són les altres problemàtiques per les quals lluita la Fateg?

—Un dels temes que ens preocupa més és la problemàtica dels maltractaments. Treballem perquè la gent gran denunciï els maltractaments de què és víctima, ja siguin físics, psicològics, financers, sexuals... D'altra banda, com a Fateg estem confederats amb FIAPA (Federació Internacional d'Associacions de Persones Grans) i col·laborem en un projecte, subvencionat per la Unió Europea, a propòsit dels maltractaments financers de la gent gran. Estem denunciant els abusos en comissions, interessos... i també treballem el tema de la hipoteca inversa.

—En què consisteix la hipoteca inversa?

—És un producte nou a l'Estat espanyol però que ja fa temps que funciona als Estats Units i en països del nord d'Europa. Posaré un exemple perquè ho entenguem clarament. Imaginem una persona gran que viu a l'Eixample i trepitja unes rajoles que en el mercat immobiliari poden valer 480.800 euros. Imaginem, però, que aquesta mateixa persona rep una pensió minsa i no arriba a final de mes, o que necessita anar a una residència però amb la seva pensió no la pot pagar. Aleshores pot subscriure una hipoteca inversa, és a dir, pot posar com a garantia el seu pis i l'entitat bancària li dona una quantitat mensual, ja sigui durant un temps determinat o de forma indefinida. Això només es pot fer si es tracta de la seva residència

habitual i si la persona en qüestió té un mínim de 70 anys. En cas que es tracti d'una parella, també caldrà esperar que el més jove dels dos hagi complert els 70 anys. En el moment que la persona mor, l'entitat bancària passa comptes amb els hereus, que tenen dues opcions: pagar, amb interessos inclosos, el que ha avançat l'entitat financera i quedar-se el cent per cent de la propietat del pis, o bé passar comptes amb l'entitat financera, que, a canvi de quedar-se la propietat del pis, abonarà als hereus el que resta fins a assolir el valor real de l'immoble. És una mena de vitalici però sense perdre al cent per cent la propietat de l'habitatge.

Reportatge: Carme Munté

**FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS
DE GENT GRAN DE
CATALUNYA**
C/ Casanova, 36, baixos dreta
08011 Barcelona
Tel. 932 150 233
www.gentgran.org
fateg@gentgran.org

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Del 27 al 29 de juliol

LOURDES

Amb motiu del 150è aniversari de les aparicions de Maria, *Amics de Catalunya Cristiana* organitza Pelegrinatges a Lourdes

relitur viatges GC 1045 D

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

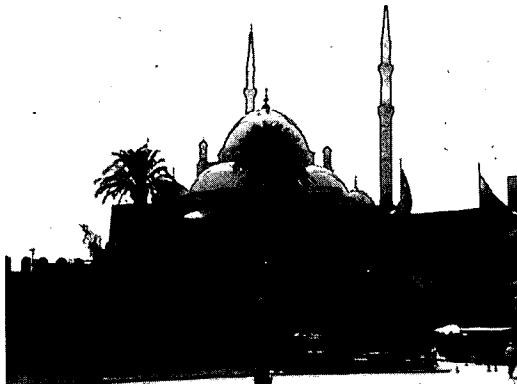
Califòrnia
Grand
Canyon

Amb estada al
Parc Nacional
del Colorado

Del 10 al 21 de setembre

Pelegrinatge pels camins de la Terra Promesa

- ✓El Caire
- ✓Sinaí
- ✓Jordània
- ✓Jerusalem

Del Nil a les fonts
del Jordà per la
ruta de l'Èxode

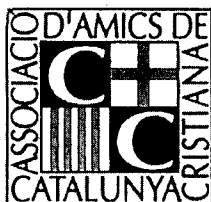
Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
ZANZÍBAR**

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

Si vols viatjar
a Terra Santa
de manera
espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

Pelegrinatges a TERRA SANTA

- ✓Del 15 al 22 d'octubre de 2007
- ✓Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

«El diàleg interreligiós ha de tenir lloc des de la fidelitat a la pròpia fe»

■ El Papa visita Assís en els 800 anys de la conversió de sant Francesc

CIUTAT DEL VATICÀ.— Per tal de commemorar el vuitè centenari de la conversió de sant Francesc, el Papa va viatjar diumenge dia 17 de juny a la ciutat d'Assís i, per primer cop en el seu pontificat, va recórrer la vila natal del sant italià. El Pontífex va arribar a Assís ben d'hora en helicòpter i va dirigir-se en visita privada al santuari de Rivotorto, on sant Francesc va viure durant dos anys amb els primers frares que el van seguir.

Després, Benet XVI va traslladar-se amb cotxe fins al santuari de Sant Damí, on sant Francesc va sentir que Jesús des de la creu l'exhortava a reparar casa seva. Posteriorment el Papa va anar a la basílica de Santa Clara on es va trobar amb les monges clarisses, a les quals va dir que «la conversió no és un moment de la vida, puntual, sinó que en realitat és un camí». Les campanes de tot Assís tocaven a festa quan el Pontífex va entrar a la plaça de la basílica inferior encapçalant una processó de sacerdots. A la mateixa plaça va celebrar una Eucaristia davant de milers de fidels. Durant l'homília, Benet XVI va fer referència moltes vegades a «l'Esperit d'Assís», referint-se a la trobada interreligiosa que Joan Pau II va presidir l'any 1986 a la vila de sant Francesc, quan el Pontífex polonès va convocar els caps religiosos de tot el món per a la Jornada Mundial de la Pregària per la Pau. Segons el Papa, aquell esdeveniment entre els representants de les confessions cristianes i de les diferents religions

continua donant fruits arreu del món en contrast amb «l'esperit de violència i de l'abús de la religió com a pretext per a la violència».

Segons el Bisbe de Roma, «Assís ens diu que la fidelitat a la pròpia convicció religiosa s'expressa en el respecte sincer de l'altre, en el diàleg, en el compromís per la pau i la reconciliació». Citant sempre com a model sant Francesc, Benet XVI va alertar contra els perills del sincretisme i va aclarir que «l'opció per Jesucrist» implica «refusar a priori tota temptació d'indiferència religiosa, que no té res a veure amb l'autèntic diàleg interreligiós». El Papa va parlar àmpliament del tema de la conversió, «revolt crucial en l'existència de tot cristià», i va esmentar els textos de la litúrgia de la Paraula d'aquell diumenge, com l'exemple de la pecadora que ungeix els peus de Jesús a l'evangelí de sant Lluc. El Bisbe de Roma va dir que «la misericòr-

El Papa es va trobar amb les clarisses.

la catedral d'Assís amb els sacerdots, els diaques, els religiosos i les religioses, els superiors i els alumnes del Pontifici Seminari d'Úmbria, davant dels quals va pronunciar un discurs ben intens amb què va insistir a presentar el rostre autèntic del sant d'Assís, refusant les tergiversacions que a vegades se'n fan. Segons el Pontífex, «els milions de pelegrins que passen per aquests carrers, atrets pel carisma de Francesc, han de ser ajudats a copsar el nucli essencial de la vida cristiana i

a tendir cap a la seva "mesura alta", que és precisament la santedat. No n'hi ha prou que admirin Francesc: a través d'ell han de poder trobar Jesucrist (...). Els cristians de la nostra època, cada cop més sovint, es troben davant la tendència d'acceptar un Crist disminuït, admirat en la seva humanitat extraordinària, però refusat en el misteri profund de la seva divinitat. El mateix Francesc pateix una mena de mutilació, quan se'l reclama com a testimoni de valors importants, apreciats per la cultura moderna, però s'oblida la seva opció profunda, en diríem el cor de la seva vida, que és l'opció de Crist».

El viatge papal es va acabar amb la trobada amb més de 10.000 joves reunits a la plaça de la basílica de Santa Maria dels Àngels. El Pontífex va dialogar amb els joves i en alguns moments es va adreçar a ells en un discurs espontani, sense llegir els papers que duia preparats. Al llarg de la seva xerrada, Benet XVI va subratllar, referint-se a sant Francesc, que «la font de la seva dimensió d'home de pau, de tolerància, de diàleg neix de l'experiència de Déu-Amor». Conclòs l'acte amb els joves i després d'una intensa jornada, el Sant Pare va tornar al vespre a Roma en helicòpter.

Marta Nin

Benet XVI i el patriarca de Xipre firmen una declaració conjunta

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 16 de juny el Papa va rebre en audiència el primat ortodox de Xipre, Chrysostomos II. El Pontífex va declarar: «Avui experimentem el do de la perseverança, perquè malgrat la presència de divisions seculars, de camins divergents i malgrat la dificultat de reparar ferides doloroses, el Senyor no ha deixat de guiar les nostres passes cap a la via de la unitat i de la reconciliació.» L'audiència, va dir Benet XVI, no era un simple «intercanvi de cortesia ecumènica», sinó la necessitat i la urgència de «continuar, sense desanimar-nos, el diàleg teològic entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa en el seu conjunt». En aquest sentit, el Sant Pare va remarcar un cop més la importància de la pregària.

El patriarca ortodox va recordar que la seva visita tenia lloc la vigília dels 35 anys de relacions diplomàtiques entre la Santa Seu i la República de Xipre. Chrysostomos II va exhortar a la pau i a la unitat en aquesta illa del Mediterrani i va denunciar la violació dels drets humans en aquest país on «l'Església pateix però resisteix amb dignitat». Durant la trobada, en un clima de gran fraternitat, el Papa i el primat de Xipre van signar una declaració conjunta de compromisos i esperances per «la

plena unitat entre tots els cristians». En el document s'esmenten, entre altres aspectes, les urgències dramàtiques per la pau a tot el món, la defensa dels drets humans a partir de la llibertat religiosa, els reptes de la bioètica, la pobresa, la fam i les malalties. Els dos caps espirituals van cloure la seva trobada amb un moment de pregària comuna a la capella Redemptoris Mater del Vaticà.

Posteriorment Chrysostomos II va oferir una roda de premsa en la qual va declarar que els ortodoxos «estan convençuts» que Benet XVI «contribuirà a la unitat entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa». El patriarca de Xipre es va mostrar optimista pel que fa a les relacions entre l'Església ortodoxa russa i l'Església catòlica, i va afirmar que ell mateix s'oferia com a mediador per a una trobada entre Benet XVI i Alexis II. En aquest sentit, cal destacar la importància d'un altre pas endavant en les relacions entre ortodoxos russos i catòlics: el 14 de juny el patriarca de Moscou, Alexis II, va rebre a la capital russa el cardenal arquebisbe d'Esztergom-Budapest, Peter Erdő, primat d'Hongria i president del Consell de les Conferències episcopals d'Europa. El cardenal Erdő va definir la trobada de «molt cordial» (M.N.)

Acollir els refugiats

CIUTAT DEL VATICÀ.— «Acollir els refugiats i donar-los hospitalitat és per a tots un gest necessari de solidaritat humana, perquè no se sentin aïllats a causa de la intolerància i el desinterès.» Així ho va dir el Papa durant l'audiència general del dimecres 20 de juny, en el Dia Mundial del Refugiat. El Pontífex va desitjar que «a aquests germans i germanes nostres durament posats a prova pel patiment se'ls garanteixin els drets, i convidi els responsables de les nacions a oferir protecció a tots aquells que es troben en situacions tan delicades de necessitat». (Misna)

SUDAN

Assassinat un treballador de Càritas

DARFUR.— El 17 de juny moria assassinat Adam Adam, un treballador de Càritas a Darfur. Adam va rebre un tret quan tornava a casa després del treball prop d'un camp de refugiats a la zona de Zalingei, al Darfur occidental. Aquesta mort s'emmarca en una onada d'atacs: des de principis de juny, cinc persones que vivien als camps han estat assassinades i grups de civils han estat maltractats per homes armats a la zona. (Misna)

Estats Units

L'Església demana la reforma de la legislació d'immigració

■ Acord dels bisbes mexicans i nord-americans en matèria migratòria

WASHINGTON.—El president de la Comissió de Migració de la Conferència Episcopal dels Estats Units ha fet una crida al Senat perquè torni a considerar la possibilitat d'una reforma integral de la legislació sobre immigració tan aviat com sigui possible. «La nostra nació no es pot permetre esperar per resoldre aquest important tema humanitari», ha subratllat el bisbe Gerald R. Barnes de San Bernardino.

«És important que el Senat dels Estats Units millori la legislació per preservar la unitat de la família i assegurar que el programa de legislació és factible i just —ha assenyalat el bisbe Barnes—. Els bisbes dels Estats Units treballaran amb el Senat per fer aquests canvis i per a l'aprovació de la legislació.» «El tema de la immigració és massa important perquè els nostres funcionaris

La immigració suscita moltes manifestacions a favor i en contra.

escollits l'abandonin. No pot esperar gaires anys més. Hi ha éssers humans que pateixen i moren. La justícia exigeix que els nostres funcionaris escollits aturin aquest patiment i esmenin el nostre

sistema d'immigració desfet. La nostra nació pot crear un sistema d'immigració que serveixi a les necessitats de la nostra economia i mantingui els drets i la dignitat de la persona humana», indica el bisbe en el seu missatge al Senat.

D'altra banda, els prelats de Mèxic i els Estats Units han pactat un acord per donar suport als canvis en la legislació nord-americana en matèria migratòria, poc després que el president George W. Bush exhortés els legisladors republicans perquè donessin suport a la seva reforma de les lleis d'immigració. «Cal posar una atenció especial a la legislació per millorar els programes de legalització i treballadors temporals i preservar la unió familiar», afirma el document difós per les conferències episcopals catòliques de tots dos països. Encara que a la carta els bisbes també exhorten el Govern mexicà que adopti reformes econòmiques que originin llocs de treball, el president mexicà, Felipe Calderón, no ha fet de la migració un tema prioritari en les seves relacions amb els Estats Units.

«Els nostres dos governs han de col·laborar per posar fi al patiment que afecta els migrants a tots dos països», afegixen els bisbes. Tant l'Església catòlica als Estats Units com a Mèxic persisteix en el seu compromís de defensar els drets dels migrants a tots dos països i afirmen que «continuarem lluitant per ells fins que es faci justícia». (Zenit)

SUDAN

Germanes del Bon Pastor comencen una comunitat al Darfur

DARFUR.—Les germanes Amani John Koudi, sudanesa, i Patricia Hogan, irlandesa, han dut al Darfur l'esperança de poder ajudar les persones en la religió. Fa un any els pares salesians, al capdavant del centre per a nens Don Bosco, van convidar les Germanes del Bon Pastor perquè vinguessin a donar suport al programa. També es va veure la possibilitat d'ajudar les nenes del Darfur. Amb la guerra, les nenes han patit abusos, violacions i moltes estan en una situació vulnerable ja que s'estan al carrer. Com que les nenes no tenen família i no hi ha escoles per a nenes, les germanes esperen ajudar-les en l'educació bàsica i amb el temps donar-los alguna capacitació. Els salesians han promès aportar màquines de cosir i màquines d'escriure per al projecte. Les germanes del Bon Pastor ofereixen un servei apostòlic al servei de joves en crisi, mares solteres, gent sense sostre, emigrants, desplaçats, nens i dones víctimes d'abusos, dones víctimes de tràfic de persones, famílies necessitades de consell, persones ateses pel servei social parroquial, presos i malalts de sida. (VID)

XINA

Nou arrest d'un bisbe catòlic

ZHENGDDING.—Agents de la seguretat pública van arrestar el 7 de juny Mons. Jia Zhiguo, bisbe de Zhengding. Es desconeix el motiu de l'arrest i on es troba actualment, segons ha denunciat la Fundació Cardenal Joseph Kung. El prelat, de 73 anys d'edat, va ser ordenat bisbe el 1980 després de passar 20 anys a la presó. Mons. Jia estava sota estricta vigilància i ha patit deu arrestos des del gener del 2004. El bisbe acull a casa seva un centenar d'orfes discapacitats. Joseph Kung, president de la fundació, ha demanat als organitzadors dels Jocs Olímpics de Pequín del 2008 que tinguin en compte aquestes violacions dels drets humans: «Una vegada més insto de manera urgent el Comitè Olímpic que prengui nota de l'arrest del bisbe Jia juntament amb altres violacions greus dels drets humans a la Xina, i insto el Comitè xinès a cancel·lar els Jocs Olímpics del 2008 perquè aquestes violacions no estan en consonància amb l'esperit olímpic.» (ACI)

GUATEMALA

Religiós salvadorenc assassinat

GUATEMALA.—El religiós salvadorenc Enrique Alberto Olano Merino va ser assassinat a trets el 9 de juny a Ciudad de Guatemala mentre tornava amb alguns germans al seu col·legi. Així ho han informat fonts de la congregació, els germans maristes de les escoles (Petits germans de Maria). El germà Enrique era al carrer amb el seu germà Francisco Javier i altres religiosos quan se'ls va apropar un grup de bandits que pretenien robar-los. El germà Enrique va ser assassinat i Francisco Javier va quedar lleument ferit. El Gmà. Enríque va ser cridat a treballar a Guatemala en l'àmbit de la pastoral juvenil. Precisament en aquests dies se celebren 75 anys de l'arribada del seu orde al país centreamericà. (Misna)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Vaticà

Pla pastoral per combatre la prostitució i el treball infantil

■ Presentades les «Orientacions per a la Pastoral de la carretera»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 19 de juny a l'oficina de premsa de la Santa Seu, es va presentar el document *Orientacions per a la Pastoral de la carretera*, publicat pel Pontifici Consell per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants. Van intervenir a la roda de premsa el cardenal Renato Raffaele Martino i l'arquebisbe Agostino Marchetto, respectivament president i secretari del dicasteri. El document, fet públic en anglès, francès, espanyol, portuguès i italià, consta de quatre parts: Pastoral per als usuaris de la carretera, Pastoral per a l'alliberament de les dones del carrer, Pastoral per als infants del carrer i Pastoral per a les persones sense sostre.

El cardenal Martino va afirmar que la idea de preparar aquest document va sorgir durant la I Trobada Europea de Directors Nacionals de la Pastoral de la carretera, celebrada el 2003. «L'objectiu —va dir— és orientar i crear una coordinació entre totes les realitats eclesials en el món de la carretera, i encoratjar i estimular les conferències episcopals dels països que no tenen aquesta pastoral perquè l'organitzin.» Comentant la primera part del document, el purpurat va assenyalar que «l'Església i l'Estat —cadascun en l'àmbit de les seves competències— han d'intentar crear una consciència general i pública en relació amb la seguretat vial i promoure, amb tots els mitjans, una educació adient dels conductors, dels que viatgen i dels vianants».

Referint-se a l'evangelització a la carretera, el president del dicasteri va recordar que l'Església «proposa la formació religiosa dels automobilistes, camioners, passatgers i dels que estan vinculats de qualsevol forma amb la carretera». En aquest context va afirmar que en molts països hi ha capelles fixes o mòbils a les autopistes, que agents pastorals visiten les estructures de servei de les autopistes i que se celebren periòdicament actes litúrgics als grans nusos de les carreteres.

Contra la prostitució

Per la seva part, l'arquebisbe Agostino Marchetto va explicar les tres parts restants del document: Pastoral per a l'alliberament de les dones del carrer, Pastoral per als infants del carrer i Pastoral per a les persones sense sostre. En el primer cas, per a una acció eficaç, va dir el prelat, és important «conèixer els factors que empenyen (...) les dones a la prostitució, les estratègies dels intermediaris i explotadors

per sotmetre-les al seu domini, les pistes dels moviments dels països d'origen als de destí i les respostes institucionals per afrontar el problema. Afortunadament, la comunitat internacional i moltes organitzacions no governamentals s'oposen cada vegada amb més energia a l'activitat criminal i protegeixen les persones víctimes del tràfic d'éssers humans, gràcies a una gamma àmplia d'intervencions per prevenir el fenomen i rehabilitar, en l'àmbit de la integració social, les víctimes».

«L'Església té la responsabilitat pastoral de defensar i promoure la dignitat humana de les persones explotades a través de la prostitució i de treballar pel seu alliberament facilitant amb aquest objectiu una ajuda econòmica, educativa i formativa. A més (...) ha de denunciar profèticament les injustícies i les violències perpetrades contra les dones del carrer i convidar les persones de bona voluntat a comprometre's en la defensa de la seva dignitat humana, (...) posant fi a l'explotació sexual.»

Parlant del segon argument, l'arquebisbe va afirmar que «es tracta d'un fenomen d'amplitud inimaginable (...) que afecta, segons les estimacions de l'Organització Internacional del Treball, 150 milions d'infants», i entre les causes del qual hi ha «la disgregació creixent de les famílies, (...) la immigració que desarrela del context de vida habitual i desorienta, i les condicions de pobresa i misèria». «Per tal que els infants tinguin futur és fonamental infondre'ls confiança en ells mateixos, autoestima i sentit de la dignitat (...) perquè neixi en ells el desig de reprendre els estudis (...) i construir amb les pròpies forces, i no únicament depenent dels altres, projectes de vida dignes i gratificadors.» En aquest àmbit cal «passar d'una pastoral de l'espera a una pastoral

El cardenal Martino va ser un dels responsables de presentar el document.

de l'acollida, que surt a l'encontre dels joves al carrer (...) i a les zones més calentes de la nostra metròpoli».

«Generalment mirem amb desconfiança i sospita els qui viuen al carrer», va observar el prelat en introduir la darrera part del document relatiu a les persones sense sostre, i va subratllar que «el fet no de tenir una casa és el principi d'una pèrdua progressiva dels drets. Es transformen així en una munió de persones sense veu ni nom, incapaces de defensar-se i de trobar recursos per millorar el seu futur». Afortunadament, «no manquen respostes pastorals, (...) si bé insuficients, per part de les parròquies, organitzacions catòliques, moviments eclesials i noves comunitats. Els que surten a l'encontre d'aquests germans i germanes necessitats creen una xarxa d'amistat i d'ajuda, i donen lloc a iniciatives generoses de solidaritat».

L'arquebisbe va recalcar, finalment, «el llaç estret entre la Pastoral del carrer, amb la seva font, Crist Senyor, en el misteri de l'encarnació i amb l'Església i la seva opció preferencial pels pobres als quals evangelitzar, òbviament respectant la llibertat de consciència de cadascú i deixant-se, al seu torn, evangelitzar per ells». (VIS)

INDONÈSIA

Les benedictines obren el seu primer monestir

KUPANG.— Per primera vegada les germanes benedictines tenen un monestir a Indonèsia. «La seva presència és el testimoni de l'amor de Déu i espero que porti benediccions abundants a tots els habitants de la província», va dir l'arquebisbe Leopoldo Girelli, nunci apostòlic al país asiàtic, mentre inaugurava el complex a Kupang, capital de la província East Nusa Tenggara, a 1.870 quilòmetres a l'est de la capital, Jakarta. Dedicades a la meditació, la vida comunitària i els treballs manuals, les benedictines provenen d'Orte, a Lazio (Itàlia), a les quals s'uneixen religioses indonèsies de Flores, illa de majoria catòlica. (Misna)

EL MIRACLE

CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari del Miracle

3er trimestre del 2007

JULIOL

Del 2 al 8

Exercicis espirituals, per a tothom
Director: P. Cebrià Pifarré, monjo

Del 15 al 21

Exercicis espirituals, per a religiosos
Organitza PP. Salesians
Obert a qui pugui interessar
Director per determinar

Del 23 al 29

Exercicis espirituals, per a religioses
Director: P. Jordi Castanyer, monjo

Del 30 al 5

Exercicis espirituals, per a tothom
Director: G. Joan Carles Elvira, monjo

AGOST

Del 6 al 12

Exercicis espirituals, per a tothom
Director: G. Antoni Pou, monjo

Del 16 al 23

Exercicis espirituals, per a religioses
Director: P. Hilari Raguer, monjo

SETEMBRE

Del 15-16

Recés per a vidus i vídues

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES

CASA D'ESPIRITUALITAT,
Tel. i Fax 973 480 002 (de 5 a 7 de la tarda)
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

P. FRANCISCO ÁLVAREZ, NOU SUPERIOR PROVINCIAL PER A ESPANYA I L'ARGENTINA DE L'ORDE DELS CAMILS

«L'Evangeli és el programa més saludable de vida»

—Amb quines expectatives afronta la nova missió dins l'orde camil·lià?

—És la cinquena vegada que em toca fer de provincial i ho afronto amb il·lusió, amb ganes de treballar, amb entusiasme, perquè sóc una persona que sempre ha treballat dins la institució, al servei del carisma i dels germans. Tot i que, actualment, pel que fa al creixement del l'orde les circumstàncies a Europa no són pas les millors, això no em pren entusiasme. Confio en la bona voluntat de la gent i estic segur que sempre es poden fer coses noves.

—Tenint en compte les circumstàncies actuals a les quals vostè fa referència, quins són avui els reptes més urgents de la província d'Espanya i l'Argentina?

—Les congregacions religioses tenim ara per ara a Occident uns reptes semblants. D'una banda, es constata un decreixement vegetatiu, a causa de l'envelliment i de la manca de noves incorporacions. Aquest és un primer repte: com no perdre capacitat d'incidir en la societat malgrat la disminució d'efectius? Perquè això sigui possible, la vida consagrada ha de reformular els seus objectius, i replantetjar-se les maneres d'exercir les activitats. Per tant, un segon repte seria aprendre a ser pocs i al mateix temps tenir un efecte multiplicador. La vida religiosa té sentit en la mesura que crea comunió, que té capacitat de convocatòria i de compartir la missió amb d'altres. Si ho fa així, és clar que, malgrat la disminució d'efectius, no deixa de tenir un valor significatiu en la societat actual. Els carismes, en la seva radicalitat, són profundament evangèlics, perquè significa viure un projecte de comunió i de comunitat lliurats exclusivament als altres en la construcció del Regne, amb actituds molt profundes basades en els consells evangèlics de pobresa, castedat i obediència. Això tindrà sempre un valor tot i que hi hagi maneres diferents de viure'ls. El tercer gran repte consisteix, doncs, a descobrir com viure i expressar avui aquesta radicalitat evangèlica.

—Més de quatre segles després de la fundació de l'Orde per sant Camil de Lel·lis, en quin sentit continua vigent aquest carisma dedicat a l'atenció dels malalts?

—El carisma camil·lià és un carisma profundament arrelat a l'Evangeli. Si de l'Evangeli traiem la dimensió salut, alleujament del dolor, acompanyament dels malalts i gent gran..., si traiem tot això, ens carreguem pràcticament el seu missatge, que és precisament bona notícia. L'actualitat d'un grup de persones que, voluntàriament, des de la fe, aplegats en comunió, volen servir els malalts i promoure la salut, no acabarà mai.

Una de les objeccions que avui ens podrien fer és que a Occident la creació d'hospitals i l'atenció dels malalts ja la fa avui l'Estat i és cert. Però el nostre carisma no consisteix només en això, és quelcom de més profund. És tracta de viure i de proposar la mateixa relació de Jesucrist amb els malalts, amb la gent més necessi-

Amb motiu del LVI Capítol General de l'Orde dels Camils, celebrat a Roma del 2 al 19 de maig passat, el P. Francisco Álvarez ha estat nomenat nou superior provincial per a Espanya i l'Argentina, càrrec que ja havia exercit anteriorment en quatre ocasions. El religiós camil, de 62 anys, membre de la comunitat de Sant Pere de Ribes (Barcelona), ha ocupat diverses tasques de responsabilitat dins l'Orde de Sant Camil i en la Conferència Episcopal Espanyola, on va ser durant tres anys director del Departament de Pastoral de la Salut. Actualment és professor de l'Institut Internacional de Teologia Pastoral Sanitària Camillianum de Roma i delegat episcopal de Pastoral de la Salut del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

El P. Francisco Álvarez és també actualment el delegat episcopal de Pastoral de la Salut del bisbat de Sant Feliu.

tada, amb els pobres... Evidentment aquesta actitud vital de servei s'ha de traduir en coses molt concretes, guiats sempre pel propòsit de respondre en el moment present a allò que és més urgent i que ens acostuma més a la situació real de la gent. Hi ha diversos fronts oberts en aquest sentit. Una de les preocupacions actuals és l'obertura al Tercer Món, on les necessitats són més evidents. Es tracta d'un treball de solidaritat i al mateix temps de justícia. Un altre front és la Pastoral de la Salut, entesa en un sentit ampli d'acompanyament humà, espiritual, religiós... També hi ha un tercer front molt important per a nosaltres: la formació d'agents servidors dels malalts. Sant Camil tenia clar que havia estat escollit per Déu no només per servir els malalts sinó també per ensenyar altres a servir-los. Tant és així que en el seu document de canonització s'afirma que ell va crear «una nova escola de caritat». Des d'aquest esperit la formació és actualment una de les tasques que més desenvolupem a tot arreu. Tenim diversos centres importants de pastoral. A Espanya, el Centre d'Humanització de la Salut de Tres Cantos és tot un referent, i imparteix al cap de l'any un munt de programes de tota mena.

—Vostè parla sovint de «promoció de la salut»... A què fa referència?

—La salut és una de les aspiracions més profundes de la persona humana. No

només volem viure sinó que volem viure bé, amb una bona qualitat de vida. Aquesta qualitat afecta, evidentment, l'aspecte físic, però no únicament, perquè hi ha més dimensions... Un terreny molt important avui és el de la salut psicològica i espiritual. Avui hi ha malalties que la medicina, malgrat els seus immensos avenços, no pot guarir perquè depenen sobretot de les opcions vitals, de l'estil de vida i de la cultura. Hi ha malalties de tipus psicoespiritual, com ara les dependències o el que anomenem «el buit existencial». Nosaltres estem al servei no només de la guarició de les malalties sinó també de la promoció de la salut, que és un dels aspectes i sectors que avui han de ser prioritaris per a l'Església.

—Hi ha respostes en l'Evangeli davant d'aquestes malalties «modernes»?

—L'Evangeli és el programa més saludable de vida, perquè ens pot guarir de patologies psicoespirituals, però sobretot perquè ens dona una més gran qualitat de vida: ens fa més lliures, més solidaris, ens allibera d'esclavatges, ens ajuda a relacionar-nos sanament amb les coses, ens dona sentit... Avui a Occident el més greu no són les malalties físiques, davant de les quals hem fet grans progressos, sinó que són les malalties de tipus psicoespiritual. Com deia un gran escriptor rus, «actualment hem guanyat la batalla dels microbis, però hem perdut la guerra dels nervis».

—Per a l'Orde de sant Camil, és també un repte avui humanitzar el món de la salut, sovint potser massa tecnificat?

—Per a nosaltres i per a tots els homes i dones de bona voluntat l'humanització és avui un repte importantíssim. Però quan

parlem d'humanització és important evitar la temptació de penalitzar o culpabilitzar els professionals de la salut o les estructures sanitàries. Més aviat, jo diria que el problema de la deshumanització és abans de tot cultural. Estem perdent la dimensió humana dels fenòmens més importants de la vida: el naixement, el sofriment, la malaltia, la salut, la mort... I, en canvi, donem excessiva importància a una salut centrada massa en el cos, com ho demostra el fet que a Espanya es fan cada dia 890 intervencions de cirurgia estètica. Quin concepte i quina manera de viure la salut hi ha darrere d'aquest fenomen? El cos és fonamental però també ho és viure'l humanament. Això vol dir copsar els seus significats, el seu sentit de totalitat, també la seva vocació. Allò que ens fa humans no és el fet de veure sinó la manera de mirar. Per això el discurs sobre la humanització és principalment cultural-antropològic i ètic, i conseqüentment també assistencial i mèdic. Som en un moment de la història en el qual la pèrdua d'humanitat té molt a veure amb la pèrdua de l'equilibri entre el que és natural i el que és merament artificial. Per exemple en la transmissió de la vida. Això és un risc.

—Quin és el secret per entrar voluntàriament en el món de dolor, del qual tendim tan fàcilment a fugir, per intentar transmetre un alè d'esperança?

—Hi ha diversos secrets, però el primer de tot és que la vocació és un do i una crida. Responent a aquesta crida rebem el carisma, que no és altra cosa que la possibilitat de viure i de proposar la mateixa experiència de Jesús, el bon samarità, l'home compassiu, l'home misericordiós, l'home que davant del dolor dels altres «se li remouen les entranyes». Un cop dins d'aquesta dinàmica, t'introdueixes en un ambient cada cop més sensible amb el dolor dels altres. Per a nosaltres els camils, els hospitals i els malalts formen part del nostre dia a dia, de la nostra quotidianitat, i patim i plorem i gaudim amb ells. És al mateix temps un carisma en el qual es manifesta molt clarament que Déu pot transformar les persones. També des del punt de vista més visible: els ulls, la manera de mirar els altres, les mans, cos, la manera d'acariciar la gent, de ser veritablement propers i sensibles als altres... El carisma camil·lià té una dimensió de tendresa sense la qual el ministeri seria en molts casos massa fred. Davant del dolor dels altres la millor manera d'acompanyar és a partir de l'empatia. Per això un altre camp al qual donem molta importància és l'acompanyament en l'últim tram de la vida. Temps enrere se'ns coneixia com els «pares de la bona mort». Ara continuem desenvolupant aquesta tasca, sobretot a través de les noves unitats de cures pal·liatives.

Samuel Gutiérrez

Centres de referència a Espanya

Dos són els grans centres sociosanitaris de referència que l'Orde de Sant Camil gestiona actualment a Espanya. El primer és el Complex Sant Camil de Tres Cantos (Madrid), que inclou residència geriàtrica per a 130 persones, unitat de cures pal·liatives per a 32 persones, el Centre d'Humanització de la Salut, amb revista pròpia i cursos arreu d'Espanya i a l'estranger, un centre d'escolta per a l'acompanyament de malalts i familiars de malalts, i una fundació per a l'assistència de malalts a domicili. A Catalunya l'orde camil·lià està present a Sant Pere de Ribes des de 1975, amb l'Hospital-Residència Sant Camil, de gran prestigi a la zona del Garraf. És un centre sense ànim de lucre, d'utilització pública, concertat amb el Servei Català de la Salut i amb l'Institut Català de Serveis Socials.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

L'educació viària

Les carreteres són un perill. A la Unió Europea moren cada any 40.000 persones a causa dels accidents de trànsit. Ara entrem en la temporada de l'estiu, quan els desplaçaments són més freqüents. És un bon moment per preguntar-nos com conduïm i com ens conduïm, tant si conduïm vehicles com en la nostra circulació com a vianants. Tots tenim la nostra responsabilitat i tots hem de fer l'aportació que puguem per reduir els accidents i fer més humana, més justa i més responsable la convivència a les vies de circulació, a les vies urbanes i a les carreteres, autovies i autopistes.

Em sembla que no podem acceptar que els accidents de trànsit siguin una fatalitat a la qual ens acostumem, com si fos un tribut inevitable al progrés i al món d'avui. Diu un expert, en un article publicat recentment, que l'evolució de la mortalitat viària a la Unió Europea posa de manifest que sempre és possible avançar en la reducció dels accidents. El per què alguns països ho fan millor que d'altres té molt a veure amb el compromís dels seus governants i, com a conseqüència, amb la conscienciació social derivada de les polítiques de seguretat viària implantades. Els governs d'aquests països consideren una prioritat nacional la reducció de la mortalitat a la carretera

i han posat en marxa mesures, algunes de les quals s'han demostrat efectives.

Com hem d'afrontar el problema de l'accidentalitat viària, es pregunta aquest expert. Després fa un repàs a algunes d'aquestes mesures i a la seva eficàcia. I conclou així: «Cal una responsabilitat compartida. Polítics, fabricants, educadors i ciutadans hem de progressar en l'aplicació de la legislació, les millores de les infraestructures, els avenços en els vehicles, l'educació viària i la conscienciació social. Som-hi, doncs!»

Amb aquest esperit de col·laboració per fer més segur el món del trànsit, l'Església pot fer també alguna aportació, sobretot en l'àmbit de l'educació viària i la conscienciació social. Amb aquest esperit, aquest primer diumenge de juliol, a les portes ja de la temporada d'estiu, cada any l'Església promou entre nosaltres la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit, que enguany té el lema: «Responsables des de la infantesa.» Aquest lema indica certament la necessitat de l'educació viària en l'etapa escolar, al·ludeix també a la necessitat de formar les noves generacions en la interiorització de determinats valors, molt importants en l'àmbit que ens ocupa, com el sentit de responsabilitat, el respecte a la pròpia vida i a la dels altres,

i la virtut de la prudència davant de situacions en les quals —potser inconscientment— podem causar un dany molt greu i fins i tot la mort al proïsme i a famílies senceres.

L'experiència demostra que, en aquest àmbit, les mesures coactives i les sancions són necessàries, però l'actuació de les institucions educatives i en concret de les confessions religioses crec que s'ha de situar en la formació de les consciències i en la interiorització dels valors que he esmentat.

Entre aquests valors, voldria remarcar també la necessitat de la templança, perquè sembla que en molts accidents l'ús d'alcohol té una forta incidència. El Catecisme de l'Església catòlica (n. 2.290) diu que «la virtut de la templança disposa a evitar tota mena d'excessos, l'abús del menjar, de l'alcohol, del tabac i dels medicaments. Els qui en estat d'embriaguesa, o per gust immoderat de la velocitat, posen en perill la seguretat dels altres i la seva pròpia a les carreteres, al mar o a l'aire, es fan greument culpables».

I no hem d'oblidar que la millor educació de les noves generacions en l'àmbit viari és que els infants vegin en les persones adultes unes actituds de prudència, templança i responsabilitat en la manera de conduir i de conduir-se en totes les circumstàncies del trànsit.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Conducció responsable

El baptisme no capacita per ser guanyador del Grand Prix. Es pot ser creient i no ser dels primers de la graella de sortida, però el que és cert és que la fe ha d'influir en tota la vida del creient i també en la manera de conduir. No es tracta d'un estil original, perquè a les escoles de conducció, per aprovar no és necessari fer catequesi. Però, certament, la fe influeix en la conducció. Avui, diumenge 1 de juliol, l'Església celebra una jornada de responsabilitat en el trànsit.

Conduir és fer via. Els romans anomenaven *via* els grans camins que unien Roma fins al *finis terræ*. I els teòlegs ens diuen que l'home, en aquesta vida, té condició de *viator*, de viatger, d'home en camí. Conduir és progressar ràpidament per un camí; és «conviure en camí». Quan agafes un volant et fas responsable d'arribar a terme i fer que els altres hi puguin arribar. Al volant hi ha la vida, i el volant és a les teves mans. Conduir és assumir la conservació de la vida, i la vida és un do de Déu: do i missió.

Conduir entra en el projecte de Déu, en la participació en la cura que Déu té de la vida dels homes. Conduir és estimar, com Déu, que estima la vida.

El primer deure de l'amor és no fer mal; no posar en perill la pròpia vida i la dels altres, no solament pel deure de respecte i de justícia que s'ha de tenir per tota vida humana, sinó també, en el cas del creient, per dur a terme un deure d'amor. Conduir bé és com la prolongació de l'hospitalitat, de la qual ens parla sant Benet quan diu que l'hoste és Crist. Conduir és mimar la vida, no «ratllar-la», i convertir la convivència de la carretera, una convivència fugissera, en una escola de profunda urbanitat, de vertader humanisme, de fraternitat cristiana.

«...I als altres com a tu mateix.» El manament nou de l'amor, a la carretera, té unes possibilitats d'expressió infinites. Per amor, quan es condueix, s'és temperant. Per amor, la prudència, que és «l'auriga» de les virtuts, com diu sant Tomàs, ens urgeix a ser fidels a les normes de

trànsit que poden convertir-se en normes de consciència. Un avançament fet en males condicions és una imprudència que pot ser greu. Conduir sense una concentració necessària pot ser un pecat contra el cinquè manament. Cultivar els gestos d'amabilitat, d'agraïment, somriure, mantenir la serenitat en un diàleg fortuït, és escampar la pau que el creient ha rebut en la santa missa, i posar en pràctica la consigna del sacerdot en acomiadar-nos: «Aneuvos-en en pau!»

És un drama que cada vegada que hi ha un cap de setmana llarg les estadístiques confirmen la previsió d'accidents mortals o molt greus. La carretera és massa sovint un tanatori. El misteri de la vida esclata en un dolor que fa pensar en el dolor de Crist al capdamunt de la seva via dolorosa. Davant el misteri de la mort, el creient ha de ser-hi present amb especial sol·licitud. Facilitar els socors humans i divins a l'accidentat fa present l'escena evangèlica del bon samarità. Déu hi és present també a través teu.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Josep Lluís Fernández i Santiago Torregrosa

Membres de la Pastoral del Trànsit

Jornada de Responsabilitat en el Trànsit

Aquest diumenge 1 de juliol, celebrem, com cada any, la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit a tot l'Estat. Hem triat el lema «Responsables des de la infantesa» com a pal de pallar per la importància que tenen els primers temps de l'existència, amb l'embaràs inclòs.

Sant Cristòfol, patró dels conductors, du damunt de l'espatlla el nen, el Nen Jesús, tot fent la seva tasca, ajudant a travessar el riu, sent el pes del món que recau damunt seu.

Una situació semblant sentim els que tenim l'obligació d'educar els infants d'avui, que seran els encarregats de conduir la societat en un futur immediat. La persona es forma a través de la interiorització de valors que, inicialment, reben dels qui els envolten, principalment els pares, dels quals solen imitar-ne els comportaments. Així, els petits adquireixen una sèrie de principis que duren a la pràctica convençuts que fan el que han de fer, ja que els pares i els éssers estimats els han tramès. Els infants també reben la influència dels centres educatius, dels seus amics i de l'entorn social.

L'Església, amb el reconeixement de l'Ésser Transcendent que Jesús ens mostra i comunica, fa més entenedor el sentit de la vida humana, de la fraternitat, de l'existència global, tot molt important per a la consolidació de la família, la formació de les generacions presents i futures a fi que, des de ben joves, siguin responsables.

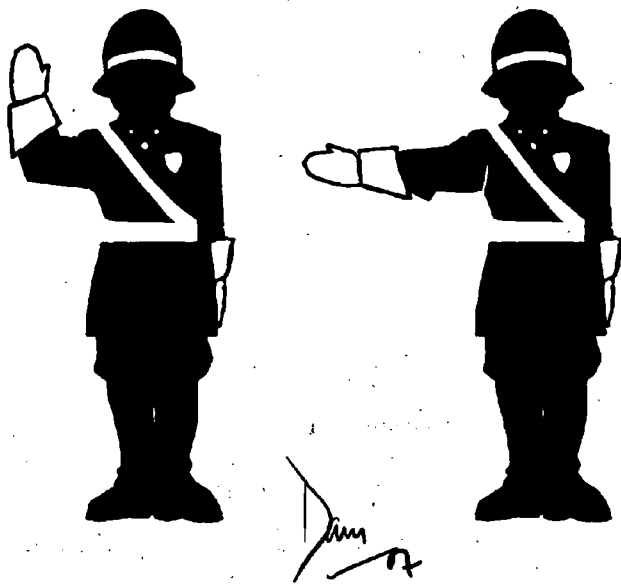
Massa sovint desplaçem la conducció a una categoria inferior i la subordinem a les pressions de la societat moderna, al poder econòmic, a voler ser més ràpids que els ordinadors en les tasques quotidianes, ho volem tot aquí i ara! El fet de deixar en segon lloc aquesta responsabilitat original, tant en els conductors com en els vianants, situa-

cions previsible, que trenquen els nostres ritmes habituals i que provoquen tensions, insults, violència i, de vegades, danys personals irreparables, tant per als que van dins del cotxe com per als que van a peu.

Tots hem estat creats a imatge i semblança de Déu, de qui rebem el do gratuït d'existir. Ningú no ha pogut demanar ser engendrat. Per tant, hem d'estar sempre agraïts als avantpassats i al Creador, que ens ha fet, pel gran regal de la vida, la d'aquí i la d'Allà. Per tant, tenim el deure i el dret de conservar i ampliar aquest

do propi i aliè, que sovint posem en perill i que massa sovint acabem perdent.

Jesús ens va manar que ens estimem de veritat, sense egoïsmes i amb humilitat. Fruïm, doncs, de l'amistat que el Mestre ens brinda i transmetem-la als altres també en la responsabilitat personal i col·lectiva que se'ns demana al volant. Així, també contribuïm a un millor benestar de tots. Tant de bo que les nostres nenes i nens puguin seguir l'exemple dels grans en la consciència de la conducció.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Un espai de llibertat

Els cristians sabem que el Senyor Jesús ens donà el manament de la pregària. I que ens va ensenyar a pregar. El nostre problema és la fidelitat a aquest precepte.

Pregar és vital per al creixement de les virtuts teològals. El tracte amb Déu és la font del nodriment i creixement de la fe, l'esperança i la caritat. El Senyor, a fi de comptes, resta sempre a prop nostre. No ens deixa mai. Ens assisteix en tot moment. Per això cal que experimentem la seva presència i proximitat. La pregària és, en frase de santa Teresa de Jesús, tenir tracte d'amistat amb Déu. I la vida espiritual madura amb aquesta relació filial i cordial, de manera que és totalment necessària per a l'expandiment i desenvolupament de la dignitat de fills de Déu infosa, per gràcia, en el baptisme.

La pregària ens ha d'arribar a agradar de debò. No basta que en parlem molt. L'oració no és fàcil. El Càtecisme de l'Església catòlica parla clarament del «combat de la pregària». Una de les primeres dificultats

és dedicar-li un temps concret, cada jornada. Trobar aquest temps —anem tan atabalats!— no sempre ens resulta fàcil. Fins i tot, hi ha coses que semblen més urgents que la pregària. I la temptació de creure que tenim accions més importants per fer. No oblidem la dita que «Déu fa el do de la paraula als qui pregunten». Pregar és un do que cal suplicar i que inclou ja un temps d'oració. Resar és primordial.

Recordo el que m'explicava el meu amic Andreu. Que s'adonava que la pregària era el nervi que fa viure alliberat. I és cert: quan resem —quan ens trobem amb Déu— esdevenim lliures. Tant, que després d'orar, ens trobem més àgils per dur vida activa. És a dir, per ser fidels als nostres deures i per no entrebancar-nos en tantes petites coses que, si no vigilem, poden ofegar la nostra caritat. Les dimensions de la pregària són «les dimensions de l'amor de Crist». I adonem-nos que la pregària és un espai de llibertat. Puguem per esdevenir lliures. Per viure el tu a tu amb el Senyor que ens té com germans i amics.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La perdiu

Davant del cotxe vaig veure dues perdius. Un dels exemplars va fugir i el vaig perdre de vista, i l'altre, es va posar a sobre d'unes pedres amb una tranquil·litat gens corrent. Era esvelta i lluïa un collaret fosc. Aquest detall em va fer pensar que, potser, era una tórtora. Però no ho era; perquè el collar d'aquest altre animal és clar. Finalment, va volar i vaig reconèixer el plomatge que corresponia als colors propis de les perdius. La seva etologia, però, era diferent. Vaig quedar intrigat i, quan vaig arribar a casa, vaig estudiar-ne la qüestió. Mentre tornava, vaig recordar una anècdota que va encaminar les meves consultes.

Em va passar fa uns quants anys. Em trobava en un monestir de monjos que eren coneguts antigament per les seves vaques i tasques agrícoles, en contraposició amb els monjos negres, que el seu labor consistia a copiar còdexs de pergamí. En aquest monestir de record feliç (l'abat ens va visitar un dia i el prior ens va atendre amb una dedicació suprema), mentre hi érem, hi van arribar quatre o cinc homes ben fornits. Van parlar concisament amb el germà llec i es van acomiadar. Quan ens vam quedar sols, el bon monjo va comentar: «Al monestir criem perdius i aquests homes m'han encarregat que en deixi anar un bon nombre. D'aquí una estona; tornaran i les caçaran. Després passaran per la porteria, les pagaran i, després, al poble, en faran un gran banquet.» Què voleu que us digui, és més fàcil criar perdius que treballar el camp amb tractadors! Aquell monjo transmetia bondat a través d'una mirada que tenia l'amabilitat d'un company d'ideals. L'estada en aquest monestir, a prop de Burgos, m'ha deixat un bon record. Cantar gregorià a les sis del matí d'un 30 de desembre és una experiència que no oblidaré mai, i que agrairé sempre, encara que criïn perdius perquè uns altres les matin. Sí, aquestes aus estan en la meua memòria com una pedra a la sabata que, quan camines, fa nosa.

M'he assabentat que fer això avui és una pràctica comuna. Les perdius es crien en unes granges molt grans. Les penyes de caçadors les compren i les deixen anar als seus vedats. No cal dir que matar-les és molt fàcil, jo això no ho puc anomenar caçar. Recordo que fa anys, pel bosc, m'havia trobat alguna perdiu acompanyada dels seus perdigons. Primer, la femella fugia corrent i, després, volava sense aixecar-se gaire de terra i deixava les cries soles. Aleshores, aquestes, seguint un instint mimètic heretat, es quedaven immòbils i semblaven còdols difícils de distingir de la resta de pedres. De tota manera, no costava gaire agafar-ne alguna i la mare ni tan sols tractava de defensar-les i, encara menys, d'atacar. Aquestes aus no m'han resultat mai simpàtiques. El text bíblic tampoc no els té gaire simpatia.

Apareixen en tres llocs. A 1Sa 26,20, s'esmenta aquest animal en un d'aquests diàlegs tensos propis del període de decadència del rei Saül, que viu amb enveja el progrés del jove David. Aquest se sent assetjat «com qui caça una perdiu per les muntanyes», segons es queixa. A Sir 11,30 hi diu que el cor de l'orgullós és com una perdiu engabiada. (Aquest animal emet un so peculiar que, juntament als colors del plomatge, el converteix en un possible animal de companyia, sense cap utilitat.) Per això es dedueix l'ensenyament que en treu l'hagiògraf. Per fia Jr 17,11 hi diu que la perdiu cova uns ous que no ha post: «Així és qui fa fortuna injustament: ha d'abandonar-la a la flor de la vida, i acaba els seus dies sense solta.» Sincerament, de Cardeña i els seus monjos, en guardo un bon record, però les seves perdius i les que he vist al costat del Mediterrani, no m'atrauen gens.

Finestra a la vida

Victòria Molins. s.l.j.

L'Església de l'esperança

Viu en uns ambients determinats et permet conèixer signes d'esperança que poden passar desapercebuts des d'altres indrets.

És l'Església, aquesta Església del Crist que viu de l'Esperit de Jesús ressuscitat i es manifesta en la diversitat de dons.

La Conxi va decidir un dia que la seva vida només tindria valor si es lliurava als altres. I els altres, als quals ella es volia lliurar, eren els més pobres.

Ella sabia que hi ha una mena de pobresa que es refusa d'una manera especial: la dels malalts de sida amb un passat d'exclusió i marginació a causa de la droga i, sovint, de la delinqüència. Per dir-ho d'una manera evangèlica, les ovelles «perdudes» per les quals Jesús va dir que el Bon Pastor deixa les noranta-nou per cercar, precisament, aquella esgarriada.

D'això, ja fa més de 15 anys. Cada dia el seu lliurament ha estat una llum en el camí de molts homes que havien viscut anys en la foscor.

L'altre dia es va acomiadar de tots els que participem d'aquesta tasca i de la seva amistat en una Eucaristia «diferent»... Era la festa del Cos i de la Sang de Crist.

Va triar per celebrar-ho un lloc adient per a la seva opció, una sala pobra de Dit i Fet, un lloc on la pobresa i l'exclusió d'altres homes ha trobat la seva llar i el seu caliu i en un barri pobre envoltada dels que vivim en aquests ambients.

I és que la Conxi se'n va a Chiapas, de Mèxic, seguint una crida interior, com ho ha fet sempre.

Les paraules dels homes que l'acomidaven em va fer pensar en l'Església que avui —i sempre— serà un autèntic testimoni de l'Evangeli.

Tots donaven gràcies per la llum que havien trobat en el seu camí gràcies a la Conxi.

Però, les paraules que em van quedar més gravades van ser les d'un d'aquells homes que va dir: «La Conxi sempre m'ha fet pensar en aquelles paraules de Jesús, "vosaltres sou la sal de la terra". I és que la Conxi ha estat per a nosaltres aquella sal que fa que els aliments que no menjaríem mai amb gust, es facin més agradables o, si més no, deixin la seva amargor...»

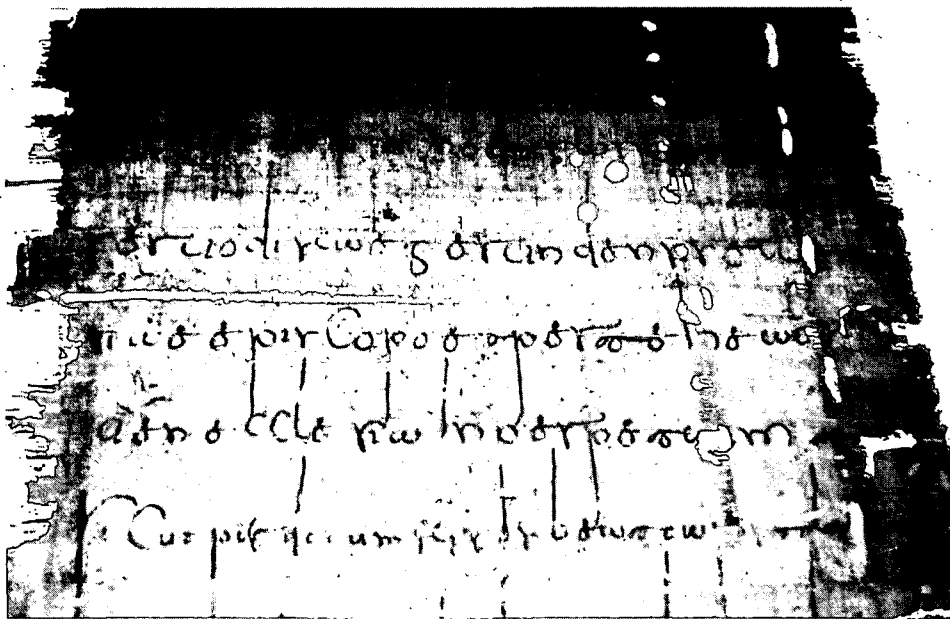
Sí, aquesta és l'Església que hom entén i que pot arribar allà on no arriba el culte, el dogma o, fins i tot, la moral més estricta.

Déu té els seus camins i —n'estic segura— i tota la resta vindrà per afegiment.

Senyor, com necessito aquests tocs d'esperança que, de tant en tant, visc al meu barri i amb les persones que m'envolten i m'ensenyen cada dia el que és «l'amor de Déu que ha estat vessat en els nostres cors, per l'Esperit Sant que ens has donat».

Zoom

Eduard Brufau

La revista cultural «Auriga» ha començat un inventari de tots els documents sobre paper que hi ha a Catalunya. Els primers en què se centrarà aquesta tasca seran les butlles pontificies, un total de deu, datades entre els segles IX i XI. D'aquest conjunt destaca la de la fotografia, que és la més antiga de totes —de l'any 892— i atorgada pel papa Formós a una església del bisbat de Girona. Es dona la circumstància que al món només es conserven vint-i-cinc butlles en paper, fet que converteix Catalunya, amb deu exemplars, en el país que més en té.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Catedrals i poliesportius

A l'època medieval, es construïen esglésies o catedrals. Avui dia cada poble del nostre país té un poliesportiu. Abans, l'atenció a les realitats espirituals impulsava les persones a preocupar-se pel més enllà, per la vida després de la mort, per la transcendència. Avui, el culte al cos, l'afany de gaudir d'una bona salut, ens motiva perquè ens apuntem a un gimnàs o practiquem esport en un poliesportiu. Fins i tot, els pediatres adverteixen contra l'excés d'activitat física en infants i adolescents. Abans, la gent buscava la salvació de l'ànima. Avui, busquem la salvació del cos. Són com dos moments pendulars de la història. Dos extrems. Els savis filòsofs deien que en el punt mig hi ha l'equilibri. És a dir, no es tracta de crear contraposicions, sinó d'integrar dues realitats bàsiques de la persona i de la societat. Tenim necessitats espirituals i corporals. Cal atendre-les de manera conjunta, integrada. Les ciutats importants del nostre país tenen espai per a catedrals i poliesportius. També en la nostra vida personal hi ha espais oberts a les realitats espirituals i espais per dedicar a la cura corporal.

Abans, moguts per una moral victoriana, cobrien el cos per sostreure'l de les mirades i no ser causa de temptació. Avui, cobrim l'ànima perquè no treguin el cap unes necessitats que poden generar desconcert en un món obtús davant dels valors de l'esperit. Abans, es despallava l'ànima i anàvem als confessionaris. Avui, despullem el cos per mostrar-ne els encants i els tatuatges. Abans, per por de l'infern, negaven el cos. Avui, per por de les idees imperants, neguem l'ànima. Ni abans ni ara. El cos té la seva dignitat i el seu valor intrínsec, com a company unitari de l'ànima. Abans, les calaveres servien per meditar sobre el caràcter transitori de la vida com ara la bellesa corporal per instal·lar-nos en un paradís permanent a la terra. No hi ha més enllà, sinó aquí i ara. Els conceptes filosòfics i religiosos tenen els seus límits a l'hora de parlar sobre la unitat personal. La terminologia aristotèlica de l'hilemorfisme va encaixar perfectament per entendre que el cos és la matèria i l'ànima la forma. Cada sistema filosòfic pot intentar explicar la complexitat humana amb pensaments més o menys coincidents. No entraré en aquestes discussions, però tots sabem que aquestes realitats corporals i espirituals que conflueixen en el nostre jo mereixen ser abordades des de la unitat profunda i el respecte mutu.

Les catedrals no ho expliquen tot. Els poliesportius, tampoc. En el judici final, els criteris passen per donar menjar a qui té fam, donar aigua a qui té set, vestir el despallat... El cos dels altres no ens pot ser aliè. Si oblidem el seu cos, no en respectarem l'ànima. L'amor, criteri final de valoració en el crepuscle de la història, no es desentén ni del cos ni de l'esperit. Cal que impulsem la medicina, la salut, la cura corporal, a la vegada que l'esperit requereix una atenció especial perquè les necessitats profundes de la persona siguin satisfetes. Es tracta d'un equilibri indispensable per al bé de cadascú i de la mateixa societat.

Funcionem tantes vegades a impulsos! No podem ignorar cap dels dos components de la unitat personal. L'abús a favor del cos no es compensa minimitzant-ne la importància, sinó resituant-ne el valor en el conjunt de la persona. Per fidelitat a l'esperit, cal combatre la gana al món, la guerra, la pena de mort... Per fidelitat al cos, cal que ens obrim a la realitat espiritual que, en el cristianisme, culmina en la resurrecció com a unitat permanent de la persona.

Ajuda'ns a salvar una vida!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
Bonaplata, 42, 1^a, Tel. 932 047 111 - 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ Sí a la vida, desitjo rebre el butlletí informatiu PRO-VIDA

Nom

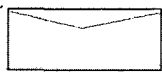
Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - Bonaplata, 42, 1r, Tel. 932 047 111 08034 BARCELONA

CARTES DEL LECTOR

□ Jugant a ferir

Una de les nostres cadenes públiques va estrenar fa poc el documental de l'oscaritzat James Cameron sobre una tomba propera a la Jerusalem del segle I, a la qual pertanyen diversos ossaris amb els noms, tan corrents aleshores, de Josep, Judes, Maria, Jesús, Mateu... El director afirma que en ell hi ha les restes del mateix Jesucrist i altres parents. Sabem que Jesús ven i encara més si li endossem una amant i un fill i fem malbé tota la fe mil·lenària del catolicisme. Jesús, Déu i home, no es va casar ni va tenir amants, sinó que es va dedicar en cos i ànima a una missió duríssima: la salvació espiritual del gènere humà.

Un expert jueu ha destapat el frau i l'ha atribuït a les intencions del director amb la finalitat de promocionar aquesta producció.

MARÍA FERRAZ
Barcelona

□ El Dia de Corpus o Dia de la Caritat

A excepció d'algunes localitats, com per exemple Toledo, la festivitat del Corpus Christi se celebra en diumenge; enguany, el 10 de juny. Quina coincidència! S'escau en el mes del Cor de Jesús. Em crida l'atenció perquè el Dia del Corpus Christi o de l'Eucaristia és el Dia de la Caritat i el Cor de Jesús és «forn ardent de caritat».

Avui parlem de solidaritat i fins i tot d'amor amb qualsevol significat, però la paraula *caritat* gairebé no la fem servir. L'amor es pot concebre de diferents maneres (*àgape, eros...*) i, fins i tot, anomenem *amor* el mer sentimentalisme egoista i també diferents actes matussers sense cap amor. L'amor cristià o caritat és l'amor de Déu contagiats al cor de l'home, capaç de lliurament personal.

Qui s'apropa sovint i amb recolliment a l'Eucaristia, on hi ha Crist viu, només es pot contagiar dels seus sentiments d'amor sincer i de misericòrdia («digues-me amb qui vas i jo et diré qui ets», diu la dita). El cristià que estima, sent els problemes dels altres com propis, els suporta amb la fortaleza de l'Esperit Sant i intenta posar-hi remei (la caritat és imaginativa).

Qui no es compadiu ni comparteix

amorosament el molt o poc que té amb el necessitat ni consola els altres, no coneix l'alegria de l'esperit, ni té Déu al seu cor: «On hi ha caritat i amor, allà hi ha Déu.»

JOSEFA ROMO GARLITO
Barcelona

□ No hi ha cap motiu per al desànim

En un temps en el qual és fàcil deixar-se endur per la cultura dominant i posar en pràctica un cristianisme *light*, a causa de les nombroses dificultats per a la transmissió de la fe, els catòlics tenim la responsabilitat de viure la nostra fe amb alegria, de manifestar-la sense complexos en la vida pública, en l'àmbit familiar, laboral, cultural i, sens dubte, també en l'àmbit polític.

La presència viva i permanent del Ressuscitat en l'Església ens ofereix una nova llum per concretar i assumir amb decisió totes aquestes exigències per ser, amb la nostra feina ben feta, la nostra dedicació a la família i el nostre compromís, cristians coherents, i per mostrar a la societat el *bonus odor Christy* a partir dels quals molts homes i dones del nostre temps puguin descobrir el sentit de la vida i el goig de ser cristians.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

□ L'orde dels Mínims

Permeteu-me un parell de puntualitzacions a la informació apareguda a *Catalunya Cristiana* el 31 de maig passat sobre les celebracions amb motiu dels 500 anys de la mort de sant Francesc de Pàola.

L'orde dels Mínims no ha estat mai pròpiament un orde «monàstic». Som frares i tradicionalment estem classificats entre els ordes mendicants (oficialment des del 1567, tot i que ja abans l'orde gaudia dels privilegis dels mendicants). La denominació d'Ermitans de

sant Francesc d'Assís, l'oficialitat de la qual és encara discutida entre els historiadors de l'orde, només arribaria en tot cas fins al 1493, o sigui, que només va tenir vigència unes poques dècades.

Fa més de 500 anys que els mínims vam deixar de ser ermitans i la nostra denominació oficial ha estat des de llavors Orde dels Mínims (*Ordo Minimorum*). A Espanya, durant els primers segles, els religiosos eren també popularment coneguts com a frares de la Victòria («*victorios*») per raó de l'advocació mariana sota la qual van ser fundats la majoria dels convents andalusos i castellans.

JOSEP M. PRUNÉS, o.m.
Barcelona

□ Es pot mesurar la felicitat?

El primer tripartit per indicació del conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura, es va gastar 17.400 euros en un informe per calcular la felicitat dels catalans. El mateix conseller ha convocat una comissió tècnica amb la mateixa finalitat. Segurament tindrem els resultats a començaments de l'any 2008.

He llegit un escrit (no en recordo l'autor), que fa referència a aquest tema i ens recorda unes quantes coses que cal tenir en compte: «...Així, les qualificacions de la felicitat per oposició (absència de dolor), per sublimació (plaer, coneixement, llibertat), per interacció (riqueza, poder, domini) o per racionalització (bellesa, equitat, saviesa).»

«Per a Plató, la felicitat és una idea de la qual les persones només poden participar en part. Per a Aristòtil, la felicitat és el *demiürg* mateix i ningú, que no sigui ell, no hi pot accedir plenament. El Déu judaïc associa la felicitat a l'acatament de la Llei de Moisès. El cristianisme, en el cel a guanyar (catolicisme) i el deure a complir (luteranisme). Les religions orientals veuen la felicitat com la negació del món i, per a l'islam, l'absolut de la felicitat és el paradís, que requereix complir estrictament la llei del profeta.»

Els nostres governants creuen que la felicitat pot ser mesurada; llàstima d'euros malgastats, tanta falta que fan per a altres coses.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

□ Quants mons hi ha?

Des de fa uns quants anys, ens hem familiaritzat amb les expressions *Primer Món, Segon Món, Tercer Món...* fins a l'extrem que ja és habitual referir-s'hi amb normalitat. Em sembla que, si acceptem així aquesta qüestió, és possible que arribem a creure que aquesta situació és natural i que, fatalment, no es pot modificar. Cal reflexionar-hi.

Doncs no, de món, només n'hi ha un, que és el món humà, el món de tota la humanitat. La situació actual del nostre món és conseqüència de la injustícia; és obra dels governs de països que, per a més inri, s'autoqualifiquen de *Primer Món* i només es poden «gloriar» d'haver provocat la misèria i la fam en una colla de països que abans

vivien en la normalitat.

Amb l'arribada de la nostra civilització, que potser seria millor dir amb l'arribada de les ambiciosos conquestes, es van mostrar a aquells pobles (de vegades primitius però no pas famolencs ni miserables) exemples del que no s'ha de fer mai. Se'ls va saquejar, espoliar i, en no pas pocs casos, se'ls va exterminar.

Quan s'han pogut desfer del jou de conqueridors colonials, els governs autòctons ja havien après els mètodes dictatorials i de corrupció. No es pot liquidar la qüestió plantificant-los l'etiqueta de *Segon* o *Tercer Món*. S'imposa la reparació. Per caritat, per solidaritat. Per justícia.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Evangèlics

—A la nostra població, des de fa uns dos anys, ha vingut un grup bastant nombrós d'immigrants brasilers. La majoria són evangèlics i celebren amb molta alegria i cants la seva fe. Ho sé, perquè fan les reunions en un pis del meu edifici. Fa poc van picar a casa i un noi i una noia em van parlar de la seva fe. No em va agradar gens que em diguessin que nosaltres, els catòlics, lloem les imatges i que interpretem l'Evangeli a «la nostra manera». No sé si vaig fer bé de deixar-los entrar...

—El que vostè m'explica del seu poble és una cosa que passa arreu. Sense entrar en un judici del problema complex de la immigració, la realitat és que ens haurém d'acostumar a la presència de grups de persones que vénen d'altres països, amb la seva fe i els seus costums. La veritat és, segons el meu parer, que aquests immigrants sovint ens donen un exemple de religiositat al nostre Occident descregut i decadent. També és natural i molt cristià que entauem llaços de coneixement i amistat amb aquestes persones que es converteixen en veïns nostres i companys de feina. Ara bé, cal que siguem molt prudents en el tema religiós, particularment quan es presenten com a cristians i pretenen fer-nos dubtar de la nostra fe catòlica.

Vostè em diu que són «evangèlics», però això no vol dir res. Sota aquesta denominació hi podem incloure una «fauna i flora» molt diversa. De fet, totes les comunitats nascudes de la reforma, per la seva mateixa naturalesa, tendeixen a la dispersió i dissolució. La prova més fefaent són els milers de sectes existents procedents de la matriu dels reformadors.

D'altra banda, qualsevol catòlic amb una cultura mitjana, hauria de conèixer els rudiments de la seva fe i la fonamentació de les seves creences. Malauradament, la gran ignorància religiosa que impera en la nostra societat fa que moltes persones siguin pastura fàcil de grups sectaris i fonamentalistes.

Amb aquestes persones que truquen a la porta amb la pretensió que abandonem la nostra fe, cal que siguem ben clars i actuem amb determinació. Cal dir-los que, amb tot el respecte, nosaltres professem la fe catòlica i que l'hauriem de conèixer amb una mica més de seriositat abans de formular els seus judicis plens d'ignorància i prejudici. Potser, si són persones amb bona disposició els podríem regalar un Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, perquè, almenys, no tinguin una caricatura deformada de la nostra fe. Molts d'aquests evangèlics van ser batejats en l'Església catòlica i els podem convidar a participar un dia en la nostra eucaristia perquè coneguin més bé la nostra Església. I, si insisteixen i es posen pesats, ja ho sabeu: cadascú a casa seva i Déu a la de tots.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

«I amb els sants de tots els temps...»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La presència dels sants a la litúrgia

Acabat el cicle pasqual —Quaresma i Cinquantesma— entrem en el «temps de durant l'any», ritmat per la «sòbria solemnitat de cada diumenge» (Joan Pau II), dia de la resurrecció de Crist i de l'Eucaristia. La celebració eucarística dels dies feiners troba amb més freqüència la memòria dels sants, que durant el cicle pasqual fàcilment quedaven reduïts a una commemoració. En alguns casos, la celebració dels sants adquireix el relleu d'una festa litúrgica (els apòstols, sant Llorenç, els compatrons i compatrones d'Europa...) i alguna vegada, excepcionalment, el de solemnitat: sant Joan Baptista, Sants Apòstols Pere i Pau, i sobretot l'Assumpció de la Mare de Déu, i la de Tots els Sants. En aquestes ocasions, la solemnitat és celebrada fins i tot el diumenge. A part del calendari litúrgic, la presència dels sants es fa sentir en la lectura diària del martirologi. Hom sap que l'elenc que ens proposa el martirologi és força més ampli que el del calendari, i que és perfectament legítim celebrar l'Eucaristia en memòria d'un dels inscrits en el martirologi en el dia en què el calendari no proposa una memòria obligatòria. Això eixampla extraordinàriament les possibilitats de veneració litúrgica dels sants.

Hi ha, però, una presència més global i permanent dels sants en la litúrgia: és la seva memòria en la pregària eucarística. No n'hi ha cap en la qual manqui

l'al·lusió als sants, juntament amb la Verge Maria i els Apòstols. En alguns prefacis, es fa referència als sants, juntament amb els àngels, per introduir el cant del *Sanctus*. La pregària eucarística 1a, el clàssic canon romà, dóna una memòria explícita de dos grups de sants, després del Memento de vius i del Memento de difunts. Es tracta dels Apòstols i d'alguns màrtirs insignes de l'Església de Roma, encapçalats per sant Joan Baptista i per sant Josep. La pregària eucarística 2a, en canvi, no preveu la inserció de cap nom concret en la memòria dels sants; diu simplement: «Us preguem que tingueu pietat de tots nosaltres, i feu que, amb la Verge Maria, Mare de Déu, amb els apòstols i els justos de tots els temps, que han viscut en la vostra amistat...» El text típic llatí diu exactament: «*omnes sancti qui a saeculo tibi placuerunt*». Les versions interpreten de manera una mica variada, però en qualsevol cas la referència és a la presència dels sants a través de la història, i defineix els sants com els «amics de Déu».

Una història de santedat

Joan Pau II va dir, en el context del Jubileu del 2000, que la història de l'Església és una història de santedat, mentre, alhora, exhortava a la purificació de la memòria i a la petició de perdó. Els dos aspectes són inherents a la història de l'Església, i seria desfigurar la seva realitat si s'oblidés un dels dos. La història de santedat il·lumina

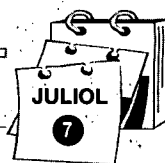
el nostre camí vacil·lant, i ens motiva a l'acció de gràcies, a la imitació, i a la lloança.

Cada pàgina del martirologi romà és un testimoni de com és just parlar dels «sants de tots els temps». Quan es comprova la data del martiri o de la mort santa de cadascun dels inscrits per a aquell dia, es fa un recorregut per tota la història de l'Església: els màrtirs dels primers segles, els pastors i doctors de les primeres Esglésies d'Orient i d'Occident, els abats i els monjos dels monestirs, els laics d'extraordinari testimoniatge cristià, les verges consagrades al Senyor, altres màrtirs en diverses èpoques; els fundadors dels ordes monàstics i dels mendicants, de congregacions religioses masculines i femenines; clergues i laics, religioses i religioses, dedicats generosament a l'evangelització de nous pobles, a l'atenció als pobres i als malalts, a l'ensenyament i l'educació, a l'animació de la vida sacerdotal... El testimoni del martiri arriba fins als nostres dies. Tants i tants «amics de Crist»!

La història de la santedat acompanya la geografia de la presència de l'Església. L'aparició del nom d'un país la fa, molt sovint, un màrtir o un grup de màrtirs (Uganda, Japó, Corea, Vietnam, Filipines...). Conèixer els sants és conèixer l'Església. Sant Ignasi de Loiola és un exemple clàssic de l'influx benèfic que pot tenir la lectura de les vides dels sants. Qui sap el profit espiritual que podríem treure de la lectura de la biografia d'algun sant «de qualsevol temps» —no necessàriament del nostre...—, aquest estiu.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut probablement a Sort cap al 1065
- ☐ Fill dels comtes del Pallars i bisbe d'Urgell
- ☐ Va enfortir la diòcesi i va fer construir esglésies i monestirs
- ☐ Va morir a la Seu d'Urgell el 1122
- ☐ Patró de la diòcesi d'Urgell

Sant Ot era fill dels comtes del Pallars Sobirà Artau I i Llúcia i es va decantar per la carrera eclesiàstica. Sabem per la documentació conservada que l'any 1087 ja era ardiaca de la Seu i que deu anys després, amb poc més de trenta, ja ocupava el càrrec de bisbe.

El jove prelat, però, es va mostrar des del principi molt decidit en els seus objectius. Una de les fites aconseguides va ser arribar a acords amb diversos nobles per tal que tornessin els béns i les terres que ells o els seus antecessors havien usurpat a la diòcesi. En aquesta tasca va aconseguir el suport explícit del papa Urbà II, que va confirmar els béns i territoris que corresponien legítimament al bisbat. Paral·lelament sant Ot va fer construir o restaurar temples i

Sant Ot d'Urgell

monestirs: va consagrar les esglésies parroquials de Guissona i de Sant Julià de Cerdanyola, va restaurar i donar vida als monestirs de Santa Maria de Gerri i de Santa Maria de Lillet i va fer construir la catedral de la Seu d'Urgell tal com la coneixem avui.

També va donar suport als comtes d'Urgell en la conquesta de part del pla de Lleida dominat pels musulmans, territori extens i ric i amb ciutats importants com ara Balaguer, que finalment acabarien sent adscrites a la diòcesi urgellenca.

Sant Ot, doncs, va dedicar tota la seva vida a enfortir en tots els aspectes la diòcesi d'Urgell i a donar-li plena autonomia respecte els interessos de comtes, barons i nobles en general.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JULIOL

1. Diumenge

XIII de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Reis 19,16b.19-21 / Salm 15 / Gàlates 5,1.13-18 / Lluc 9,51-62

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, ab.; Aaron; Santes, Elionor, mr.

Festa Major: a Castellet i la Gornal, Hostalric, Maçanet de Cabrenys, Sant Fruitós de Bages, Sant Martí Vell, Ultramort.

2. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 18,16-23 / Salm 102 / Mateu 8,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martinià, mr.; Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, mr.; beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, mr.

Festa Major: a Masarac i Terrassa.

3. Dimarts

Sant Tomàs (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Heliodor, b.; Jacint, mr.; Lleó II, p.

4. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 21,5.8-20 / Salm 33 / Mateu 8,28-34. Si es vol: *Santa Elisabet de Portugal* (MLI), *Blanc*. Tarragona: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà, b.; Valentí Berriochoa, b. i mr.; Santes, Berta, vg.

5. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 22,1-19 / Salm 114 / Mateu 9,1-8. Si es vol: *Sant Antoni M. Zaccaria* (MLI), *Blanc*. VIC: *Sant Miquel dels Sants* (ciutat, S / diòcesi, MO), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Filomena, vg.

Festa Major: a Vic.

6. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Salm 105 / Mateu 9,9-13. Si es vol: *Santa Maria Goretti* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, prof.; Ròmul, b.

7. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 27,1-5.15-29 / Salm 134 / Mateu 9,14-17. Urgell i Solsona: *Sant Ot* (La Seu d'Urgell, S / Urgell i Solsona, MO), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fermí, b.; Marçal, b.; beat Benet XI, p.; Santes, Edilberga, vg.

Festa Major: a Fontanilles.

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de durant l'any

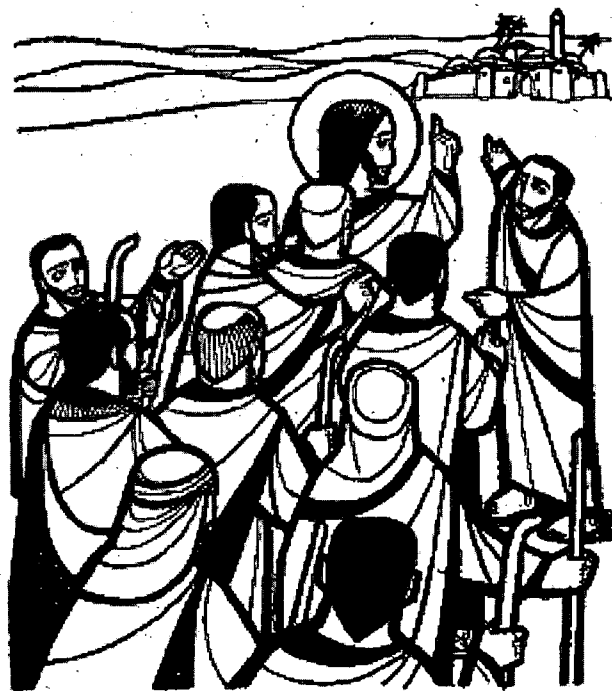
Lectura primera

1R 19,16b.19-21

Eliseu se n'anà amb Elies, i era el seu ajudant

Lectura del primer llibre dels Reis:

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

Salm responsorial

15.

Guardeu-me Déu meu, en vós trobo refugi.

Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç.»

Senyor heretat meva i calze meu,
vós m'heu triat la possessió.

R. Senyor, heretat meva i calze meu.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny.

Fins a les nits m'amonesta el meu cor.

Sempre tinc present el Senyor,
amb ell a la dreta, mai no cauré. *R.*

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,

fins el meu cos reposa confiat:

no abandonareu la meua vida enmig dels morts,
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. *R.*

M'ensenyareu el camí que du a la vida:
joia i festa a desdir a la vostra presència;
al vostre costat, delícies per sempre. *R.*

Lectura segona

Ga 5,1.13-18

Heu estat cridats a ser lliures

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia:

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Però la llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

Al·leluia

1S 3,9. Jn 6,68b

*Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta;
vós teniu paraules de vida eterna.*

Evangeli

Lc 9,51-62

*Resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem.
Us seguiré per tot arreu on anireu.*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, ¿voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren a un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

Tarragona

diòcesis

Els caputxins anuncien la seva marxa

■ Després de 416 anys, l'orde franciscà s'acomiada de Tarragona

TARRAGONA.— Aprofitant la festivitat de Sant Antoni de Pàdua, advocació a la qual està dedicada l'església dels Pares Caputxins a Tarragona, es va celebrar una missa presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, per anunciar el comiat de l'orde franciscà després de 416 anys d'estada de la fraternitat a la ciutat. La marxa, però, no serà efectiva fins al dia 4 del proper mes d'octubre, diada de Sant Francesc d'Assís, amb la celebració d'una altra eucaristia.

Els frares caputxins, després d'haver-ne parlat amb l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, «hem pres la dolorosa decisió de tancar la nostra fraternitat a Tarragona». Així comença la nota oficial de l'orde dels Frares Menors Caputxins, signada pel pare provincial, fra Jacint Duran i Boada. En el comunicat, es diu que la raó que els ha portat a prendre aquesta decisió ha estat «la reducció numèrica que, com tantes entitats d'Església, patim i, a la vegada, l'esperança que reagrupant els germans en menys convents podrem fer una vida fraterna i un servei més conforme a la nostra vocació franciscana, tbt consolidant la vocació dels nous germans».

Aquest adéu-siau el fan des de l'esperança que «Déu ens retorni el més aviat possible a aquesta noble i bella ciutat». Actualment la fraternitat de Tarragona està integrada per només dos frares: Pere Cardona Bueno i Magí Setó Montalà.

En l'homilia de la missa del dia de sant Antoni de Pàdua, l'arquebisbe de Tarragona va fer memòria «de la bella història de religiosos que han treballat amb gran entrega i sense ostentació, i que en temps difícils sempre han estat al cos-

tat dels qui els necessitaven», sense oblidar els dos religiosos caputxins «d'aquesta comunitat que van donar la seva vida durant la persecució religiosa del 1936-1939: fra Carmel de Colomers i el P. Anselm d'Olot».

Després d'agrair el treball dels caputxins a Tarragona durant tots aquests segles, l'arquebisbe Jaume va anunciar als fidels que l'església de Sant Antoni no es tancarà i que l'arquebisbat es farà càrrec

del culte. En acabar la celebració, es va procedir a la tradicional benedicció i repartiment del Pa de Sant Antoni, que va ser recollit amb continguda emoció per part dels fidels.

Vint anys de records

El P. Pere Cardona, nascut a l'Aleixar, població del Baix Camp, forma part de la fraternitat de caputxins a Tarragona des

de fa vint anys. A més, actualment és el delegat diocesà de Vida Consagrada de l'arquebisbat de Tarragona. Ell no pot amagar la seva tristesa «per haver de deixar enrere la llarga història franciscana a Tarragona», perquè aquest religiós és precisament l'autor del llibre, editat fa uns anys per l'extingit Institut d'Estudis Tarragonenses Ramon Berenguer IV, titulat *El convent dels Frares Menors Caputxins a la ciutat de Tarragona. 1589-1989*.

És el compendi d'una llarga història que molt bé es podria completar amb correccions i noves aportacions del P. Cardona, el qual qualifica el seu període viscut a la fraternitat tarragonina de «difícil de resumir, atesa la seva intensitat i que, a la vegada, marca un bon bocí de la pròpia vida». Molts són els records que va desgranant fra Pere Cardona davant mateix del fascinant grup escultòric, en ferro, que presideix l'altar major de l'església de Sant Antoni de Pàdua, obra de l'artista i sacerdot Joan Curieses, inaugurat l'any 1989. El destí del pare Cardona serà el convent de Pompeia, de l'avinguda Diagonal de Barcelona.

Els Pares Caputxins van arribar a la ciutat de Tarragona l'any 1589. Va ser l'arquebisbe Joan Terès que els va demanar de fundar una comunitat a Tarragona, per bé que l'orde, d'antuvi, ja tenia casa a Valls des del 1578. Al llarg dels anys la comunitat ha tingut diferents convents i l'actual va ser inaugurat el 1932. Posteriorment va ser ampliat fins a bastir un immoble de vuit plantes que, a més, acull l'Escola Oficial d'Idiomes, que continuarà ubicada allí fins que es materialitzi l'edifici de planta projectat.

Joan Boronat

La marxa de la congregació es va anunciar durant la missa amb motiu de Sant Antoni de Pàdua.

Els caputxins Magí Setó i Pere Cardona. Foto: Joan Boronat

MAGÍ SETÓ, RESPONSABLE DELS CAPUTXINS A TARRAGONA

«Ens dol deixar aquesta ciutat fidel i generosa»

Fra Magí Setó Montalà és del menut poble lleidatà de la Floresta de les Garrigues i va arribar a Tarragona fa dos anys com a responsable de la fraternitat franciscana de Tarragona, formada només per dos religiosos caputxins. A ell li ha tocat, a contracor, tancar a pany i forrellat el convent després de 416 anys de presència de la congregació a la ciutat.

—Una decisió que ha causat sorpresa i disgust, oi?

—El fet de marxar no respon a una decisió espontània. La veritat és que el tancament del convent de Tarragona s'ha anat madurant durant un parell d'anys per part del capítol provincial de l'orde, que aplega Catalunya i les Illes. El motiu no és altre que la manca de frares en una comunitat que es troba sotà mínims i la necessitat de potenciar i de reagrupar les fraternitats allí on es puguin realitzar en el signe de la consagració personal i no tant per l'ofici, a més d'afavorir la formació de les noves vocacions. Marxem, però amb l'esperança de poder retornar algun dia. En aquesta esperança animem tantes persones que se senten dolgudes i tristes pel comiat.

—Què serà de l'edifici del convent?

—L'església continuarà oberta al servei del culte de la mà de l'arquebisbat. És una capella magnífica, al centre

neuràlgic de la ciutat, amb capacitat per a unes 700 persones que, a més, pot acollir moltíssims actes eclesials. D'altra banda, l'edifici acull, a hores d'ara, l'Escola Oficial d'Idiomes, que continuarà aquí fins que s'inauguri la nova seu projectada.

—Quina ha estat l'època més esplendorosa de la comunitat a Tarragona?

—Segurament entre la dècada de 1960-1970, quan hi havia set o vuit frares, temps en què es feia catequesi i es va formar el grup d'escoltes.

—Al llarg de 400 anys els caputxins deuen haver donat coses a Tarragona. S'han vist compensats?

—Molt i amb escreix. Ha estat un treball continuat de dia i de nit al servei de les persones. Hem predicat, col·laborat a les parròquies, visitat malalts i acollit les persones que cerquen pau i serenor. La gent de Tarragona ha respost amb generositat a la nostra tasca i ens ha estat fidel. Ens hem estimat plegats i la prova d'això són les moltes llàgrimes als ulls que s'han vist a l'hora d'anunciar el nostre comiat.

—On podrem retrobar el tarannà acollidor del P. Magí Setó?

—Al noviciat d'Arenys de Mar. Però el més important, tal com va dir el nostre arquebisbe Jaume, és que aquesta separació «no trenca la comunió entre els cristians, que és més forta que la presència física».

Barcelona

«A la nostra societat no tenim prou consciència del risc»

■ Mn. Josep L. Fernández Padró ha rebut la Creu de Sant Jordi pel seu servei al cos de bombers

Cap a finals dels anys cinquanta un grup de joves de Gelida que encara no havien arribat a la majoria d'edat agafaven les bicicletes per fer de bombers. Amb més empena que coneixements tècnics, amb més altruisme que mitjans, naixia un cos de bombers voluntaris que ben aviat, en contacte amb els bombers de Barcelona, on rebrien la formació adient, derivaria en el primer cos provincial de bombers de tot l'Estat.

—Quina motivació hi havia darrere del seu desig de ser bomber?

—En el meu cas, hi havia una motivació psicològica interior. Tenia 6 anys quan a casa meva, a l'Eixample de Barcelona, va haver-hi un foc molt seriós que si no va cremar-ho tot va ser justament gràcies a l'actuació dels bombers. D'altra banda, arran d'un incendi que va haver-hi més recentment a Gelida, vaig voler esbrinar on eren els bombers més propers i va resultar que eren a Barcelona i a Terrassa. Adonar-nos que estàvem força desprotegits va ser l'argument definitiu que ens va llençar a l'aventura. Més endavant, en contacte amb un grup de bombers de Barcelona, vam crear el Cos Provincial de Bombers Voluntaris de Barcelona.

—Quina era la seva funció?

—Era principalment una tasca de prevenció. Evidentment, en aquella època no hi havia els desastres de focs forestals que tenim ara perquè el bestiar es menjava tot el sotabosc. Els focs forestals no solien passar de les 24 hores i, si eren de més envergadura, comptàvem amb la col·laboració de l'exèrcit. Com a Cos Provincial

de Bombers Voluntaris de Barcelona, la primera cobertura legal que vam tenir va ser el Ministeri d'Agricultura, però aviat vam veure que més enllà de l'àmbit forestal, la realitat era de desprotecció total. En aquell moment, els bombers no podíem sortir del municipi si l'alcalde no ho autoritzava, i per això un dels avenços importants va ser comptar amb un equip de reforç. En la meua època de cap de bombers, vaig donar l'ordre de sortir del municipi però, això sí, comptant amb un equip a la rereguarda que pogués atendre qualsevol emergència que s'esdevingués de manera simultània. D'alguna manera, doncs, vam socialitzar la tasca dels bombers, que fins aleshores se centrava només en un municipi concret, i vam convertir-la en un servei públic al servei dels ciutadans.

Mn. Josep Lluís Fernández Padró, cofundador del Cos Provincial de Bombers Voluntaris de Barcelona i rector de Sant Isidor, ha rebut la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. Una distinció que vol dedicar a tots els bombers que, com ell, van tenir l'acte de fe d'embarcar-se en aquesta aventura en una època en què no tenien ni el suport logístic de l'administració, ni els recursos tècnics d'avui dia.

Mn. Fernández Padró recorda que un ciri encès pot motivar un incendi.

—Quan va trobar el suport necessari per part dels polítics?

—Va ser fruit de les meves gestions a través del capità general i de les lamentables inundacions del Vallès, que van tenir lloc el 1962, quan finalment la Diputació es va adonar que no hi havia les eines necessàries per respondre a les emergències. Després d'aquells fets, em van demanar que em responsabilitzés del nou Servei Provincial de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvament de la Diputació de Barcelona, em van cedir un despatx i em van dir que podia disposar de la col·laboració dels Mossos d'Esquadra així com del personal i del material d'obres públiques.

—En aquella època, però, tenia uns altres plans...

—Els meus companys diuen que va ser una idea de bomber. Cosa lògica, d'altra banda, que hagués tingut una idea de bomber si jo era bomber... El fet és que vaig conèixer Mn. Alfredo Rubio de Castarlenas i ell em va plantejar la possibilitat de ser capellà. En aquella època era cap del Cos Provincial de Bombers Voluntaris de Barcelona i vaig decidir convocar unes eleccions democràtiques per tal de nomenar el meu successor. Pel que fa a la meua formació sacerdotal, Mn. Rubio em va enviar al Camerun a col·laborar amb un rector natiu i, després de la meua ordenació sacerdotal, el gener del 1972, quan tenia 32 anys, vaig tornar-hi i m'hi vaig quedar durant uns tretze anys. Quan vaig tornar a Barcelona, vaig continuar col·laborant amb la realitat africana i, de

fet, si no hagués estat pel lliurament de la Creu de Sant Jordi, ara mateix seria al Camerun.

—Quan va reprendre la seva activitat amb els bombers?

—Després de la meua ordenació sacerdotal, els primers interessats a contactar amb mi van ser els mateixos bombers. Les meves primeres misses van ser a bombers de la ciutat de Barcelona, que també em venien a buscar perquè oficiés casaments. Malauradament, també he hagut d'oficiar el funeral de molts companys morts en acte de servei.

—Quins són els punts febles de l'actual política de prevenció?

—La densitat del sotabosc, la necessitat d'aïllar les urbanitzacions del bosc, d'instal·lar boques d'incendis per tot arreu, la conscienciació a les escoles per tal que els joves puguin amb una idea clara del què és el risc. A la nostra societat no tenim prou consciència del risc. Només cal veure les espelmes que les persones devotes encenen a l'església i que en molts casos poden originar un incendi. De fet, en aquesta parròquia de Sant Isidor ja va tenir lloc un incendi fa anys per culpa de les espelmes. Per això tinc la idea de fer una exposició amb el material que estic aplegant —ciris fumats, ciris deformats, ciris doblegats— per tal que la feligresia sigui conscient del risc que corre l'església cada vegada que s'hi encén un ciri.

—Quines altres situacions quotidianes poden originar un incendi?

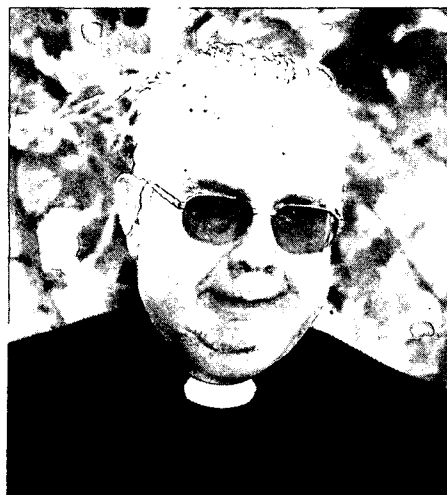
—Posar l'estufa a prop d'unès cortines, no netejar el greix de la campana d'extracció de la cuina, encendre llànties a casa... Sempre que entro en una casa i veig una persona devota que encén una llàntia, el primer que faig és apagar-la perquè és una imprudència.

—El dia 1 de juliol és la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit. També en l'aspecte dels accidents cal fomentar la consciència del risc?

—Sí, justament el lema d'enguany és «Responsables des de la infantesa». En aquest sentit, també incidiria més en el període de formació dels conductors. Així, a les escoles instal·laria una pista plena de fang, d'oli, de gel, i demanaria als alumnes que intentessin frenar el cotxe. Quan veus que el cotxe no t'obeeix se't posen els pèls de punta i entens què vol dir no ser senyor del cotxe. Em poden dir que aquesta iniciativa és cara, però són molt més cares les conseqüències de la sinistralitat a les carreteres.

Altres guardonats

En el llistat de guardonats amb la Creu de Sant Jordi 2007 de la Generalitat de Catalunya, trobem altres personalitats i entitats d'Església.

Mons. Ciuraneta.

MONS. FRANCESC X. CIURANETA. La Palma d'Ebre (Ribera d'Ebre), 1940. Eclesiàstic. Ha estat bisbe de Menorca (1991-1999) i de Lleida (1999-2007). De tarannà conciliador, ha hagut d'afrontar el complex litigi per les obres d'art del Museu Diocesà de Lleida amb la diòcesi de Barbastro-Montsó. El mes de febrer d'enguany va anunciar la seva renúncia com a bisbe de Lleida per motius de salut.

RICARD TORRENTS. Folgueroles (Osona), 1937. Filòleg, teòleg i professor de literatura, impulsor i primer rector de la Universitat

de Vic. President de la Societat Verdaguier, ha publicat nombrosos treballs sobre l'obra del poeta.

PASTORETS DE L'AMETLLA DE MEROLA (AGROPACIÓ CULTURAL ESPLAI). Els Pastorets de l'Ametlla de Merola (Berguedà) conformen, des del 1878, una tradició molt arrelada en la qual participen tots els veïns. Actualment els impulsa l'Agrupació Cultural Esplai, fundada el 1975, que també s'ocupa de mantenir i revitalitzar altres manifestacions culturals.

Barcelona

Cloenda del procés diocesà de beatificació dels màrtirs gabrielistes

■ El 2 de juliol se'n lliuraran les actes a la Congregació per a les Causes dels Sants

BARCELONA.— La primera fase del procés de beatificació de 49 germans gabrielistes i el seu capellà, Manuel Berenguer, assassinats en la persecució religiosa del 1936-1939, es va cloure el 16 de juny passat a la parròquia de Sant Paulí de Nola de Barcelona. Les actes del procés ja estan

camí de Roma, on el proper 2 de juliol seran lliurades a la Congregació per a les Causes dels Sants. A partir de llavors encara quedarà un llarg camí per recórrer, que continuarà, després del nomenament d'un relator, amb l'elaboració de la *positio*.

Com explica el P. José Paniago, «s'ha fet un pas important en el procés de beatificació, però encara queda molt per fer». Si tot va bé, la beatificació es podria anunciar d'aquí a quatre o cinc anys, i és molt probable que, tal com proposa actualment la CEE, la pujada als altars es faci en una

Les comunitats de germans gabrielistes presents a Catalunya van viure amb satisfacció la clausura, el 16 de juny passat, del procés diocesà de beatificació del Gmà. Estanislau (Lorenzo Ortega), de quaranta-vuit companys religiosos de la congregació de Sant Gabriel i del sacerdot diocesà Manuel Berenguer. L'acte, que va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i que va comptar amb la presència de René Delorme, superior general dels Germans de Sant Gabriel, va tenir lloc a la parròquia de Sant Paulí de Nola, situada molt a prop de la cúria provincial dels gabrielistes i del col·legi que regenten a Sant Adrià de Besòs. També van assistir a l'acte germans de Sant Gabriel procedents de diversos llocs d'Espanya, membres de la família montfortiana, familiars dels suposats màrtirs i antics alumnes dels col·legis gabrielistes.

Màrtirs de la fe

Com va recordar en la seva intervenció el P. José Paniago, postulant de la causa, els 49 religiosos assassinats el 1936 pertanyien a les vuit comunitats gabrielistes que en aquella època hi havia a Catalunya: els col·legis de Valls, Viladecans, Sant Sadurn d'Anoia, Sant Adrià de Besòs, Arenys de Mar, Castelló d'Empúries i Banyoles, i la casa noviciat de Can Valls, a Sant Vicenç de Montalt, de la qual era capellà el sacerdot diocesà Manuel Berenguer, també assassinat. La majoria dels presumptes màrtirs estaven vinculats a aquesta última comunitat. Van ser fets presoners el novembre del 1936 i uns dies després van ser afusellats al cementiri de Montcada i Reixac. Tres germans més van ser assassinats a l'agost a Figueres, i la resta entre juliol i setembre del 1936 a Barcelona, Sant Adrià de Besòs i El Garraf. En total, 50 persones consagrades a Déu que, en paraules de l'arquebisbe de Barcelona, «van entregar la seva vida per Crist, víctimes de persecució per motius de fe».

Mons. Lluís Martínez Sistach es va mostrar molt satisfet per la clausura del procés diocesà de beatificació. «Siguem molt conscients de la importància d'una causa de beatificació de presumptes màrtirs de la fe —va afirmar convençut—. L'Església catòlica, des dels primers temps de la seva història, sempre ha manifestat un afecte i admiració especial envers aquells germans en la fe que han do-

nat la vida per Crist.» I va afegir: «Els 49 germans gabrielistes i el sacerdot diocesà assassinats el 1936 són exemples que ens conviden a viure la nostra vida cristiana amb fidelitat i coherència. També nosaltres estem cridats a imitar-ne el testimoni de lliurament i amor radical i a donar la vida cada dia per Crist, encara que sigui de forma incruenta. Perquè no oblidem que la primera i principal vocació dels batejats és la vocació a la santedat.»

L'arquebisbe de Barcelona va insistir en la necessitat que una causa com aquesta, basada en una llarga recerca històrica, incideixi positivament en el camí de la reconciliació necessari en aquest país: «Aquests germans dels quals parla la causa van ser víctimes de la persecució en una guerra fratricida. Que ells ens ajudin a caminar pels camins del perdó, de la reconciliació i de la pau.»

En termes semblants es va expressar el superior general de l'Orde de Sant Gabriel, René Delorme, que va assegurar sentir «gran admiració per aquests homes». «Formen part —també va dir— dels testimonis de la fe del segle XX, als quals el papa Joan Pau II va rendir un homenatge vibrant el 7 de maig de l'any 2000. El Sant Pare va dir llavors: «Es van estimar més morir abans que traïr la seva vocació; ens parlen amb l'exemple de les seves vides; no van tenir en compte el seu profit ni el seu bé personal ni la seva supervivència com a valors superiors a la fidelitat a l'Evangeli.»

Experiència de conversió

Prèviament a les paraules de Mons. Martínez Sistach i del P. René Delorme, es va fer, quasi de manera ritual, el tràmit prescrit en tot procés de beatificació: es

L'arquebisbe de Barcelona va presidir el tribunal que instrueix la causa de beatificació.

El segellament i lacrat de les actes processals segueix un esquema

van tancar i lacrar solemnement les caixes que contenen les actes del procés diocesà, que consta de 1.373 folis. Dues còpies d'aquestes actes, que van rebre el nom de *transsumpte*, seran portades a Roma el 2 de juliol proper pel P. José Paniago, que va pronunciar el corresponent jurament. A partir de llavors, i després del nomenament per part de la Congregació per a les Causes dels Sants d'un relator, el procés continuarà amb l'elaboració de la *positio*. Aquesta haurà de contenir la síntesi de tota la documentació relativa a cadascuna de les fases del procés, inclosos els arguments del promotor de la fe i de l'advocat.

cerimònia més o menys multitudinària, similar a la que tindrà lloc el 28 d'octubre proper a Roma. Per als germans gabrielistes serà un moment molt especial i significatiu, ja que aquests 49 germans es convertiran en els primers màrtirs de la congregació.

L'acte diocesà es va tancar amb un emotiu record del difunt P. Juan Ciérvide, anterior postulant de la causa de beatificació, i amb el cant joios de l'himne a Sant Lluís Maria Grignon de Montfort, fundador de la Congregació de Sant Gabriel.

Samuel Gutiérrez

Missa d'acció de gràcies per la canonització de Maria Eugènia Milleret

BARCELONA.— Amb motiu de la canonització a Roma de Maria Eugènia Milleret, fundadora de la congregació de les Religioses de l'Assumpció, Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir el 12 de juny passat a la catedral de Barcelona una missa d'acció de gràcies. Fidels al seu carisma d'educadores, actualment la presència de la congregació a Catalunya se centra al barri de la Zona Franca de Barcelona, on les religioses van col·laborar amb la parròquia de Sant Cristòfol, i a l'Hospitalet de Llobregat, on es troben al capdavant del Centre de Cultura Popular de l'Assumpció, adreçat a la formació i promoció de la gent gran. (C.C.)

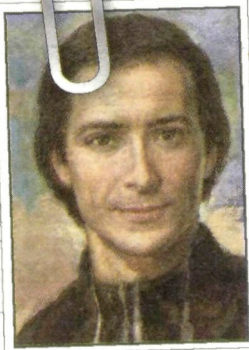

Foto: Agustí Codinach

ELS EXTRAORDINARIS

Marcel·lí fou un home extraordinari perquè va veure una necessitat i no es va quedar amb els braços creuats. Va treballar tota la seva vida per l'educació cristiana i la propagació de l'amor a la Mare de Déu.

Sant Marcel·lí Champagnat

Nom: Marcel·lí Champagnat

Data de naixement: 20 de maig de 1789

Lloc de naixement: poble de Rosey, França

Fundador de la Comunitat dels Germans Maristes

ELS PARES DE MARCEL·LÍ EREN MOLT DEVOTS DE LA MARE DE DÉU I LI VAN INFONDRE MOLT AMOR PER ELLA.

QUAN ENCARA ERA UN NEN, MARCEL·LÍ VA INGRESSAR EN EL SEMINARI PER SER SACERDOT. AL COMENÇAMENT, ELS ESTUDIS LI COSTAVEN MOLT; PERÒ GRÀCIES A LA SEVA FORÇA DE VOLUNTAT I A L'AJUDA DE DÉU, VA ACONSEGUIR SER SACERDOT.

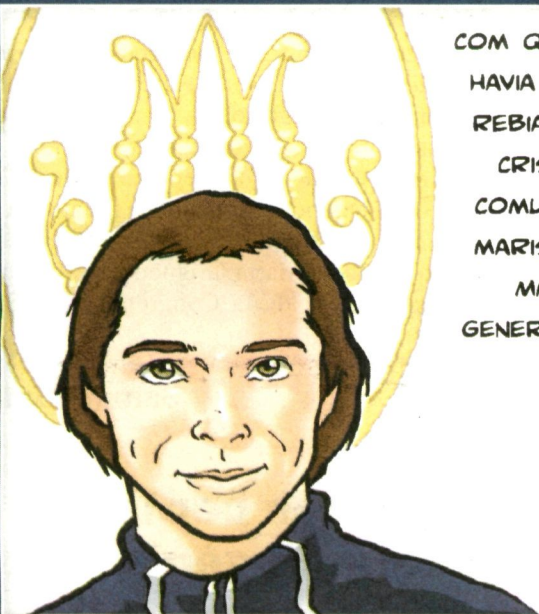

DESPRÉS DE SER ORDENAT SACERDOT, EL VAN ENVIAR A UN POBLE ON VA CONÈIXER UN JOVE QUE ESTAVA A PUNT DE MORIR.

ES VA ADONAR QUE SABIA MOLT POC SOBRE L'AMOR DE DÉU; PER AIXÒ MARCEL·LÍ VA DECIDIR ENSENYAR-LI ELS PRINCIPALS TEMES DE LA FE.

COM QUE S'ADONAVA QUE HI HAVIA MOLTA GENT QUE NO REBIA UNA BONA EDUCACIÓ CRISTIANA, VA FUNDAR LA COMUNITAT DELS GERMANS MARISTES, EN HONOR A LA MARE DE DÉU. EL 2 DE GENER DE 1817 VA COMENÇAR EN UNA PETITA CASETA...

...PERÒ VAN ARRIBAR TANTS ESTUDIANTS QUE ES VA VEURE EN LA NECESSITAT DE CONSTRUIR UN NOU EDIFICI, AMB MOLTES CLASSES I

AMPLIS JARDINS. COMO QUE NO TENIA DINERS, ELS MATEIXOS NOVICIS I ESTUDIANTS VAN HAVER DE COL·LABORAR EN LA CONSTRUCCIÓ DE L'EDIFICI.

MARCEL·LÍ SEMPRE VA TRANSMETRE ALS SEUS RELIGIOSOS I ESTUDIANTS LA DEVOCIÓ A LA MARE DE DÉU SOTA EL LEMA:

MARCEL·LÍ MORÍ ALS 51 ANYS D'EDAT. AL MORIR VA DEIXAR QUARANTA CASES DE GERMANS MARISTES. EN AQUESTS MOMENTS ELS SEUS RELIGIOSOS SÓN MÉS DE 5.000 ARREU DEL MÓN.

NET

Tfn: 93 2042433

Aquest any, els ajuts han crescut.

PRESTACIONS I AJUTS PER A LES FAMÍLIES AMB NENES I NENS. CONVOCATÒRIA 2007: FINS AL 31 DE DESEMBRE

Per al govern de la Generalitat les polítiques socials són una prioritat. Per això hem incrementat l'import de les diferents modalitats d'ajut a les famílies. Un pas més en el camí d'aconseguir que el benestar arribi a tothom.

Prestacions econòmiques universals

- Per a les famílies amb filles i fills menors de 3 anys.
- Per a les famílies nombroses i monoparentals amb filles i fills menors de 6 anys.
- Per part, adopció o acolliment múltiple durant l'any 2007.

Ajuts sotmesos al nivell d'ingressos de la família

- Per part, adopció o acolliment múltiple de dos o més infants.
- Per adopció internacional.

Per a més informació:

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Acció Social
i Ciutadania**

Barcelona

Èxit de les jornades sobre «Bellesa i teologia fonamental»

■ Es tracta de la trobada de professors de teologia més important d'Espanya i Portugal

BARCELONA.— Amb el títol *Bellesa i teologia fonamental*, van tenir lloc a Barcelona i Montserrat les XIII Jornades de Teologia Fonamental d'Espanya i Portugal. L'organització de les jornades va anar a càrrec dels professors de la Facultat de Teologia de Catalunya Salvador Pié, Xavier Morlans i Norbert Miracle.

«Es tracta de la trobada de professors de teologia més important que hi ha a Espanya i Portugal, ja que no existeixen trobades generals de professors de teologia», va manifestar el professor Salvador Pié, coordinador general d'aquestes jornades que es van iniciar el 1983 i que se celebren cada dos anys.

El dijous 7 de juny les jornades es van iniciar amb la salutació de benvinguda a càrrec del degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Armand Puig. La primera ponència va ser pronunciada pel professor Eugenio Trías, de la Universitat Pompeu Fabra, sobre *Art i bellesa en la frontera del racional*. A la ponència va seguir un profund debat amb els assistents, que eren més de cinquanta professors de facultats i centres teològics d'Espanya i Portugal, així com també alguns professors vinguts d'Itàlia.

A la tarda Mn. Jaume Aymar va presentar una comunicació sobre la bellesa i la teologia en Antoni Gaudí, que va servir

per preparar la visita al temple de la Sagrada Família, on es va celebrar l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

El divendres 8 de juny el programa de les jornades es va traslladar al monestir de Montserrat, on el monjo Jordi Agustí Piqué va dictar la segona ponència amb el títol *Música i teologia*. També s'hi van llegir diverses comunicacions de professors assistents.

Finalment el dissabte dia 9, el doctor Elmar Salmann, professor del Pontifici Ateneu Sant Anselm i de la Universitat Gregoriana de Roma, va dissertar sobre *El rerefons irracional de les raons de la fe*.

Tal com va destacar el Dr. Pié, «la novetat de les tres ponències és quelcom a destacar ja que van ser realment de gran

qualitat. La primera, del catedràtic Eugenio Trías, va suposar una reflexió i un diàleg franc i precís que fins ara mai s'havia tingut entre un pensador com

Eugenio Trías i els més de cinquanta teòlegs presents. D'altra banda, la segona ponència del monjo Jordi Agustí Piqué va presentar brillantment tres pensadors com sant Agustí, Hans Urs von Balthasar i Pierangelo Sequeri (de Milà), en paral·lel amb tres grans representants de la música sagrada, Victoria, Schönberg i Messiaen, dels quals se'n va fer a més una audició comentada. Finalment, la tercera ponència del professor Elmar Salmann va ser una cloenda magnífica per a tota la reflexió».

Després de comentar que ha estat una experiència molt reeixida i exemplar pel seu to de diàleg i de confrontació franca i amical, el professor Salvador Pié manifestava a *Catalunya Cristiana* el desig «que aquestes jornades, en el moment actual de l'Església, puguin servir per relançar el diàleg i ser un modest testimoni del servei dels profes-

sors de teologia, en aquest cas particularment de la fonamental pel seu caràcter de disciplina de frontera i de proposta oberta a tothom». (C.C.)

Més de cinquanta professors van assistir a les jornades.

Un moment de la conferència del monjo Jordi Agustí Piqué.

Trasllat de les despulles de M. Carmen Zaragoza i M. Rosa Adrover

BARCELONA.— El dia 26 de maig va tenir lloc a l'església de la comunitat de la Mare de Déu del Roser (c/ Mallorca, 349) el trasllat de les restes mortals de les venerables M. Carmen Zaragoza i M. Rosa Adrover, dominiques de l'ensenyança de la Immaculada Concepció.

La cerimònia va ser presidida pel següent tribunal eclesiàstic: el jutge delegat, P. Ramon Domènec i Castell, *o.f.m.*; el promotor de justícia, Dr. Albert Sols Lúcia, i la notària Chiara Rostagno. També van ser-hi presents el postulant, el P. Vito Tomàs Gómez García, *o.p.*, germanes de la congregació i familiars de les germanes venerables. (M. Dolores Liberal, vicepostuladora)

Injecció econòmica per a la restauració de la façana de la catedral

BARCELONA.— L'empresa Telefónica i el Grupo Santander van signar un conveni pel qual col·laboraran econòmicament, amb una aportació de 400.000 euros cadascun, en les obres de restauració de la façana principal de la catedral de Barcelona.

Representants de totes dues empreses van firmar el conveni de patrocini amb l'arquebisbat de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de la ciutat. A canvi d'aquest donatiu, que es repartirà en dues anualitats (2007 i 2008), la catedral es compromet a col·locar una lona a la façana on figurarà el logotip de totes dues companyies.

A l'acte de la signatura del conveni van assistir l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach; el delegat de Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona, Mn. Josep M. Martí Bonet; el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla; el vicepresident del Govern català, Josep L.

Carod-Rovira; el conseller de Cultura, Joan Manuel Tresserras; el president de Telefónica, César Alierta, i el director general del Grupo Santander, Enrique García Candelas. (C.C.)

Acció de gràcies per la beatificació de la mare Carme de l'Infant Jesús

BARCELONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va presidir el 9 de juny a la catedral l'Eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació de la mare Carme de l'Infant Jesús (1834-1899), fundadora de les Franciscanes dels Sagrats Cors. Actualment a Catalunya, la congregació és present a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana; als col·legis Sagrat Cor i Sant Josep de Mataró; i a la ciutat de Barcelona amb l'Escola Bressol Infant Jesús, l'Obra Beneficosa Social Infant Déu i la residència geriàtrica de Sant Josep. (C.C.)

Lleida

Polèmica per un viatge de l'administrador apostòlic a Roma

■ El bisbe Salinas aposta per una solució dialogada al litigi del Museu Diocesà

LLEIDA.— El 15 de juny passat l'administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida, Xavier Salinas, va convocar els mitjans informatius de la ciutat a una roda de premsa al Palau Episcopal per tal de posar fre a algunes notícies i valoracions que s'havien produït en haver-se sabut que havia viatjat a Roma.

Aquest viatge episcopal va estar envoltat per la polèmica i, fins i tot, algunes valoracions periodístiques el van qualificar d'«estrany i secret», i el van relacionar amb el litigi de les obres d'art del Museu Diocesà reclamades per la diòcesi de Barbastro-Montsó a la de Lleida, encara sense resolució.

La roda de premsa es va iniciar amb la lectura d'un comunicat que, tot seguit, va ser distribuït a tots els periodistes presents. El bisbe Salinas, arran de les informacions aparegudes en relació amb el seu viatge de tres dies a Roma, recorda que «per a un bisbe no és gens estrany, ni molt menys secret, els viatges que pugui fer a la Santa Seu». Així mateix, explica que en aquest viatge l'han acompanyat dos col·laboradors seus, «per tal de tractar com és lògic diversos temes que afecten les diòcesis de Lleida i de Tortosa, davant de la circumstància que l'actual administrador apostòlic de Lleida és el bisbe titular de la diòcesi de Tortosa», aclareix el comunicat, alhora que explica com l'administrador apostòlic de Lleida havia mantingut una reunió a la Congregació de Bisbes per tal de «tractar diversos aspectes de la vida religiosa i pastoral de la diòcesi de Lleida, que està esperant

un nou bisbe».

El comunicat entra també a valorar aquesta visita a Roma i les seves conseqüències en referència amb el Litigi del Museu Diocesà, i destaca alguns criteris importants que cal tenir presents quan ens referim a aquest afer, com que «quan parlem de temes de patrimoni, parlem de bens eclesiàstics que són de competència eclesial, tot i que també l'àmbit civil els afecta amb les seves competències».

En el redactat es diu que aquests bens artístics són fruit d'una gran història que recorda tots els vincles de fe que hi ha entre totes les diòcesis i molt especialment entre la de Lleida i Barbastro-Montsó: «El bisbat de Lleida accepta plenament el principi de legalitat dins l'Església i la confiança en els seus tribunals de justícia.» En aquest sentit, el comunicat va més enllà quan diu que «en concret, no pot fer menys que acceptar el decret de la Congregació de Bisbes i les posteriors resolucions de la Signatura Apostòlica, per la qual cosa es troba en l'exigència i alhora necessitat de trobar

camins perquè es puguin complir».

El bisbe Salinas, en la seva posterior intervenció i també en el comunicat llegit als periodistes, diu que el bisbat de Lleida, mogut com sempre ha fet per la recerca de la veritat i la justícia, ha presentat un recurs davant del tribunal de la Rota Romana que mantindrà fins a la fi. També va afirmar que des de la seva condició de bisbe administrador apostòlic de Lleida, «fins ara i en el futur no faré res que vagi més enllà dels decrets, resolucions i sentències ja establerts».

Així mateix, el bisbe Salinas, en el

comunicat i també durant la roda de premsa, va manifestar la seva voluntat de promoure i d'impulsar un diàleg fluid entre totes les parts implicades. En aquesta línia, l'administrador apostòlic va dir que es continuarà amb la bona relació i diàleg ja existent amb el bisbe de Barbastro-Montsó, amb els responsables de la Congregació de Bisbes de la Santa Seu i amb el conjunt de les institucions eclesials pròpies de la diòcesi de Lleida.

Gest reconciliador i creatiu

Posteriorment a la lectura del comunicat, el bisbe Salinas va dir que des del bisbat de Lleida es treballarà per continuar amb la línia de col·laboració mútua amb

les institucions competents, «a fi i efecte de trobar solucions que siguin ajustades a la legalitat vigent». En aquest sentit l'administrador apostòlic de Lleida va anunciar que, tot i que es veu en l'obligació de tornar a demanar al Consorci del Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal la seva autorització pel retorn de les obres d'art a Aragó i sabedor que serà difícil que aquest organisme ho autoritzi, es va mostrar decidit a fer un «gest reconciliador i creatiu», que no va voler avançar, per mirar de reconciliar les dues diòcesis germanes. «Per a mi —va dir— aquest és un tema eclesial que hem d'arreglar nosaltres.»

Per al bisbe Salinas, cal acceptar el principi de legalitat en aquest conflicte i es va manifestar disposat a continuar amb l'actual recurs presentat davant del Tribunal de la Rota i que no retirará: «O es continua pel camí de la legalitat o aquest tema continuarà sent una font de conflictes. Encara avui Roma no ha fallat jurídicament sobre la propietat d'aquests béns, quan ho faci n'hauré d'acatar la decisió.»

Mons. Salinas, a preguntes dels periodistes, va dir que molt probablement el mes de març, quan es compleixi un any del seu nomenament com a administrador apostòlic, Lleida tindrà ja el seu bisbe titular.

D'altra banda, en el comunicat de premsa i també en la roda de premsa, Mons. Salinas va manifestar la seva satisfacció i la de tota la diòcesi de Lleida per la concessió de la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya al bisbe emèrit Francesc Xavier Ciuraneta. La concessió d'aquesta distinció, que s'havia fet pública aquella mateixa jornada, «és un reconeixement a les seves motivacions religioses i morals que han caracteritzat la seva forma de ser i d'actuar com a bisbe de Lleida», va dir Mons. Salinas.

Jordi Curcó

Mons. Xavier Salinas va convocar els mitjans informatius.

XII Trobada de Familiars dels Missioners de la diòcesi

LLEIDA.— Les dependències de la restaurada Acadèmia Mariana i la nova casa d'espiritualitat van acollir el dissabte 9 de juny la XII Trobada de Familiars dels Missioners de la diòcesi de Lleida, organitzada per la Delegació de Missions.

Aquesta singular trobada de familiars de missioners se celebra cada dos anys i va aplegar en aquesta nova edició una trentena de familiars: pares i mares, germans i germanes, nebots... persones, en definitiva, molt properes a la cinquantena

de missioners lleidatans que estenen la Bona Nova per diversos països del món, si bé la gran majoria treballen a Llatinoamèrica. Són religiosos i religioses o sacerdots amb una significativa i històrica presència a la diòcesi de Cali, a Colòmbia. La nostra diòcesi té també una dona laica missionera: la lleidatana Immaculada Llorenç, que des de fa 25 anys és missionera a la diòcesi d'Añatuya, a la província argentina de Santiago del Estero.

L'objectiu de la trobada no és altre que el de passar una jornada de convivència entre els familiars d'aquests missioners, compartir notícies, situacions i sentiments entre totes aquestes

Foto de família dels familiars dels missioners que van assistir a la trobada.

persones que tenen en comú el fet de tenir un familiar molt proper dedicat a l'evangelització en altres terres i països, al servei dels més necessitats.

La trobada es va iniciar amb la benvinguda i l'acollida per part de la delegada de Missions, Caritat Mercadé, i del consiliari, Mn. Amadeu Carrera, que van convidar els familiars a participar en una xerrada-col·loqui a càrrec de Mn. Joan Salvadó i de Mn. Ramon Abella, missioners a Cali (Colòmbia) des de fa més de

40 anys i que eren a Lleida amb motiu de la celebració de les seves noces d'or sacerdotals.

Tot seguit es va fer una visita guiada a l'edifici restaurat de l'Acadèmia Mariana, per a continuació anar a l'oratori de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, on el vicari general, Mn. Joan-R. Ezquerro, va presidir l'Eucaristia concelebrada pels dos missioners i el delegat de missions.

La trobada va acabar amb una dinar de germanor. Tots els participants van rebre com a record de la jornada un rosari missioner, símbol per excel·lència de l'esperit de la missió. (J.C.)

Mallorca

Càritas ha atès més de 5.000 persones durant l'any 2006

■ Un 72% són immigrants en situació de vulnerabilitat

PALMA.— La memòria 2006 de Càritas ens deixa dades preocupants per a la reflexió. Per exemple, que la pobresa augmenta cada any a la nostra societat. O que de totes les persones ateses per Càritas, un 72% són immigrants que pateixen grans dificultats que els fan vulnerables. Un gran nombre d'ells plantegen l'habitatge com a necessitat urgent, a més de regularitzar la seva situació administrativa.

Amb la certesa que «l'important són les persones», els responsables de Càritas Mallorca van presentar el 7 de juny la memòria de Càritas 2006. En la presentació del document, el bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui, va recordar el fonament de l'activitat de Càritas, que no és altra que «l'amor de Déu que ha estat vessat en els nostres cors pel seu Esperit».

Per la seva part, Mn. Antoni Garau va valorar la tasca d'una Església «del tot samaritana que entén que el cor és el centre de tota vida i que és a prop dels qui ens necessiten». Acte seguit, va presentar les dades més importants de la memòria 2006. Així, sabem que durant el passat any van passar per la institució 5.007 persones, que van rebre el suport de la xarxa de serveis de Càritas de Mallorca. D'entre les problemàtiques més tractades es troben: la inserció laboral, que lluita contra el treball submergit de famílies senceres; l'habitatge precari de, sobretot, persones grans i immigrants, i la precarietat documental que afecta els immigrants. Davant d'aquestes situacions és lògic que

Els responsables de Càritas van presentar el 7 de juny la memòria 2006.

un 72% dels usuaris de Càritas siguin immigrants, dels quals un 62% tenen una situació administrativa irregular. D'altra banda, molts d'ells no tenen una informació clara sobre la legislació i la normativa vigent.

Un dels temes a què Càritas està dedicant una atenció creixent són les persones amb malalties psíquiques. Constitueixen un 6% dels usuaris dels tallers de Càritas i presenten moltes dificultats per a la integració social. L'objectiu en aquesta etapa és reflexionar sobre l'atenció que reben els malalts mentals i superar les reticències que alguns d'ells tenen per anar al metge.

Càritas Mallorca va comptar amb un total d'ingressos que ascendia a 3.854.739 euros, mentre que les despeses conformaven un total de 3.506.835 euros. Tot això gràcies a l'aportació de l'Administració Pública, que va ingressar 2.699.353 euros, als ingressos propis (1.085.278 euros) i a la col·laboració d'altres administracions, que va suposar un total de 70.197 euros. Pel que fa a les despeses, els projec-

tes més costoses són el programa Dona i Famílies (SADIF) i els Casals de Dones, el programa d'Atenció a Persones Grans i les iniciatives d'Inserció Sociolaboral.

El Programa d'Atenció Primària és, moltes vegades, el primer tast dels usuaris amb la institució eclesial. Es fa de manera descentralitzada a través dels Grups d'Acció Social de les parròquies i hi intervenen voluntaris i treballadores socials. Així, 3.671 persones han seguit una línia d'acompanyament personal que ha mobilitzat els diferents recursos personals, familiars i comunitaris de les persones ateses. També en aquest cas els immigrants són el col·lectiu més atès, amb un 56% dels expedients, seguit per dones (14%) i famílies (10%). La presència de Càritas en la feina de barris i pobles augmenta any rere any gràcies a la col·laboració mútua de treball en xarxa. D'altra banda, l'Atenció Primària procura una formació continuada i de qualitat als voluntaris dels Grups d'Acció Social.

Càritas també ofereix serveis específics que van encaminats a pal·liar les pro-

blemàtiques de les persones residents a Mallorca. Un exemple és l'atenció que s'ofereix a les dones (i les respectives famílies) amb problemàtiques de maltractaments que els obliga a abandonar el seu domicili. Neix així el Centre d'Acol·lida Dona i Família (SADIF), que atén, orienta, acull i ajuda psicològicament aquestes dones. Un altre punt de preocupació són les persones grans, sobretot amb mancances socioeconòmiques i familiars en el seu procés d'envelliment. Dels 51 residents que té la residència Sant Vicenç de Paül, gestionada per les Filles de la Caritat, la majoria són dones i més de la meitat són persones més grans de 75 anys. Un 74% són assistides.

La cooperació

El Macroprojecte Codesenvolupament i Migracions és la resposta global de Càritas al tema de la immigració. En cooperació amb les Càritas de les Illes, i el suport del Govern balear, s'ha posat en marxa un projecte que ofereix una resposta integral i comunitària a un dels fenòmens de més sensibilitat social com és la immigració. Una vegada més, la majoria dels usuaris són dones d'entre 26 i 45 anys amb estudis secundaris. Els països d'origen prioritaris són, en aquests moments, Bolívia i Equador. Malgrat tot, tal com va assenyalar Mn. Garau, la tendència d'immigració s'està desplaçant progressivament cap al Marroc i països subsaharians. En aquest sentit, Mons. Jesús Murgui anima els treballadors de Càritas i la societat en general a viure la germanor amb ells, «especialment amb els qui comparteixen la nostra fe i que s'han de sentir acollits i realitzats en les pròpies tradicions espirituals i litúrgiques». «Això ens enriquirà a tots», assegura.

Tal com assenyalen els mateixos usuaris, el treball és l'espai de dignificació i creixement personal per excel·lència. Per aquesta raó, no és estrany que Càritas compti amb programes d'inserció i d'ocupació propis.

Cristina Sánchez

GIRONA

Mons. Soler beneeix el Casal Bisbe Cartaña

GIRONA.— Aprofitant la Jornada de l'Apostolat Seglar, organitzada per la Vicaria pel Laïc, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va beneir el Casal Bisbe Cartaña, unes instal·lacions que acullen tots els moviments de l'Apostolat Seglar.

La jornada va iniciar-se amb una visita a les diferents dependències de la casa. Seguidament, Virgínia Pueyo, membre del Consell de la Vicaria, va presentar la jornada recordant que «la tasca evangelitzadora és pròpia del cristià pel fet de ser batejat i que, per tant, mitjançant la nostra acció personal i individual, o bé amb el nostre treball a les associacions, moviments, delegacions... hem de fer apostolat, donant testimoni als llocs on treballem i vivim».

El professor Carles Llinàs, vicedegà de la Facultat de Filosofia i Humanitats de la Universitat Ramon Llull, va ser l'encarregat d'oferir la conferència d'enguany: *Els cristians i la cultura, avui*. Després del col·loqui, el bisbe Carles Soler va presidir la celebració de l'Eucaristia a l'església parroquial de Sant Josep de Girona. (C.S.)

Càritas interparroquial de Girona celebra 25 anys

GIRONA.— Càritas interparroquial de Girona ha celebrat els seus primers 25 anys. La celebració va tenir lloc als locals de Germans Sàbat a la parròquia de Domeny de Girona. Una trobada molt emotiva on una sèrie de persones vinculades als inicis, unes altres que han treballat i altres que hi treballen van fer possible un sincer homenatge a una institució que continua treballant pel bé de les parròquies de la ciutat de Girona. Va aprofitar-se la jornada per presentar la memòria de Càritas interparroquial de Girona. S'han atès i acollit al llarg de l'any 2006 1.540 famílies i 1.657 persones, s'han reutilitzat més de 16.000 peces de roba per a gent necessitada. A la Càritas interparroquial de Girona treballen més de 150 voluntaris. (C.S.)

Tortosa

Trobada sacerdotal dedicada a Jesucrist

TORTOSA.— Cada any el clergat diocesà de Tortosa, convocat pel bisbe, es troba a principis del mes de juny per celebrar una Jornada Sacerdotal dedicada a Jesucrist, gran sacerdot per sempre, i en memòria de sant Joan d'Àvila, patró del clergat.

Aquest any la festa va estar convocada per al dia 4 de juny i, com sempre, al Seminari diocesà. Poc més de vuitanta sacerdots van participar en la jornada espiritual, formativa i festiva que són les dimensions que mai no es volen oblidar.

Aquesta vegada el bisbe de Tortosa i administrador apostòlic de Lleida, Mons. Xavier Salinas, va invitar a participar en la trobada Mons. Alfonso Milián, bisbe de Barbastre-Montsó, que va ser l'encarregat de fer la conferència de formació per al clergat.

Després de resar l'hora menor, Mons. Milián va agrair l'amable invitació del bisbe Salinas i va manifestar la seva alegria de tornar a trobar-se amb el clergat tortosí ja que el seu poble natal, la Cuba, és a prop de la Mata, poble de la diòcesi de Tortosa on el bisbe de Barbastre va ser confirmat. També va recordar la vegada que va ser al Seminari de Tortosa per

Mons. Alfonso Milián va ser l'encarregat de fer la conferència de formació.

predicar els exercicis espirituals als alumnes del Seminari Menor.

I ja es va posar a presentar l'exhortació apostòlica *Sacramentum caritatis*, de Benet XVI, fruit del Sínode dels Bisbes sobre l'Eucaristia. A poc a poc i en bon deteniment va anar presentant cada una de les parts que té l'escrit papal i va posar en relleu, seguint el text magisterial, l'íntima unió i necessària relació que hi ha

entre la vida espiritual, d'unió amb Déu, i l'amor i el servei als germans necessitats, d'una manera particular amb els qui són més a prop nostre.

Exemples personals, estils de vida concrets, una anàlisi senzilla però acurada del text va ser el treball que va presentar el bisbe de Barbastre al clergat tortosí. I també una invitació a llegir-la i concretar-la en la vida personal i de les nostres

parròquies.

Acte seguit, el bisbe de Tortosa va agrair l'estudi de Mons. Milián i va regalar a tots els assistents el nou document dels bisbes de Catalunya, *Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*. El bisbe Salinas va dir que era la visió que els bisbes de Catalunya tenen ara sobre la nostra realitat i alguns punts de reflexió per al treball pastoral en les diòcesis catalanes i en els moviments.

Acte seguit va tenir lloc la missa presidida pel bisbe diocesà i concelebrada pel bisbe visitant i una vuitantena de sacerdots. En l'homília, Mons. Xavier Salinas va recordar i va emfatitzar la missió i el servei del sacerdot des de la perspectiva de Crist, gran sacerdot per sempre, com a principi i capdavanter de la identitat sacerdotal i, per tant, de la necessitat de la relació personal i íntima amb Ell en la pregària personal i la litúrgica. En la missa es va recordar especialment els sacerdots malalts i molt en concret Mn. Ramon Gasulla, anterior delegat diocesà de Catequesi. Després de la missa va tenir lloc el dinar de germanor que va ajudar a la convivència dels sacerdots i així es va posar fi a la darrera trobada del curs del clergat diocesà.

Víctor-Manuel Cardona

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

DECLARACIÓ DE RENDA

Cognoms i nom o raó social		Número	Municipi	Pro
A l'Església catòlica		Assignació de quantitat		
9 per 100 de la quota de l'Església catòlica, marqueu		Si voleu que es destini un 0,5239 per cent dels seus ingressos als programes socials, marqueu		
mentaria		Data i signatura de la declaració		
mentaria d'una altra		Lloc i data:		

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

FES UN GEST GRATUÏT

Amb aquest gest aportaràs un 0'52% dels impostos que ja pagues.

EXERCEIX AQUEST DRET

Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUÈ EN FARÀ L'ESGLÉSIA?

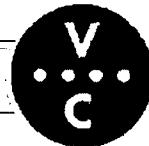
Un millor servei pastoral i social.

"El Concili Provincial Tarraconense anima i insta els fidels cristians a destinar un tant per cent dels seus ingressos als manteniment de l'Església, com a criteri indicatiu podria ser un 1%, i qui pugui més també ha de ser més generós (res. 166 i 167)."

GERMANOR

Gràcies

Vida Creixent

El consiliari diu...

L'autoritat de l'Església

El 29 de juny és la festivitat de sant Pere i sant Pau. En la celebració d'aquestes dues columnes de l'Església fem unes quantes reflexions.

Pere, sobre qui es funda l'edifici, representa la roca introntollable i l'equilibri que en garanteix l'autoritat servent i la continuïtat d'una tradició viva.

A Pau li escau el dinamisme de la força missionera, obert a les adaptacions, susceptible de vibrar davant de les múltiples crides de l'Esperit i d'afavorir la diversitat en la unitat.

Els seus dons són complementaris.

En la nostra societat hi ha moltes diversitats d'opcions operatives i moltes possibilitats i maneres de viure la fe enmig d'opcions, estructures socials, laborals, polítiques i personals concretes; cal que cerquem la complementarietat i que no ens dispersem. Cal que ens anivellem i, per això, necessitem del principi d'autoritat ben entès.

Els membres de Vida Creixent vivim la família intensament, ja que hem de tenir cura dels néts i hem de saber manar amb autoritat, tot estimant. Per això, aquesta solemnitat ens pot ajudar a ser servidors dels nostres néts i fills.

Dins l'Església hi ha autoritat, però és a l'interior i no pas a l'hora de presidir actes públics i solemnitzar-los.

- És una autoritat que es preocupa de ser mitjancera de la llibertat del creient i del regne de Déu on tendim.

- És una autoritat que procura cercar vincles d'unió dins de la comunitat, no pas de confusió; cerca l'harmonia i la cohesió, no pas l'anarquia. Cerca la comunió a l'interior enmig de la diversitat i del pluralisme.

- És una autoritat que neix del servei i de confirmar els germans. D'animar aquells que lluiten valerosament per tot arreu.

- Per tant, l'autoritat a l'interior de l'Església, no és cap coerció policial, conservadora, sinó de captació vers la responsabilitat creixent, comunicativa de l'Esperit, complidora del Manament Nou, i treballa per edificar el Cos de Crist i la comunió dels germans.

- A voltes es denuncia la crisi d'autoritat a l'interior de l'Església. Aquesta situació no deu ser una crida de Déu perquè tots els que hi tenen potestat trobin a cada instant les maneres més evangèliques de realitzar l'exercici jeràrquic?

Aquesta festa dels apòstols ens porta a unes conclusions molt profitoses, ja que, aquestes dues columnes — autoritat i dinamisme —, s'enfronten fortament i tenen tensions davant de les opcions concretes preses.

I ningú no dirà que és un gran seguidor de Crist, cercant plenament, per damunt de tot, el compliment de l'anunci del missatge alliberador de tota esclavitud i la vida nova que cerca la igualtat fraterna entre tots — «ni grec, ni romà, ni servent, ni amo». Tots som fills de Déu.

Per això, tots nosaltres, que ja tenim una edat concreta, cal que acceptem entre la diversitat de formes i opcions dels cristians, la germanor i la diversitat, i que cadascú s'accepti com és i que cerqui la comunió.

Tots som complementaris i ningú no és absolut. No només ens hem de tolerar, sinó que ens hem d'acceptar.

Tots podem tenir un gran amor i fe per Crist i pels germans, com Pere i Pau.

Jaume Serrano Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

BISBAT DE SOLSONA

«Els vells no som nens»

Més d'un cop es diu de les persones que tenen molts anys que «són com nens». De vegades, fins i tot, això es diu davant seu. Potser són una mica tossuts quan volen alguna cosa o els brillen els ulls d'il·lusió per aconseguir-ne una altra. Llavors diem: «Són com nens». De veritat, algú pot creure que un vell és un nen? Aquell home o aquella dona que han viscut una joventut... Anys enrere aquella noia, quan sortia de casa, les veïnes la miraven i més d'un xicot ben plantat i valent li anava al darrere... Després va tirar endavant una família, un negoci, la botiga, la feina del camp o del despatx. Aquell home o aquella dona sabien que era caminar de pressa, carregar paquets, pujar els graons de l'escala de dos en dos... Han tingut alegries, èxits, dolors i desgràcies. La gent gran té molts anys per explicar, hi ha tot un passat.

Si la vida d'aquest home o d'aquesta dona ara és sedentària i es mou en un entorn petit, de vegades un entorn reduït a les parets de casa, i tan sols viu pendent d'unes quantes coses, no és perquè ho hagi triat, sinó perquè el pas dels anys, a poc a poc, l'hi han portat. Un nen no té un passat; té, això sí, un futur. Un vell té un passat enrere, gràcies al qual nosaltres gaudim del present.

Si quan diem «són com nens» volem dir que ja han conquerit la categoria de «la infància» a la qual ens convida l'evangeli... aleshores, res a dir.

Certament, nosaltres «no som uns nens», sinó que som persones amb experiència, amb ganes de fer coses, de treballar i ser útils a la societat. Es diu que «són com nens», aquelles persones que volen i senten el desig de comportar-se com a tals, ja sigui a causa d'una malaltia o de les xacres de la mateixa vellesa. Nosaltres tenim una vida, potser curta, no ho sabem, però aquesta l'enfocarem de cara a un apostolat a fer i que potser ja fem sense adonar-nos.

Aquest apostolat és familiar, de poble o veïnatge i individual.

Familiar: quants vells i nosaltres mateixos fem les funcions de pares dins de la família? Els pares dels nostres néts treballen, van atrafegats i, com saben que els avis tenen cura dels néts, estan tranquils, perquè saben que pels néts fan el que sigui. L'avi o l'àvia, o tots dos a la vegada, lleven els nens, els fan l'esmorzar, els porten a l'escola, els tornen a recollir, els fan el dinar, els tornen a l'escola, els porten a les diferents activitats que fan avui dia... Moltes vegades són els avis els que ensenyen i eduquen els infants. Sovint l'àvia els ensenya la pregària del Parnostre i, sense adonar-se'n, els infants l'aprenen. Els avis també són els que els expliquen el sentit de les festes religioses i de les tradicions populars.

Qui pot dir que aquests vells són nens? Gràcies a Déu, tenen el seny i les facultats bé i molts ànims de treball. Per a ells és un orgull ajudar la família, encara que, de vegades, algun avi o àvia rondini per tot el que ha de fer, però ho fa tot perquè la família tiri endavant.

De poble o veïnatge: molts avis fan tasques en associacions i casals d'avis. N'hi ha que fan informàtica, que van a les aules de llengua, fan dibuix, esmalts o canten. En aquests llocs es fan moltes amistats que, a voltes fan que si l'amic està malalt, el visitin i li portin l'alegria que de vegades no té quan està prostrat en un llit, sense gaires forces i potser pensant que la seva hora ja s'acosta. Tots podem fer més lleugera la malaltia, ja que, una estona amb els amics conforta i dona vida.

D'altra banda, si s'organitza alguna activitat o festa, no és pas el jovent qui s'hi compromet, som nosaltres, els grans, els que portem la iniciativa endavant.

Individual: podem cooperar i ajudar en les coses organitzades del poble, de la parròquia, del barri, etc., cal que fem servir les nostres qualitats en tot el que puguem i que mirem de ser útils segons les nostres possibilitats.

Repeteix: «els vells no som nens», sinó que els vells, o com es diu ara «una persona gran», tenim una experiència que hem d'expressar i hem d'ensenyar, i cal que ens lliurem en tot el que fem, i ens fem estimar per tothom, i que no tinguem enrabades ni males cares. No hem de ser pesats amb allò d'«en el meu temps», ni voler que les advertències, els consells i les maneres de fer, les recordin tota la vida. Si de veritat aconseguim que tot el que diem penetri a l'interior de les persones que estimem, ja sortiran una hora o altra. Si hi posem tota la nostra voluntat, segur que ho aconseguirem.

M. Àngels

Crònica de la trobada a Tortosa

La trobada de Vida Creixent de totes les diòcesis catalanes a Tortosa va ser una trobada positiva. Es notava que era una trobada promoguda per les bases amb el suport de l'Església.

L'Eucaristia, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada amb consiliaris d'altres diòcesis i dels grups, va donar el sentit de comunió entre tots els assistents. Per cert, el llibret per seguir l'Eucaristia estava molt ben fet i s'ha de felicitar perquè tenia una lletra llegible per a tothom.

Els grups de Vida Creixent vinguts de tot arreu, van estar precedits pel president interdiocesà Antoni Bosch i autoritats convidades com l'alcalde de Tortosa Joan Sabate, representants de la Generalitat i del Consell Comarcal i altres membres del consistori i del bisbat.

Les persones van assistir a l'acte molt contentes. Hi va haver una bona companyonia i alegria. Els mals van quedar arraconats, tot i les pastilletes. Es van veure molts bastons, però es va caminar lleuger cap a les taules. Va regnar la

confiança i l'esperança. Era el temps de trobar-nos amb els coneguts d'altres trobades o de fer noves amistats, era el moment d'enfortir lligams o fer-ne de nous.

Va ser una diada rodona. (C.S.)

Vista general del Pavelló Firal a l'hora de dinar.

Vida Creixent va omplir de gom a gom la catedral de Tortosa.

Agenda

JULIOL

De l'1 al 6 de juliol l'oficina romandrà oberta en l'horari normal. La resta del mes i durant l'agost estarà tancada per vacances.

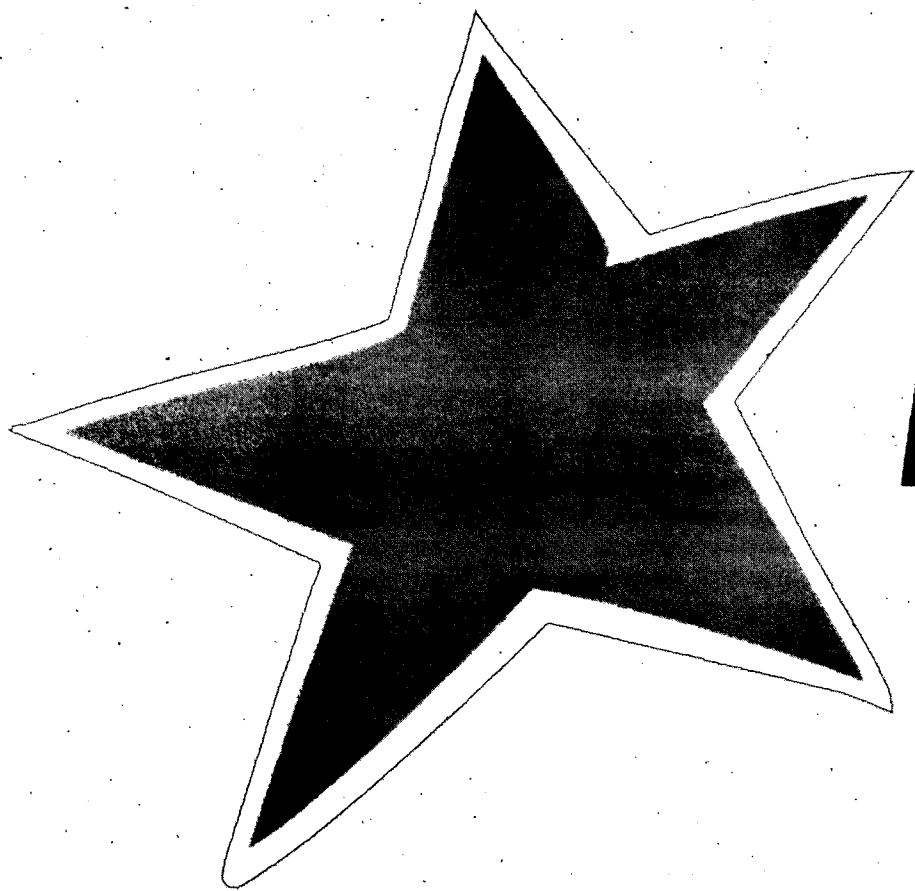
SETEMBRE

L'oficina s'obre el dia 3 de setembre.

Temari del curs 2007-2008

El curs proper treballarem el temari

Seguir Jesús per quedar-se amb ell, fent Església. El tema té unes característiques d'informació i de formació per a tots els grups de Vida Creixent que ens poden ajudar a cercar el compromís veritable i donar sentit a la nostra vida, i descobrirem quin és el projecte de Déu i la missió de l'Església. El nou temari ja és a la vostra disposició.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Formar-se per ser un bon voluntari

■ Del 26 al 29 de juliol se celebra l'Escola d'Estiu del Voluntariat

Falta menys d'un mes perquè comenci la XII Escola d'Estiu del Voluntariat i ja es van tancant els cursos. Aquesta escola se celebra anualment i té un caràcter itinerant. Enguany el punt de trobada és la Seu d'Urgell,

concretament el col·legi de La Salle, on tindran lloc els cursos inicials, bàsics i d'aprofundiment, a més dels tallers. Un any més el Centre Passatge participa en aquesta Escola d'Estiu, amb tres cursos.

Xon Cervelló, coordinadora de l'Escola del Voluntariat del Centre Passatge, s'ha perdut les dues darreres edicions de l'Escola d'Estiu per motius laborals. Per això es mostra molt il·lusionada de poder participar en la d'aquest any: «Tinc moltíssimes ganes d'assistir-hi. Tinc moltes ganes de compartir experiències i de conèixer coses noves. A més, és una oportunitat per trobar-se amb persones a qui només veus en esdeveniments d'aquest tipus.»

Per a la coordinadora del Centre Passatge, l'Escola d'Estiu del Voluntariat «és una eina molt important per als voluntaris perquè els ofereix instruments, formació, per portar a terme la seva tasca. És un espai que permet l'intercanvi entre persones amb diferents experiències, i això és molt enriquidor. Personalment, crec que és una experiència molt positiva perquè veus gent amb ganes, amb il·lusió, que dedica part de les seves vacances a formar-se. És gent que està a la recerca, compromesa. Crec que és un impuls molt bo que ens empeny a continuar treballant en el camp del voluntariat».

Aquest any el Centre Passatge col·labora amb l'Escola amb un curs inicial i dos cursos d'aprofundiment. El primer porta per títol *Animació comunitària: vers una nova ciutadania* i, segons Xon, «ja és un clàssic». Va dirigit a persones que vulguin iniciar un procés formatiu de cara a portar a terme l'acció voluntària. Els altres dos cursos tracten sobre *Una finestra oberta a les emocions i Habilitats comunicatives: una estratègia per a la intervenció*, pensats per a persones conscients del paper de les emocions i els sentiments en la nostra vida i en la relació amb els altres, i per a persones conscients de la seva capacitat comunicativa i amb inquietud per millorar la seva habilitat en la intervenció que desenvolupen, respectivament.

En paraules de la coordinadora del Centre Passatge, «l'Escola d'Estiu és una escola per a gent que realment vol aprendre, aprofundir, intercanviar... s'hi viu un clima molt agradable i les persones hi apor-

Participants d'una edició anterior de l'Escola d'Estiu.

ten el millor d'elles mateixes».

El Centre Passatge disposa d'un butlletí informatiu, *el full*, en què també es fa ressò de l'Escola d'Estiu. Així, un cop acabada l'edició d'enguany, el butlletí dedicarà el seu editorial a fer un balanç del que ha estat l'Escola d'Estiu del Voluntariat.

Voluntariat a Catalunya

Xon Cervelló està convençuda que a Catalunya continua existint un esperit de voluntariat important, tot i que reconeix que la realitat està canviant. En aquest sentit, destaca el voluntariat de les persones grans: «Cada cop més veiem que persones jubilades o prejubilades s'introdueixen en el món del voluntariat i hi descobreixen un camp nou i fantàstic. Abans, teníem la idea que un jubilat gairebé ja no servia per a res. Avui no és així. Aquestes persones tenen un potencial enorme que cal treballar. Són persones serenes, amb experiència, equilibrades... i tenen molt a aportar.» Una altra tendència que apunta Xon és la que es refereix al

gien les ganes de treballar, de fer coses pels altres, tenen una il·lusió que t'omple... són persones molt diferents que t'aporten moltíssim, et fan ser més tolerant i més oberta.»

Darrerament, el Centre Passatge ha constatat que hi ha moltes persones que s'han posat en contacte amb ells a través d'Internet, cosa que motiva la reflexió següent en Xon: «Em sembla que Internet és una cosa que les entitats caldria que potenciessin més perquè és una eina molt vàlida. Moltes persones ens coneixen a través de la xarxa i és una manera que els voluntariats estiguin connectats no només amb nosaltres, sinó també entre ells.»

El Centre Passatge es va fundar l'any 1971 i es defineix com «un espai on es troben experiències de tota mena que fomenten el desenvolupament de la persona en la seva totalitat. Experiència intercultural: on la interacció de diverses cultures permet la construcció d'una societat renovada; experiència intergeneracional: on l'intercanvi i l'escolta entre temps diferents permet crear un espai comú; experiència de participació ciutadana: on el voluntariat en diversos àmbits té el seu lloc per poder incidir en un món que volem millor i més proper a les persones; experiència de formació i anàlisi: on la visió objectiva del que passa al voltant nostre ajuda a l'assimilació de les altres experiències».

Segons Xon Cervelló, el Centre Passatge «està obert a qualsevol persona que vulgui fer voluntariat. Tenim tres línies d'actuació: voluntariat amb immigrants: nens i adolescents; adults: classes de formació, i un projecte de col·laboració amb el centre penitenciari de Quatre Camins. Puc dir que els fruits dels nostres projectes es veuen, potser no amb la rapidesa amb què ens agradaria, però són aquí. És una experiència realment gratificant».

Rosa María Jané Chueca

CENTRE PASSATGE

PASSATGE MERCADER, 13

08008 BARCELONA

TEL. 932 151 599

FAX 932 151 595

a/e: passatge@centrepassatge.com

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

A la recerca de la vocació sacerdotal més primerenca

■ El Seminari Menor de Barcelona organitza a Begues unes convivències per a escolans

BEGUES.— Conscients de la necessitat, i gairebé urgència, que hi ha avui dia de capellans, el Seminari Menor de Barcelona treballa des de fa temps l'aspecte vocacional entre els més menuts. Una de les iniciatives més suggeridores és la convivència d'escolans que del 5 al 8 de juliol tindrà lloc a la Casa Josep Manyanet de Begues, que s'emmarca dintre d'un projecte més ampli amb el nom de Seminari Obert. El repte, com asseguren els organitzadors, és «aprofundir en el servei d'escolà i afavorir un ambient propici per a la resposta vocacional».

El jove sacerdot David Álvarez, ordenat fa poc més d'un any, és actualment formador al Seminari Menor de Barcelona. Ell mateix va sentir la crida quan encara era molt jove, camí que també va emprendre poc després el seu germà petit. A casa dels Álvarez, doncs, el sacerdoti forma part de la quotidianitat. Per això, des de la seva experiència, Mn. David pot transmetre com ningú el goig i l'alegria de respondre «sí» a la crida de Déu des de la infància més tendra. Aquesta és una de les raons que el van portar com a formador al Seminari Menor de Barcelona, des d'on treballa de valent en la iniciativa anomenada Seminari Obert, que fomenta a l'arxidiòcesi de Barcelona i a la diòcesi de Sant Feliu l'aspecte vocacional entre els més joves, la majoria d'ells escolans a les seves parròquies.

El colofó del curs dins la proposta del Seminari Obert és la ja tradicional convivència d'escolans, que enguany tindrà lloc del 5 al 8 de juliol a la Casa Josep Manyanet de Begues. L'objectiu de la trobada, com explica Mn. David Álvarez, és «oferir un espai per compartir intensament el goig de servir el Senyor de tan a prop com ho fan els escolans i, alhora, proposar la realitat de la crida de Déu i la vocació, que el qui és a prop de Jesús pot sentir més fàcilment». Les convivències tindran una mica de tot: reflexió, diversió i pregària. «La idea —afegeix el jove capellà— és que en aquests dies, tot aprofundint en el servei d'escolà, es doni un ambient propici per a la resposta vocacional.»

El Seminari Obert ofereix diverses propostes al llarg de l'any.

Invitació al discerniment

Després d'un cert temps sense convivències d'escolans, el Seminari Menor de Barcelona ha cregut molt convenient recuperar amb il·lusió aquesta iniciativa. Un bon indicador de l'interès que pot despertar és la trobada pasqual d'escolans que va aplegar fa uns mesos més d'un centenar de nois al Seminari Conciliar. L'experiència va ser molt positiva, amb jocs, balls i temps per a la pregària i la litúrgia. Les convivències tindran una estructura i un to semblant, però distribuïdes al llarg de qua-

tre dies. Això permetrà una més gran confraternització i la possibilitat d'intercanviar experiències entre els joves i els formadors.

Tot i que inicialment la proposta està pensada per a escolans entre 10 i 18 anys, també hi poden assistir nois d'aquestes mateixes edats que tinguin inquietuds vocacionals. «Aquests dies —insisteix Mn. David Álvarez, formador del Seminari Menor— seran una bona oportunitat per convidar al discerniment vocacio-

nal, encara que no és l'únic. També volem oferir un espai per a l'aprofundiment i seguiment de Jesús a través de la vida cristiana, com a amics de Jesús, i per mitjà del servei que duen a terme a l'Església com a escolans.»

Qui estigui interessat a assistir-hi o vulgui rebre més informació pot posar-se en contacte fins a l'1 de juliol amb el responsable: Mn. David Álvarez (tel. 647 178 487 - c/e: semenor@seminariibarcelona.net).

Samuel Gutiérrez

Convivència fraterna sota l'espiritualitat de Carles de Foucauld

TARRÉS.— Del 16 al 22 de juliol, la Comunitat de Jesús tornarà un any més a oferir al municipi tarragoní de Tarrés la possibilitat de viure tota una setmana de convivència fraterna sota l'espiritualitat de Carles de Foucauld. Serà la cinquena edició d'una proposta ja tradicional, el repte de la qual és «crear un espai en el temps de les vacances d'estiu, obert a totes les persones que vulguin compartir uns dies d'amistat i reflexió des dels valors de Jesús de Natzaret». Com explica Luis Palacín, un dels organitzadors, «aquestes convivències són un temps per compartir i crear espais d'amistat, de pregària, de reflexió i temps lúdics que permetin retrobar la serenitat interior i agafar forces per continuar caminant durant el curs».

La idea d'aquesta trobada es va començar a gestar fa cinc anys de manera espontània arran de l'acolliment que la Comunitat de Jesús va fer d'un grup de joves. L'experiència va ser tan positiva que es va decidir oferir als amics i simpatitzants de la Comunitat, i a tothom que hi estigués interessat, la possibilitat de passar durant l'estiu tota una setmana de convivència fraterna a Tarrés. Des de la senzillesa, els organitzadors estan convençuts que l'espiritualitat del germà Carles pot aportar moltes coses al món d'avui. En paraules de Palacín, «presenta una alternativa on prevalen les relacions generoses i afectives d'amistat desinteressada». «És una espiritualitat —afegeix— que és capaç d'abordar totes les realitats humanes i conviure-

Una vintena de persones s'apleguen cada any a la setmana de convivència fraterna de Tarrés.

hi des del respecte als drets humans i aportant els valors de Jesús de Natzaret.»

La setmana de convivència fraterna a Tarrés serà viscuda enguany sota el lema «Viure per donar vida». S'hi oferirà xerrades de formació, seminaris, textos i documents de referència per al diàleg i la reflexió. També es compartirà el testimoni de vida d'alguns dels presents, juntament amb tallers de ioga, dibuix, pregària... Tot orientat cap a la creació d'«un clima capaç d'experimentar el goig de viure per als altres». Per a més informació, podeu trucar al tel. 963 467 713 - 932 130 486. (S.G.)

55 anys d'Al-Anon, una associació que aplega familiars d'alcohòlics

BARCELONA.— Els primers grups d'Al-Anon es van crear als EUA ara fa 55 anys amb l'objectiu d'ajudar les persones afectades per la convivència estreta amb un alcohòlic. Van ser alguns familiars de malalts en recuperació els qui van sentir la necessitat d'aplegar-se per recuperar-se ells també de les ferides pregones deixades en el si de la família com a conseqüència de la beguda. Es va crear així una germandat internacional aconfessional i sense afany de lucre amb programes i trobades obertes d'autoajuda, a les quals eren convidats també els professionals. Actualment l'associació està present a 112 països d'arreu del món, amb més de 30.000 grups. Hi ha 300 grups d'Al-Anon funcionant a Espanya, on l'entitat és present des del 1963.

A diferència d'Alcohòlics Anònims, Al-Anon no és encara una entitat massa coneguda. Amb tot, els seus membres consideren fonamental no només l'atenció i recuperació dels alcohòlics, sinó també dels seus familiars i amics. Aquest col·lectiu és sovint oblidat per la societat, malgrat que es constata cada vegada amb més claredat el seu gran patiment. L'objectiu de l'associació és que a través dels diversos programes d'autoajuda que ofereix els seus membres puguin superar el maltractament físic i mental que moltes vegades pateixen en les seves convivències quotidianes amb aquests malalts. «No només es tracta de donar un missatge d'esperança —afirmen— sinó de demostrar que el fet de compartir les experiències viscudes afavoreix la nostra qualitat de vida i ens ajuda a superar aquesta terrible malaltia.» Més informació sobre Al-Anon i els seus programes a: www.al-anonespana.org o trucant als tel. 933 103 953 - 650 161 817. (C.C.)

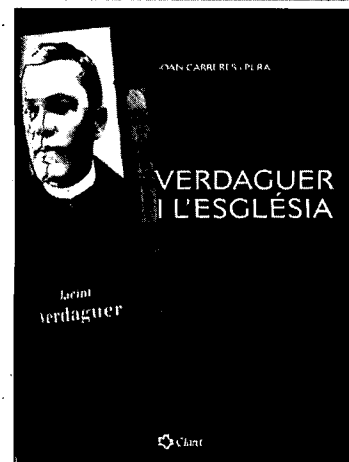
cultura

«Verdaguer i l'Església», nou llibre de Mn. Joan Carreres i Péra

■ El bisbe de Girona va presidir l'acte de presentació a la Casa de Cultura

GIRONA.— Mn. Joan Carreres i Péra, doctor en Filologia i rector de la parròquia de Tossa de Mar, és considerat un dels millors estudiosos catalans de la figura i l'obra de Verdaguer. La seva darrera aporta-

ció és el volum titulat *Verdaguer i l'Església*, publicat per l'editorial Claret, que es va presentar recentment a la Casa de Cultura de Girona en el decurs d'un acte que va presidir el bisbe de la diòcesi, Mons. Carles Soler.

Portada del llibre.

En un incansable treball de recerca i anàlisi, Mn. Carreres ha fet conèixer un seguit d'aspectes verdaguerians que permeten situar aquesta il·lustre figura de l'Església i de les lletres catalanes en el lloc que es mereix. L'autor comença amb una síntesi acurada de la biografia de Verdaguer: una vida tràgica, on el fil conductor és la identitat sacerdotal. El fill de la terra i seminarista de Vic; el literat d'èxit; el viatger, l'almoier i exorcista; l'escriptor i periodista; el mite vivent i el malalt terminal de tuberculosi a Vil·la Joana són els sis capítols en què Joan Carreres desgrana la biografia del sacerdot i poeta.

La segona part del llibre parla de la permanent actualitat de l'obra de Verdaguer des de la seva mort fins als nostres dies: com va adquirint a poc a poc la patina dels clàssics de la literatura universal i com es va fent palès que el seu llenguatge ha configurat d'una manera molt important la llengua catalana que avui parlem. L'última part tracta sobre la relació entre Verdaguer i l'Església. La tríada escollida per Mn. Carreres per explicar aquest apartat és altament suggestiva: el mateix Verdaguer, el pare Claret i el bisbe Torras i Bages. Com a fermall d'or, el volum aca-

Mons. Carles Soler va presidir l'acte.

ba amb l'estudi del poema teològic *Qui com Déu?*

Un enamorat de Jesucrist

El professor David Pagès, president dels Amics Gironins de Verdaguer, en presentar l'acte, va efectuar un perfil biogràfic del Dr. Carreres i Péra. Alhora, va establir un paral·lelisme amb Mn. Cinto pel que fa a la vessant literària i presbite-

ral: des del tarannà de les respectives famílies fins a la formació, estudis i aficions, que es concreten en aquella afirmació que diu que «en la mesura que sapiguem ser millors cristians, serem millors catalans».

Per la seva banda, l'autor es va referir al contingut de l'obra tot afirmant que «Jacint Verdaguer va ser, per damunt de tot, un enamorat de Jesucrist que es va abraçar a la creu amb la sensibilitat d'un

Francesc d'Assís». Igualment va assenyalar que va ser «un home de Déu, d'una plena adhesió al Papa i d'una adhesió total al magisteri».

Va explicar les relacions entre Verdaguer i l'Església, de les quals «ni tot s'ha dit, ni gaire ben dit». Així mateix, va insistir que calia valorar l'esperit claretà de Verdaguer, precisament l'any en què es compleixen els dos segles del naixement del sant català i missioner. Finalment, Mn. Joan Carreres va valorar «al costat de la dimensió popular i sacerdotal de Verdaguer, el tractament de clàssic que avui li és reconegut per la història i la crítica literària».

El bisbe de Girona, que va cloure l'acte, va agrair la feina de Mn. Joan Carreres «per ajudar-nos a estimar i conèixer Mn. Cinto» des de les seves identitats cristiana i catalana. Va afirmar també que la formació del prevere i poeta l'havia rebuda en un seminari i que Verdaguer va ser, per damunt de tot, «un veritable capellà» com ho van testimoniar els seus escrits pertanyents al període en què no podia celebrar missa. Tornant a l'autor del llibre, Mons. Soler va dir que calia agrair «el bon servei que Mn. Carreres ha fet a la cultura i a l'Església de Girona».

Víctor Gay

Es posa en marxa la residència universitària del Projecte Maria, Reina de la Pau

BARCELONA.— Les Dominiques de la Presentació van engegar el curs passat un projecte polivalent a Ciutat Vella, anomenat Projecte Maria, Reina de la Pau. La primera fase va ser posar en marxa Espais, un viver d'associacions i centre de reunions. Diferents entitats de l'àmbit social, cultural i educatiu ja han llogat les seves aules o despatxos. Es tracta d'un espai ampli, assolat i silenciós al bell mig de Barcelona. De cara al mes de setembre, començarà a funcionar la segona fase: l'Escola de vida.

L'Escola de vida és una residència o apart-residència adreçada a noies universitàries de 18 a 26 anys que desitgin un lloc modern, amable i acollidor per viure-hi. Les noies poden sentir-se com a casa i alhora aprofitar-se dels avantatges de viure al cor de Barcelona, tocant a la plaça de Sant Jaume. Una petita residència universitària on no hi falta de res.

Aquesta residència estarà oberta des del primer dilluns de setembre fins al 30 de juny. Cal dir que els dies de juliol

Menjador de la residència.

satèl·lit, DVD, aparell de música i premsa diària), la sala de conferències, la sala de cinema o la terrassa amb solàrium.

A les universitàries, que tindran llibertat d'horaris, se'ls demana sobretot que tinguin ganes de formar un bon ambient, de participar en algunes de les activitats programades (taula rodona, conferències, cinefòrum...) i de treballar la seva fe. També podran participar en l'Eucaristia i en les diferents pregàries de la comunitat. Per a més informació: Dominiques de la Presentació, c/ Bellafila, 4 - 08002 Barcelona, tel. 933 151 508, web: www.reinadelapau.com (C.C.)

s'han de reservar a part i es paguen per dies. Restarà tancada a l'agost, del 25 de desembre a l'1 de gener i del Divendres Sant al Diumenge de Pasqua. Hi ha la possibilitat de tenir una habitació individual o doble, amb bany complet. Les noies poden tenir accés, entre altres estances, a la capella, la biblioteca, la sala d'estudi (amb Internet i aire condicionat), la sala d'informàtica, la sala d'estar (amb televisió per via

Projectes d'alfabetització a través de Google

GIRONA.— L'Associació Catalana per a l'Educació, la Formació i la Recerca (Acefir), amb seu a Girona, i Càritas diocesana, han decidit promoure els projectes d'alfabetització a través de Google. Les dues entitats s'han unit per tal de realitzar un projecte engrescador que, a través d'Internet, pretén ajudar a difondre la tasca que desenvolupen per promoure la lectura, l'alfabetització i el plaer pels llibres. Google i l'Institut Unesco han facilitat el projecte.

El Projecte d'Alfabetització té com a objectiu ajudar els professors, les associacions culturals i el públic en general a donar a conèixer des de llibres d'alfabetització i de literatura fins a vídeos d'alfabetització i d'aprenentatge en línia arreu del món, disponibles a: www.google.com/literagy. Aquesta pàgina web és una eina gratuïta que organitzacions i educadors poden utilitzar per compartir i intercanviar idees sobre els projectes que duen a terme. La presentació oficial en català va tenir lloc a la Fira del Llibre de Frankfurt. A Google s'ha penjat un vídeo promocional, elaborat per Joan Roura, empresari de la productora Kinema Produccions, que es va donar a conèixer durant la presentació d'aquesta iniciativa. (C.S.)

Antologia de l'obra escrita de Rusiñol

BARCELONA.— Organitzada pel Museu Diocesà de Barcelona i Caja Mediterráneo, l'exposició *Rusiñol. La ploma d'en Xarau* constitueix un dels principals actes de l'Any Rusiñol a Barcelona. L'objectiu és donar a conèixer la rellevant producció literària del pintor i escriptor Santiago Rusiñol. La mostra, que s'estructura en quatre apartats, es pot visitar fins al 8 juliol al Museu Diocesà de Barcelona. El comissari n'és el periodista i crític d'art Josep Maria Cadena.

«Entre altres aportacions, en aquesta exposició hi és present per primera vegada una antologia de l'obra escrita de Santiago Rusiñol», va manifestar Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona. Una antologia que comprèn publicacions que van des de la prosa fins a articles apareguts en diferents diaris i revistes, obres de teatre, discursos, epistolaris, etc. «Tot plegat, el senyal d'identitat d'una memorable etapa de la cultura catalana», va afirmar Mn. Martí Bonet.

La mostra està dividida en quatre apartats. L'objectiu del primer bloc és descobrir la personalitat polifacètica de Rusiñol, amb documents originals (l'expedient matrimonial de Santiago Rusiñol i Lluïsa Denís així com el de la seva filla Maria Rusiñol amb Josep Planàs, una poesia manuscrita amb fotografia totes dues autografiades per l'artista...) i pintures i dibuixos mai exhibits de l'artista i dels seus amics (com uns olis de Valentín de Zubiaurre i de Joaquín Terruella que representen Rusiñol).

El segon i principal capítol de l'exposició està dedicat a l'obra escrita de Rusiñol. Aplegar totes aquestes joies bibliogràfiques ha estat possible gràcies a la col·laboració de l'Associació de Bibliòfils de Barcelona. S'hi poden contemplar obres en prosa com *Anant pel món* (1896), *Oracions* (1897), *Fulls de la vida* (1898), *El poble gris* (1902) o *En Josepet de Sant*

«Santiago Rusiñol», de Valentín de Zubiaurre.

Celoni (1917); textos teatrals com *El jardí abandonat* (1901), *Cigales i formigues* (1901), *El místic* (1904), *La mare* (1907) o *La Verge del Mar* (1912). També s'hi recullen articles periodístics publicats a *L'Avenç*, *La Vanguardia* o *L'Esquella de la Torratxa*.

Santiago Rusiñol va fer servir el pseudònim de *Xarau* durant la seva llarga —i no tan coneguda— tasca periodística. «Eugeni d'Ors publicava els seus articles

a *La Veu de Catalunya* amb la signatura *Xenius*. Per imitar-lo, Rusiñol, que entre el 1907 i el 1927 va escriure setmanalment a *L'Esquella de la Torratxa*, emprava el pseudònim de *Xarau*», va explicar Josep M. Cadena. I va afegir: «També servia per indicar, com deia llavors una dita molt popular, que era "més conegut que en Xarau" perquè anava sovint d'un lloc a l'altre com l'agència de transports que tenia aquell nom.»

Com que enguany també es commemora el centenari de la primera edició de *L'auca del senyor Esteve* i els noranta anys de la seva estrena teatral, el tercer apartat de l'exposició està dedicat exclusivament a aquesta obra cabdal de la literatura catalana. S'hi pot veure un exemplar de la primera edició de *L'auca* amb il·lustracions de Ramon Casas, el cartell de la seva estrena al Teatre Nou de Manresa o alguns exemplars de la revista *El Xerraire*, amb els principals personatges de *L'auca* a la seva portada, «que ens ajuden a entendre l'enorme repercussió que va tenir l'estrena de l'obra en aquella època», va comentar Cadena.

El darrer capítol consta de la projecció de tres documentals dels anys vint —

*De tonyes enlla
Partim la butxa
La partim pel meu
Qu'hegi la curia.
Pa l'ed ahoat passim
Passim ben d'ajuda
Pa m'el comanariay
El mal de la terra
El mal de l'auca
Qu'es mal que s'afun
ay deya a m'el en
Impermanis eliaa
(Si l'alegrí que passu)
Santiago Rusiñol*

Poesia manuscrita de Rusiñol.

Escritores y artistas españoles, Gent i paisatge de Catalunya i Santiago Rusiñol al barri gòtic de Barcelona—, on apareix Rusiñol en diferents situacions, com ara passejant en barca per un llac o pintant amb el cavallet. En el primer d'ells, a més de veure Rusiñol, també es poden identificar escriptors com Vicente Blasco Ibañez o Emilia Pardo Bazán. I a *Gent i paisatge de Catalunya* desfilen totes les personalitats més notables de la societat catalana del moment, cosa que converteix la pel·lícula en un manifest històric de valor incalculable.

Miquel Àngel Codina

La bona notícia...

Col·laborar en la lluita contra la fam

«El món produeix prou menjar perquè ningú no passi fam.» Segons la FAO (Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació), el món produeix molts més aliments dels que es necessiten perquè tothom pugui viure. Amb tot, 850 milions de persones pateixen gana i sis milions de nens menors de cinc anys moren cada any per manca d'alimentació.

Aquesta organització dirigeix activitats internacionals encaminades a eradicar la fam i actua com un fòrum neutral on tots els països es reuneixen en igualtat de propostes per negociar acords i debatre polítiques altruistes i solidàries. Així mateix, la FAO ajuda a modernitzar i millorar les activitats agrícoles, forestals i pesqueres per tal d'assegurar una bona nutrició per a cada país. Espanya ha signat un conveni amb la FAO per col·laborar en la lluita contra la fam: ha donat vuit milions d'euros per finançar diversos projectes d'agricultura a Guatemala i a l'Equador. El govern espanyol va finançar el 2006 altres projectes similars a Angola, Etiòpia, Malawi, Sudan i Indonèsia per valor de tres milions d'euros.

A aquestes aportacions econòmiques de l'estament públic, cal afegir-hi les d'institucions privades, algunes d'elles de gran eficàcia. Per exemple, Vita Mundi (vitamundi@gmail.com), amb seu a Barcelona, que coopera amb regions rurals de tres països: l'Índia, Ghana i Guatemala. Els ajuts corresponen a serveis professionals gratuïts a càrrec de metges, cirurgians, infermeres, mestres, experts en agricultura, etc. Les aportacions econòmiques de Vita Mundi van íntegres a remeiar les necessitats; ni un euro es fa servir en burocràcia o publicitat. Fins i tot els viatges al Tercer Món són sufragats pel mateix voluntariat inscrit.

Enmig de tantes mancances i misèries, també hi ha generositat al món.

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Els cavalls

Estic força lluny del soroll mundanal, on contemplo amb eufòria uns dotze cavalls que els meus amics tenen en una finca extensa i gran situada al Gironès, on em conviden molt sovint.

El cavall, ja sigui com a animal de tir i d'ajuda en les feines agrícoles o per muntar, és molt útil i ens acompanya des de fa milers d'anys.

Des del punt de vista culinari, és bastant minoritari, tot i que la seva carn és molt nutritiva i rica en ferro. També és més magra que la de bou i té moltes proteïnes.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Els reptes a què ha de fer front la família

■ Presentació del llibre «Las familias y la educación en valores democráticos»

BARCELONA.— El 7 de juny passat, la Llibreria Claret va acollir la presentació del llibre *Las familias y la educación en valores democráticos. Retos y perspectivas actuales*, coordinat per Maria Rosa Buxarrais i Maria del Pilar Zeledón. Aquest volum és el primer de la nova col·lecció Familiaforum, publicada per l'editorial Claret en col·laboració amb la Fundació Claret.

A la taula presidencial hi van assistir Ezequiel Mir, editor de l'editorial Claret i cap de Programes de la Fundació Claret; Maria Rosa Buxarrais, professora de la Universitat de Barcelona (UB) i una de les coordinadores de l'obra; Àngel Castiñeira, professor d'ESADE; Carme Porta, secretària de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania de la Generalitat de Catalunya; Miquel Martínez, catedràtic de Teoria de l'Educació de la UB, i Conrad Vilanou, catedràtic d'Història de l'Educació de la UB.

El llibre presentat és el primer de la nova col·lecció Familiaforum, que va adreçada fonamentalment als professionals de l'educació i als pares i les mares. «Els seus objectius primordials són els següents: sensibilitzar les famílies sobre la seva gran influència en la transmissió de valors als fills, reflexionar sobre la necessitat d'adaptar-se als canvis socials i als nous rols que emergeixen al si familiar i oferir pautes educatives per prevenir

Taula presidencial de l'acte de presentació.

els conflictes i potenciar la convivència», va explicar Ezequiel Mir.

«Educar en valors democràtics sense perdre l'autoritat és el problema que es plantegen avui dia molts pares», va assenyalar Carme Porta. També va reconèixer que des de les administracions públiques

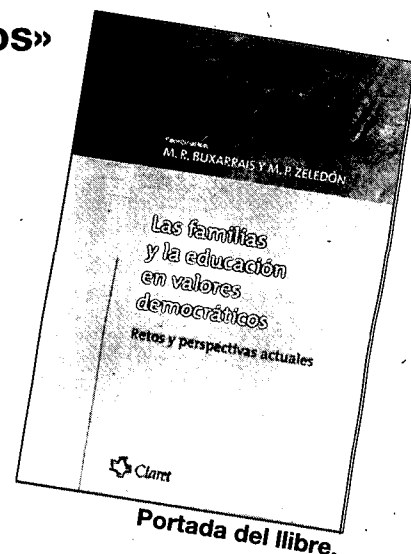
«cal donar resposta» a tota una sèrie de demandes socials (polítiques familiars, drets dels infants...). Per la seva banda, Maria Rosa Buxarrais, que ha coordinat el llibre juntament amb Maria del Pilar Zeledón, va dir que fer aquest volum ha estat com «posar la primera pedra en el llarg camí que cal recórrer per estudiar els lligams entre família i valors».

Educació en valors

Àngel Castiñeira va definir els pares i les mares com a «arquitectes de sentiments», alhora que destacava «la sensibilitat moral» com un dels elements fonamentals de l'educació en valors. Segons el

ponent, la família és «un punt de referència per als fills». I va alertar que «cada vegada hi ha més població adolescent autòctona que viu situacions de vulnerabilitat social, ja sigui a conseqüència d'un excés de protecció per part dels pares o d'una ignorància de la seva situació real».

«Aposto per una «pedagogia perenne», és a dir, aquella que posa per davant de tot la dignitat humana», va subratllar Conrad Vilanou. Tot i que als anys sei-

Portada del llibre.

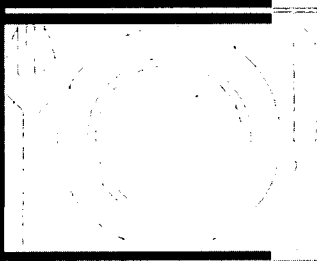
xanta la família era objecte de nombroses crítiques, ara ha esdevingut «l'eix prioritari sobre el qual es mou la societat», va comentar. Així mateix, va assegurar que «la família ajuda a crear un món democràtic». Miquel Martínez va constatar que «la família és un valor en alça; totes les enquestes així ho reflecteixen».

Vilanou va manifestar que el llibre *Las familias y la educación en valores democráticos. Retos y perspectivas actuales* és molt útil perquè «ofereix informació sobre el concepte, la funció i l'evolució de la família, que continua sent la peça nuclear de la societat». Va recordar que moltes persones han intervingut en la seva realització —set autors, un prologuista i dues coordinadores— i que es tracta d'«una obra plural que convida el lector a la reflexió». (M.A.C.)

Amanida d'estiu

INGREDIENTS:

4 tomàquets
soja
musclos
ou dur
tonyina
maionesa
anxoves

PREPARACIÓ:

Agafeu quatre tomàquets grans i macos i, amb la punta d'un ganivet, traieu-los la part de dalt i buideu-los. Tot seguit, farciu-los per capes. Primer, poseu-hi uns brots de soja i, després, per aquest ordre, un grapat de musclos de llaua ben escorreguts, uns trossets d'ou dur (la mateixa quantitat que de musclos) i, finalment, una mica de tonyina.

A continuació, tapeu tot aquest farcit amb una maionesa barrejada amb anxoves ben picades. Finalment, tapeu els tomàquets amb la seva tapa i serviu-los.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Diàleg sobre mística entre un jesuïta i un sufí

BARCELONA.—

El 12 de juny, el Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, dels Jesuïtes de Catalunya, va acollir la visita d'un reconegut representant del sufisme o mística islàmica, el corrent més obert, dialogant i espiritual de l'islam. Es tracta de Sheik Hisham Kabbani, que va participar en un diàleg sobre mística amb el jesuïta

Jaume Flaquer, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i estudis de l'islam. El diàleg estava organitzat conjuntament per Cristianisme i Justícia, la Fundació Migra-Studium i el Centre Sufi Derga Naqshbandi de Barcelona.

En la seva intervenció, Flaquer va subratllar les similituds existents entre cristians i sufis, i ho va fer a partir dels textos de dos místics: Ibn Arabi, de tradició musulmana, i un sant cristià, sant Agustí. La lectura dels dos textos va permetre veure que hi ha tota una sèrie d'experiències i elements comuns a l'hora de tractar la relació entre Déu i l'home.

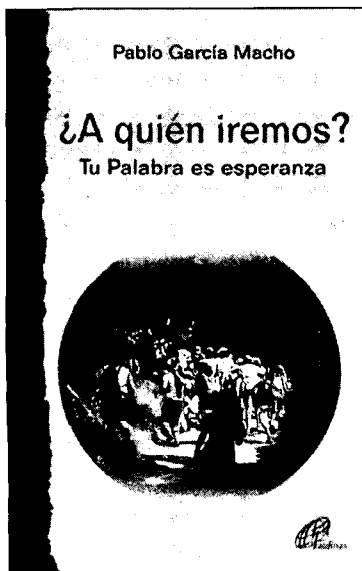
Per la seva banda, Sheik Hisham Kabbani també va utilitzar les paraules de sants sufis per explicar quina és l'experiència dels místics. «El qui vol acostar-se a Déu ho ha de fer sense ignorància», va dir Hisham Kabbani. Aquest mestre sufí va parlar també de Jesús i del relleu que té per a la tradició musulmana. Per aquest motiu, va explicar, hi ha una gran afinitat entre místics cristians i musulmans.

Hisham Kabbani representa la vessant més mística i alhora més conciliadora de l'islam tradicional. Erudit i profund coneixedor de l'islam, coordina l'activitat de més de 25 escoles i centres de formació, dirigeix retirs i pràctiques espirituals a centres d'arreu del món i ha publicat llibres sobre el camí de la mística sufí i sobre els perills dels fonamentalismes islàmics. (M.G.)

El diàleg va ser força enriquidor.

Llibres

El missatge de Déu

Cada passatge d'aquest llibre, tant de l'Antic Testament com del Nou, té entitat per ell mateix, perquè ofereix un marc per ajudar-nos a reflexionar sobre la nostra relació amb Déu, la justícia, la família, la fe, el seguiment de Jesús, la nostra pertinença a l'Església, la pregària... Per facilitar l'aprofundiment de cada text, l'autor afegeix una breu i senzilla explicació mitjançant anècdotes, experiències, fets concrets de la vida que ens permetran entendre'n més bé el missatge. (C.C.)

Pablo García Macho, *¿A quién iremos? Tu Palabra es esperanza*. Editorial Paulinas, Col·lecció Caminos Nuevos, Madrid 2007, 155 pàg.

Un gran mestre

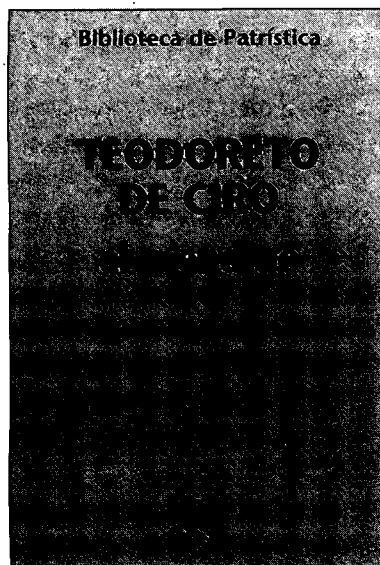
Mn. Joan Baptista Manyà (Gandesa, 1884 - Tortosa, 1976) va ser teòleg, escriptor i, per sobre de tot capellà. Mn. Manyà concentrava tota la seva immensa capacitat de convicció en els dos grans fonaments en què es resumeix la doctrina i el missatge de Crist: créixer i estimar. Les meves confessions és un llibre de memòries, interessant per molts conceptes, que ens permet completar la biografia intel·lectual i religiosa del Dr. Manyà, així com aportar llum sobre la història contemporània de Catalunya. Publicada el 1965, aquesta és la tercera edició de l'obra. (C.C.)

Joan B. Manyà, *Les meves confessions*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Serra d'Or, Barcelona 2007, 195 pàg.

Tractat de cristologia

Teodoreto, bisbe de Cir, va néixer a Antioquia cap a l'any 393. És el teòleg més important de l'escola d'Antioquia en els anys tempestuosos dels concilis d'Efes i Calcedònia. La seva obra *El mendigo* és un dels tractats de cristologia més significatius de la seva època. Està format per un pròleg, tres diàlegs i un compendi dogmàtic que resumeix els diàlegs anteriors. Aquesta traducció és la primera edició íntegra de l'obra que es publica en llengua castellana. Teodoreto va morir cap al 460. (C.C.)

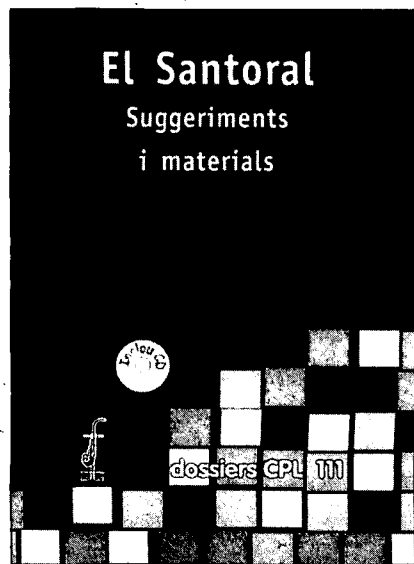
Teodoreto de Ciro, *El mendigo*. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Biblioteca de Patrística, Madrid 2006, 378 pàg.

Exemples d'austeritat

La societat de consum ens endinsa en una carrera incessant darrera dels diners, en una lluita quotidiana pel reconeixement i l'èxit. Com més ens hi esforçem, més ens envaeix la desmotivació, l'estrès... El buit i la infelicitat s'apoderen de nosaltres. Com superar-los? Aquest llibre convida el lector a un viatge de plaer de retorn a l'essencial de la vida a través de la saviesa i l'exemple de persones que van trobar en la renúncia la plenitud de l'existència. Una proposta original i trencadora. (C.C.)

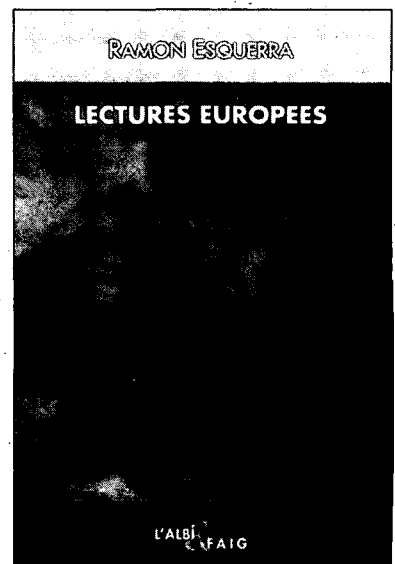
Michael Korth, *Descubre cómo ser feliz con menos*. El arte de la austeridad. Ediciones Urano, Barcelona 2007, 186 pàg.

Per celebrar la litúrgia

El ritme de les nostres celebracions el marquen els temps litúrgics, que commemoren al llarg de l'any els misteris del Senyor. En aquestes pàgines s'ofereixen materials per a cadascuna de les solemnitats, festes i memòries dels sants que apareixen al calendari litúrgic. Per a cadascun dels dies, es presenta la biografia del sant o el sentit de la celebració, així com monicions i pregàries, formularis complets de la pregària dels fidels, etc. També s'inclou un CD. (C.C.)

AA.DD., *El santoral. Sugeriments i materials*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2007, 300 pàg.

Estudi de la literatura europea

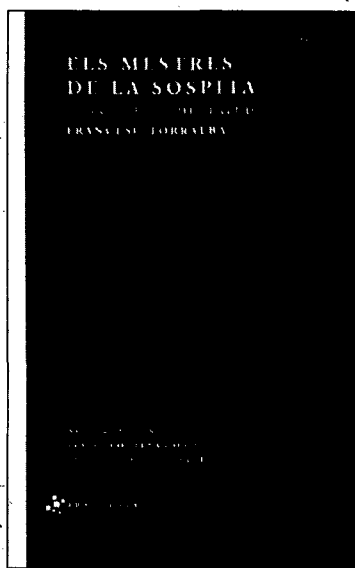
El gener del 1936 apareix aquest llibre, l'únic recull de textos periodístics del crític i estudiós de la literatura Ramon Esquerra. El títol ja indica l'objectiu que inspira el volum. Constitueix una guia intel·ligent i amena per la cartografia literària i de pensament de l'Europa d'entreguerres. A més, l'autor analitza la novel·la de detectius, reconeix la influència recíproca entre narrativa i cinema i tracta el gènere de la novel·la des d'un fenomen sociològic com és el turisme. (C.C.)

Ramon Esquerra, *Lectures europees*. Edicions de L'Albí, Col·lecció Faig Monogràfics, Berga 2006, 225 pàg.

Tres pensadors il·lustres

Hi ha pensadors que adquireixen la categoria d'«esdeveniment» perquè després d'ells la tasca de pensar s'altera radicalment. Marx, Nietzsche i Freud són «els epicentres d'un moviment sísmic que transforma substancialment l'ordre de les coses», afirma el filòsof i teòleg Francesc Torralba. Segons l'autor d'aquest llibre, tots tres purifiquen la imatge de Déu i la vivència religiosa. En aquesta col·lecció de Fragmenta Editorial cada volum inclou un debat intern gràcies a tres «contrapunts». (C.C.)

Francesc Torralba, *Els mestres de la sospita. Marx, Nietzsche, Freud*. Fragmenta Editorial, Col·lecció Introduccions, Barcelona 2007, 155 pàg.

Evitar el consum de drogues

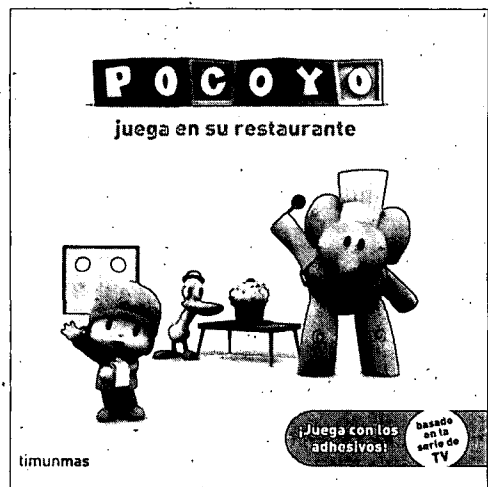
Avui dia descobrim l'existència de les drogues des d'edats cada vegada més joves. María Inés López-Ibor, prestigiosa psiquiatra i experta en malalties derivades del consum de drogues, ha vist al llarg de la seva dilatada carrera professional els desastres, molts cops irreversibles, que causa en cervells joves. Aquest llibre pretén explicar d'una manera clara i senzilla quines són les conseqüències directes del consum de drogues en el cos humà. Una guia útil per a pares i educadors. (C.C.)

María Inés López-Ibor, *Drogas fuera*. La mejor guía para evitar que los adolescentes las consuman. Ediciones Temas de Hoy, Col·lecció Vivir Mejor, Madrid 2007, 223 pàg.

Llibres per als més joves

Aprendre divertint-se

Pocoyó i la seva amiga Elly, la simpàtica elefanta de color rosa, juguen a restaurants: l'un és el cambrer i l'altra és la cuinera. Aviat arriba el seu primer client. Qui serà? Aquest llibre de cartró, que inclou adhesius —no tòxics i utilitzables tants cops com es vulgui—, està pensat per a prelectors i primers lectors. Els més petits es divertiran i aprendran amb les originals històries protagonitzades per Pocoyó, basades en la popular sèrie de televisió. (C.C.)

AA.DD., *Pocoyó juega en su restaurante*. Editorial Timunmas-Planeta, Barcelona 2006, 12 pàg.

Entre el bé i el mal

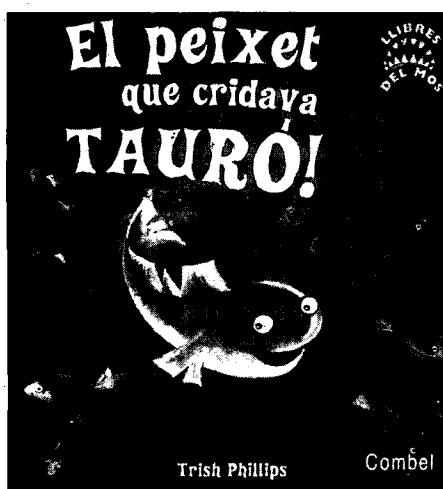
El Sant Greal va desaparèixer de les llegendes artúriques i va romandre en l'oblit. Ara, cap a l'any 1200, apareix amagat en un petit poble de la costa gallega, justament quan els enemics del Greal, els cavallers grisos, volen apoderar-se'n. Només Yago, Selene, el pare Anxo i sir Cristian, cavaller de l'Orde del Sant Greal, poden evitar que obtinguin aquest cobdiciat símbol. Es tracta de la història de l'enfrontament perpetu entre el bé i el mal. (C.C.)

Julio César Romano (text) i Beni R. Lobel (il·lustracions), *El auténtico Grial*. Ediciones Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 2007, 157 pàg.

Llicó exemplar

Pluf era un peix bromista i pocavergonya que s'entretenia fent bromes als seus amics. Tant al cranc, al pop o a les anguilles els espantava tot advertint-los que un tauró s'apropava perillosament i que es refugiesin el més aviat possible. Després esclafia riure. I així un dia rere l'altre. Però un dia es va topar amb un tauró enorme de debò. Es va endur un gran ensurt. A partir de llavors, Pluf mai més no va tornar a fer cap més broma i sempre es va comportar bé. (C.C.)

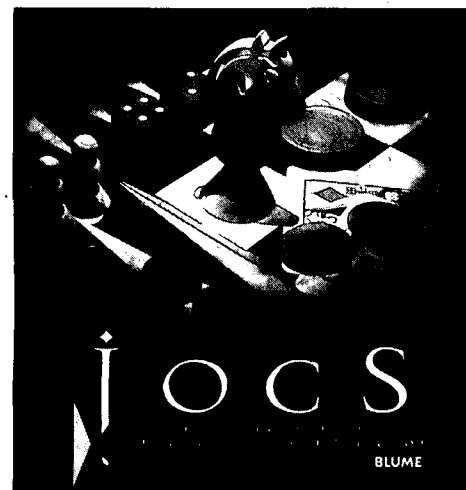
Trish Phillips (text i il·lustracions), *El peixet que cridava tauró!* Combel Editorial, Col·lecció Llibres del Mòs, Barcelona 2007, 16 pàg.

Jocs del món

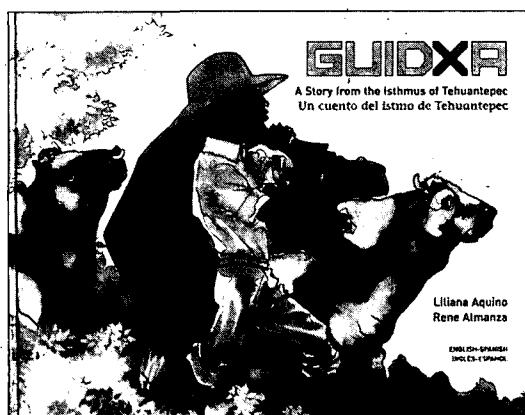
Comprova les teves habilitats en una àmplia gamma de jocs de taula i cartes mitjançant aquest llibre escrit per Daniel King. Esquemes clars i gràfics impressionants elaborats per ordinador mostren al principi les regles bàsiques dels jocs i els seus moviments. En els textos, amens i documentals, es presenta la història dels jocs, des de les civilitzacions més antigues fins a l'actualitat. També s'ofereixen savis consells sobre les estratègies a seguir. (C.C.)

Daniel King, *Jocs. Del backgammon al blackjack. Aprèn a jugar als jocs preferits del món*. Editorial Blume, Barcelona 2006, 64 pàg.

Una herència molt especial

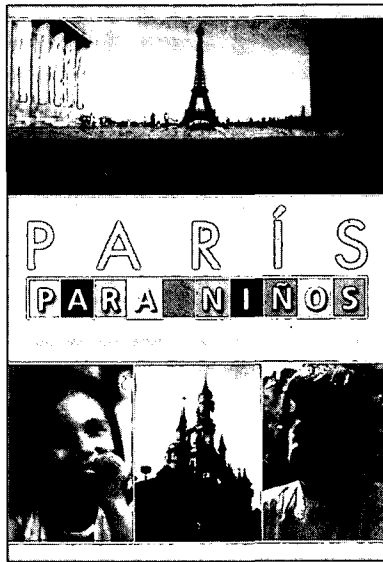
Aquesta és la història d'un jove que vivia en un poble de l'istme de Tehuantepec. Era el xhuncu, el fill més petit de la seva família. Tots al poble el coneixien pel seu sobrenom: Guidxa. Era eixerit, senzill i noble. Un dia el seu germà gran va repartir l'herència familiar entre els germans. A Guidxa només li va tocar una vaca, però ell no es va enfadar, sinó que es va posar molt content. Llavors va pensar què fer amb l'animal... El text està escrit en castellà i anglès. (C.C.)

Liliana Aquino (text) i Rene Almanza (il·lustracions), *Guidxa. Un cuento del istmo de Tehuantepec*. Editorial Sirpus, Barcelona 2006, 46 pàg.

Explorar la capital de França

Aquest és el primer llibre d'aquest tipus d'escrit especialment per a nens. Als joves residents i visitants de París els encantarà aquest apropament innovador per descobrir els aspectes populars i també els menys coneguts sobre la Ciutat de la Llum. La guia, que inclou més de 150 fotografies de la capital de França com la torre Eiffel, la catedral de Notre Dame, els camps Elisis, Montmartre o Versalles. (C.C.)

Victoria Tang Goffard, *París. Para niños*. Lectio Ediciones, Valls 2007, 81 pàg.

Aventures emocionants

Islàndia, cap a l'any 1000. Tal com mana la tradició, el jove Leiv s'embarca clandestinament cap a Groenlàndia per venjar la mort del seu pare. Però quan la nau naufraga, Leiv salva la vida gràcies a Narúa i Apuluk, els germans inuit que l'acullen al seu poble. A partir de llavors, una sèrie d'aventures plenes de peripècies i perills sotmetran el jove a una dura prova i a decidir prendre una decisió: quedar-se a viure amb els seus bons amics. (C.C.)

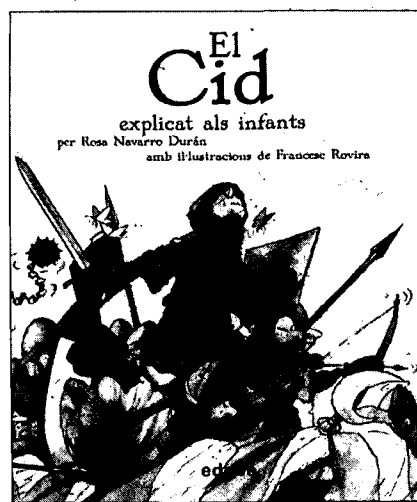
Jorn Riel, *El chico que quería convertirse en ser humano*. Ediciones Salamandra, Barcelona 2007, 190 pàg.

La història d'un heroi

Rosa Navarro Durán ha adaptat la *Cançó del Cid*, un poema èpic escrit en vers en el qual s'explica la història de Rodrigo Díaz de Vivar, el Cid Campeador, quan el rei Alfons VI el desterra el 1081. S'hi narren també les batalles en les quals es mostren el valor i l'astúcia del Cid, així com escenes emotives entre l'heroi i la seva dona i filles. Amb aquesta col·lecció, es pretén que els nens coneguin aquesta gran obra de la literatura castellana. (C.C.)

Rosa Navarro Durán (text) i Francesc Rovira (il·lustracions), *El Cid*. Editorial Edebé, Col·lecció Clàssics Explicats als Infants, Barcelona 2007, 186 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Baltasar Porcel, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

Ha estat un guardó recent. Porcel l'ha rebut després d'un llarg silenci, a causa d'una malaltia demolidora. La seva presència als mitjans, amb motiu d'aquest premi, ha estat patètica. El vell lluitador d'Andratx, que abans lluitava una manera de vestir amb un aire romàntic, entre rural i mariner, ha aparegut com un espectre que torna del més enllà per rebre l'homenatge que sembla que li havien negat. Era difícil reconèixer en la seva figura actual reflectida per televisió l'home que estava a l'aguait de tot, a través dels seus articles periodístics. Ja no era el D'Artagnan de floret àgil, o de malabarisme verbal complicat. No ha aparegut derrotat, però sí arrossegant l'interrogant d'un passat intens, i un futur que es presagia convalscent.

Però honor anunciat amb precipitació, o amb un especial exercici de recuperació històrica, ha entrat a formar part dels escriptors que són considerats «Personatges d'Honor de les

Baltasar Porcel.

Lletres Catalanes».

La seva obra de creació és essencialment d'origen rural, és a dir, entra en el si de la terra, n'evoca les llegendes, i utilit-

zant un llenguatge èpic i valent, s'identifica amb qualsevol dels detalls que l'han configurat a ell mateix, com a síntesi de l'home mediterrani, lluitador, capaç de somiar a l'estil del vell proverbi «amb una mà, escrivia la seva obra i, amb l'altra, empenyava l'espasa». Així cal entendre el seu emotiu i intens *Cavalls cap a la fosca*, com ho va ser *Solnegre*, o *Els argonautes* i *La lluna i el Cala Llamp*.

Tot un món mític, arrelat a la seva terra, amb la força evocadora d'un somiador d'horitzons amplis, com pertany a un deixeble de Ramon Llull, que va sempre molt més enllà del que li permeten les dades primeres, i sap fer del somni un trampolí cap a una realització més seriosa i àmplia, i inesperada, del seu autor.

Però Porcel és alguna cosa més que la seva pròpia història, i aixeca el vol cap a un món clàssic, que sap que el conforma en la seva essència més íntima. Viu, és cert, les tragèdies dels homes del mar, i s'identifica amb tants que l'envolten, i

descobreix en la seva mirada perduda, i en les seves ambicions sempre confessades, tot el que ha heretat de la geografia marítima, que el portarà a somiar, com Llull o Anselm Turmeda, a una fantasia en la qual hi ha un confús panarabisme o, almenys, d'identificació amb la veïna Àfrica, *Les pomes d'or*, *Els dies immortals*.

Amb *Les primaveres i les tardors* se submergeix una altra vegada en les històries familiars i, home d'anàlisi socials i polítiques, especialment en els seus articles periodístics, reflecteix els ambients en què s'ha de moure, enfrontant-se obertament amb tot allò que li sona fictici o prostituït pels interessos inconfessables d'una política cega i suïcida.

Les seves dues últimes novel·les, *Ulisès a alta mar* i *El cor del senglar*, es mouen valentament en un món ambiental de contradiccions i impossibles. Àmplies metàfores polítiques, plenes d'allusions i claus polítiques.

Aquest és, a grans trets, el Baltasar Porcel premiat. El seu valor com a creador del llenguatge evocador de la història és indubtable.

Una relectura de les seves obres pot ser un bon exercici per a un estiu intens i profitós culturalment.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Antoni-Olaf Sabater, convidat al Memorial Joaquim Serra

Un dels elements característics del Memorial Joaquim Serra és l'estrenada d'una obra que l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, responsable d'aquest concert plenament consolidat dins del calendari sardanista anual, encarrega a un compositor ben acreditat però inèdit en l'àmbit coblístic. Es tracta de trobar nous elements en el camí natural de l'evolució de la música per a cobla.

Enguany aquest és el repte que ha acceptat Antoni-Olaf Sabater, compositor barceloní nascut el 1959, conegut per les seves col·laboracions mediàtiques en el programa de Pedro Ruiz *La noche abierta* a TVE i, ara especialment, com a autor de la banda sonora de la popular sèrie de Televisió de Catalunya, *Ventdelplà*. Cal ressenyar també que un bon nombre de figures i orquestres han interpretat obres seves arreu del món, i ha sonat fins i tot en indrets prestigiosos com el Carnegie Hall de Nova York. També ha estat guardonat en diversos concursos de composició i interpretació i les seves obres han figurat en festivals internacionals (el seu darrer encàrrec ha vingut del Festival Internacional de Violoncels de Beauvais, per al

qual ha escrit una obra per a quatre violoncels).

El Memorial Joaquim Serra 2007 és una de les fites més rellevants del llarg enfilall d'activitats programades enguany per commemorar el centenari del naixement d'aquest autor i el cinquantenari de la seva mort. Concretament, l'efemèride del traspàs del mestre Serra s'escau la vigília de la celebració del Memorial, que enguany es revesteix solemnement amb l'organització d'un extraordinari concert a tres cobles que tindrà lloc el 18 de novembre, al matí, al Palau de la Música Catalana.

Les cobles Mediterrània i Sant Jordi-Ciutat de Barcelona compartiran escenari amb la cobla de Càmbra de Catalunya, en una de les poques ocasions en les quals aquesta formació actuarà públicament. Al costat d'aquest important elenc interpretatiu, hi destaca la col·laboració excepcional de dos grans directors com són Antoni Ros Marbà i Salvador Brotons.

En definitiva, una suma d'elements de gran relleu per a aquesta Gran Festa de Tardor de la Música per a Cobla, que obren una gran expectació dins del que es coneix com l'Any Joaquim Serra. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any
☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El planeta extrasolar més petit descobert fins ara

Va aparèixer la notícia a finals d'abril passat, en un article de la revista *Astronomy and Astrophysics*. Uns astrònoms europeus des de l'Observatori de La Silla (Xile), a l'hemisferi sud, a l'entorn d'una estrella que es troba a 20,5 anys llum de distància, amb l'espectroscopi astronòmic més precís del món, el HARPS (High Accuracy Velocity for Planetary Searcher), van descobrir un planeta que té el radi només un 50% més gran que el de la Terra. Això ha fet que en diguessin un planeta bessó nostre, o una nova Terra.

L'estrella a l'entorn de la qual gira és poc brillant: la Gliese 581, de la constel·lació de la Balança. És del grup de les «nanes vermelles» i té una massa que és tan sols un terç de la del Sol. És una de les cent estrelles més properes a nosaltres, perquè, com hem dit, és a només 20,5 anys llum.

Però aquest planeta és molt a prop de l'estrella central, a la qual ja se li havien descobert dos planetes més: un de 15 vegades més gran que la Terra, ara fa dos anys, i un altre, no segur del tot, de 8 vegades més. El trobat ara és tan a prop (una catorzena part de la distància Terra-Sol) que gira al seu voltant en només 13 dies. Un any de 13 dies és molt curt per fer alternança

Els descobridors del planeta.

Corot, que, com vam dir fa poques setmanes, va ser posat en òrbita el desembre passat amb l'intent de ser el millor captador de planetes extrasolars (*exoplanetes*, en diuen), hem de dir que ja ha fet a primers de maig la primera troballa: al voltant d'una estrella de la constel·lació de l'Unicorn ha detectat l'existència d'un planeta que és unes 1.300 vegades més gran que la Terra (més que el nostre Júpiter que ho és unes mil). Això s'ha comentat amb alegria per Hans Deeg, de l'Institut d'Astrofísica de Canàries, perquè mostra que funciona bé i ratifica l'esperança de poder-ne descobrir com el de l'estrella Gliese 581, o de més petits encara. Ja ho sentirem a dir.

d'estacions! Però tenint en compte la feble lluminositat de l'estrella, es calcula que la temperatura superficial planetària no pot ser gaire alta. El director de l'equip, Stéphane Udry, diu que deu trobar-se entre 0° i 40°C, cosa que li permetria poder tenir aigua líquida, i, ja ho sabem, si hi ha aigua pot desenvolupar-s'hi la vida, sempre que també tingués les altres condicions degudes. Els models astrofísics coneguts porten a la conclusió més segura que es tracta d'un objecte rocós, a part de la probabilitat de tenir aigua.

Pel que fa al telescopi caçaplanetes

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

En aquest període s'inicia una nova orogènia, l'anomenada *herciniana* o *varisca*, que acabarà al període següent. Es diu que el carbonífer va des de l'*Old red sandstone* (pedra arenosa vermella vella) que caracteritza el devonià a la *New red sandstone* (pedra arenosa vermella nova) que apareix al permia. La durada del carbonífer és d'uns 70 milions d'anys. El 1935 es decidí que el seu inici (límit inferior) fos l'aparició del goniàtit *Gattendorfia subinvoluta*, que correspon a ara fa 363 milions d'anys. El nom de *carbonífer* posat per W. D. Conybeare el 1822, ja ens diu la seva principal característica: portador de carbó. El 1891 W. Waagen proposà anomenar *antracolític* (=de carbó de pedra) el conjunt de carbonífer i permia, nomenclatura que no prosperà. Per una altra banda, a Amèrica del nord dividiren el carbonífer en dos períodes: mississipià i pennsylvanià (que ara es consideren subperíodes americans). La importància econòmica del carbó mineral ha fet que des del 1928 s'hagin organitzat congressos internacionals per parlar del carbonífer, mentre que fins bastant més tard no s'han fet reunions científiques per tractar altres grups estratigràfics.

Característiques del període

La primera i més important ja l'hem dita: hi ha grans quantitats de carbó, que indiquen una gran prosperitat de la flora o selva hullera, autèntica explosió de la vida vegetal. Un altre fet força important va ser la quasi unió en una sola massa de tots els continents, recomponent la Pangea gairebé del tot: en la col·lisió de la massa Nord-atlàntica (Amèrica del nord, Groenlàndia i Europa) i Àsia (continent xinès-siberià) es formà la serralada dels Urals. La massa del sud, la Gondwana, comença a fer dues coses: unir-se al continent del nord i esquarterar-se en fragments que acabaran formant Amèrica del

27 El període carbonífer

sud, Àfrica, Aràbia, Índia, Austràlia i Antàrtida. No és fins ara que aquest últim continent es va col·locant al pol sud. Es pot dir que això predetermina el començament de la situació «moderna» dels continents.

El carbonífer es va dividir en dues sèries: carbonífer inferior, amb els pisos tournaisià, viseà i namurià, i superior, amb westfalià i estefanià. Però hi hagué qui considerà sèries (èpoques) aquests pisos indicats i els subdividí en pisos (edats) que no cal detallar. Això a Europa; a Amèrica s'ha seguit una altra caracterització dels estrats, a partir dels dos subperíodes que hem dit. Actualment s'ha fet una nova divisió considerada estàndard en set períodes: tournaisià, viseà, serpokhvià, bashkirià, moscovià, kasimovià i gzhelià.

Pel que fa al clima, torna a ser més aviat càlid. I, a més, molt humit. Es veu que les precipitacions devien ser molt abundoses, sobretot a l'hemisferi del nord; podem dir que a Europa era tropical, a Gondwana una mica més fred i sec. Cap al final del període hi ha fins i tot glaciacions a Amèrica del sud que coincideixen amb l'acabament, al nord, de l'abundància de pluges i de calor.

Flora i fauna

Cal començar per la flora. El regne vegetal creix explosivament en espècies i en individus. Les plantes més nombroses són encara de les criptògames vasculars (*pteridòfits*) i n'apareixen grups superiors. Les *Licopodials* que iniciaren el seu curs al període devonià es fan ara molt

més abundoses amb grans formes arbòries: *lepidodendràcies* i *sigil·lariàcies* en són les principals famílies. Les primeres, que podien arribar als 25-30 metres d'alçada, formaven grans boscos a regions pantanoses; per classificar-les en gèneres es pren per base les cicatrius deixades en el tronc per les fulles despreses i així s'han pogut diferenciar: *Lepidodendron*, *Lepidophloios*, *Ulodendron*, *Bothrodendron*... Les sigil·lariàcies també originaven grans boscos; les del gènere *Sigillaria* (nom que prové de la forma hexagonal, com de segell, que tenen les cicatrius foliars) arribaven a més de 30 metres amb un tronc que sobrepassava el metre de diàmetre. El rizoma horitzontal de les licopodials s'ha anomenat *stigmària*. El grup de la *filicals* consta de falgueres que també tenen formes grans, com també les *equisetals* i les *cordaïtals*.

Al final del període hi ha la gran novetat botànica: l'aparició de les primeres plantes amb flors, les *coníferes* amb el gènere *Walchia*, que ja són *espermatòfites* (=plantes amb llavor), si bé encara només *gimnospermes* (=de llavor nua), que tindran un gran èxit; els pins, cedres i avets actuals en són els descendents.

Una teoria bastant acceptada diu que no és fins ara que la quantitat d'oxigen atmosfèric arriba a 21% de l'aire, com actualment, gràcies a la funció clorofil·lica de les plantes del carbonífer. Anteriorment hauria estat inferior.

L'exuberant vegetació en terrenys pantanosos originà grans dipòsits de restes que, per la pressió dels que s'anaven acumulant al damunt perderen les subs-

tàncies líquides fins a esdevenir el carbó «mineral» compacte, principalment hulla o almenys *culm* (mot anglès que designa el carbó de baixa qualitat). I de vegades originaren jaciments de gas natural, procedent de les emanacions gasoses del carbó cap a les roques poroses sedimentades al lloc. En els jaciments es troben sovint rastres d'incendis forestals que haurien estat provocats per llamps de tempestes.

La fauna marina té característiques semblants a la del devonià, si bé creix en espècies. Els foraminífers es fan abundosos i alguns són bastant grandets com els del gènere *Fusulina*, solitaris i colonials. Segueix la varietat d'espècies dels braquiòpodes i de mol·luscs, els quals presenten la novetat dels *ammonitoïdeus*. Els trilobits comencen la regressió. Continuen els crinoïdeus i també els ostràcodes. Els placoderms minven i acaben desapareixent, mentre que els condriactis, taurons principalment, van augmentant.

La fauna terrestre té també novetats en els aràcnids, miriàpodes i insectes. Ens trobem amb la sorpresa de les «libèl·lules gegants» amb una envergadura d'ales de més de 70 cm. Hi ha un ordre d'insectes, els *blatoïdeus*, que ja tenen representants, són del gènere *Philoblatta*, que amb poques variants han arribat fins avui dia: els seus descendents són els escarabats de cuina, que mereixen l'apel·latiu de fòssils vivents de tan iguals que són amb els del carbonífer. Més interessant és l'expansió dels amfibis que, a partir de l'*Ichthyostega* del devonià, constitueixen ara la subclasse dels *labirintodonts* (=dents de laberint, perquè la seva placa dental presenta plecs complicats) o *estegocèfals* (=de cap cobert, perquè no tenen obertures temporals) diversificats en ordres, un dels quals, el dels *Seymouriamorfs* sembla que cal posar com a avantpassat dels rèptils: n'hauria originat l'ordre més antic, el dels *cotilosaures* al final del període.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Sant Rosari Evangeli Santoral Espurna d'Alba
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-20.00	Radiofórmula
20.00-21.00	Parlem de salut
21.00-22.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
20.00-21.00	Endavant Espanyol
21.00-22.00	Buscant la llum
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
20.00-21.00	Piscobis

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
12.00 Butlletí informatiu
14.00 Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00 Butlletí informatiu
18.30 Agenda
20.00 Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30 Música Principat (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

21.00-22.00	Per un grapat de pel·lícules
23.00-00.00	Persona i vida
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	TaxiCat FM
19.00-20.00	Temps d'oci
20.00-20.30	Cerdanya
23.00-00.00	Mirades
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Sant Rosari Evangeli Santoral Espurna d'Alba
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-12.30	Trotamundos

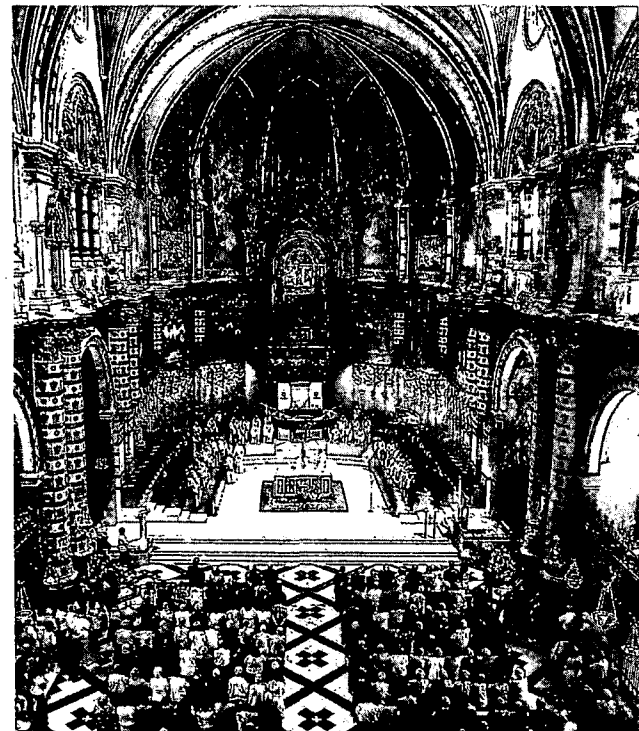
12.30-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes Radiofórmula
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Sant Rosari Evangeli Santoral Espurna d'Alba
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
11.00-12.30	Missa de Montserrat
12.30-14.30	Rutes per Catalunya (excursions)
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.45	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Cada diumenge

La Missa Conventual de Montserrat en directe a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Tortosa 90.1
■ Catalunya Central 93.7	■ Girona 96.8
■ Girona 103.4	■ Vic 91.3
	■ Cerdanya 104.4
	■ La Seu d'Urgell 105.0
	■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

TELEVISIÓ

2

Diumenge 1

08.45	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez.
09.00	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.15	Islam hoy Programa de la comunitat musulmana. Director: Mohamed Chakor.
10.00	Últimas preguntas Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio «Pastoral del Turismo» Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Missa Amb la participació d'una coral convidada. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.15	Els camins de la calma Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.
11.30	Pueblo de Dios «Kumasi, donde los tambores hablan» A Ghana, més de la meitat de la població infantil està sense escolaritzar. L'arquebisbe de Kumasi va fer una crida als germans maristes perquè obrissin escoles per als ashanti. En l'actualitat tenen escolaritzats 3.000 nens. Visitem la Saint Marcellin Champagnat School. Director: Julián del Olmo.

33

Diumenge 1

10.10	Signes dels Temps Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.
11.00	Missa conventual de Montserrat Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Cada divendres

20.00	Creure avui Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.
-------	---

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores. El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **TERRA SANTA.**— www.mirezo.com permet els usuaris fer una visita virtual a la basílica de l'Anunciació de Natzaret. La novetat és que els pelegrins poden pregar i encendre un ciri a l'interior de la basílica i contribuir amb un donatiu de 10 dòlars.

Altres bisbats

• **CRISTIANS SENSE FRONTERES.**— Celebra les Trobades Missioneres de Silos, del 4 al 14 de juliol, Estiu Mòn Nou, amb el tema *La misión en la familia*. Més informació: tel. 915 944 122, fax 915 943 532, a/e: csf@csf.es.

• **SETMANA DE MISSIONOLOGIA.**— La Facultat de Teologia de Burgos, amb col·laboració amb el CEM, les OMP, la Confer, l'IEME i l'SCAM, organitza la 60 Setmana de Missionologia del 9 al 13 de juliol amb el tema *África, una provocación para el mundo y la Iglesia. A los cincuenta años de la «Fidei Donum»*. Més informació: tel. 947 201 004, fax 947 205 179, a/e: burgos@omp.es.

• **PASTORAL JUVENIL DE CARTAGENA.**— Del 14 al 23 de juliol, Camí de Santiago per a joves a partir de 16 anys. Més informació: www.diocesisdecartagena.org/juventud.

• **UNIVERSITAT INTERNACIONAL MENÉNDEZ PELAYO.**— Del 16 al 18 de juliol, a la Corunya, curs sobre *Judaísmo, cristianismo e islam, tres religiones en diálogo*. Més informació: www.uimp.es.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— La

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **JxJ.**— El 7 i 8 de juliol se celebren a Montserrat les Jornades per a Joves, destinades a nois i noies de 18 a 30 anys. Es tracta d'un espai de convivència, d'aprofundiment i de reflexió sobre la vida i la fe. Per a més informació: tel. 938 777 701 (ext. 1503), a/e: ccpastoral@santuari-montserrat.com.

✓ **ESTADES CULTURALS I DE NATURA.**— Del 16 al 21 de juliol, encíes amb itineraris guiats i visites comentades amb allotjament inclòs. Més informació: tel. 938 777 701, fax 938 777 724, a/e: reserves@larsa-montserrat.com, web: www.montserratvisita.com i www.abadiamontserrat.cat.

Comissió de Pastoral de la Salut de la CEE organitza del 16 al 21 de juliol un curs per a seminaristes i sacerdots a Los Molinos (Madrid). Més informació: www.conferenciaepiscopal.es.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Del 16 al 22 de juliol, exercicis espirituals amb sant Joan de la Creu *Modelados por la mano de Dios*. Dirigeix: José Vicente Rodríguez, o.c.d., a la casa d'espiritualitat Sant Joan de la Creu (Carmelites Descalços) de Segòvia. Més informació: tel. 921 431 961 i 646 156 507, a/e: centrosjc@ocdcastilla.org.

• **ESPIRITUALITAT.**— Del 17 al 28 de juliol, a Granada, experiència de discerniment oberta a qualsevol noi o noia jove que es preguntin sobre la seva realitat com a creient. Organitza: Àngel Arenas, s.j. Més informació: tel. 606 004 017, web: www.jesuites.es.

• **RELIGIOSES.**— Del 19 al 28 de juliol, exercicis espirituals per a religioses marianistes, tot i que oberts a altres religioses. Dirigeixen: Javier Nicolay, s.m., i Lorenza Cantero, f.m.i., a la casa d'espiritualitat Ntra. Sra. del Pilar de Huarte (Navarra). Més informació: tel. 948 330 139, a/e: pilarfmi@terra.es.

• **SOCIETAT DE MISSIONS AFRICANES.**— Organitza del 21 al 30 de

juliol el Camí de Santiago amb gent provinent de França, Itàlia, Polònia, Holanda i Espanya, amb l'objectiu de «compartir la nostra fe, el nostre compromís missioner i l'alegria de la trobada amb persones diferents». Més informació: tel. 913 000 041, a/e: sma@misionesafricanas.org.

• **UNIVERSITAT COMPLUTENSE DE MADRID.**— Del 25 al 29 de juliol, curs sobre l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania. Dirigeix: Rafael Díaz-Salazar. Més informació: www.ucm.es/info/cv.

Camps de treball

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Organitzen del 7 al 21 de juliol suport escolar a nens emigrants, a Torre Pacheco-Múrcia, per a joves de 17 a 30 anys. Més informació: pares Àngel i Mario, tel. 968 292 979.

• **PARES BLANCS.**— Del 7 al 21 de juliol, camp de treball a Roquetas de Mar (Almeria) per a joves. Es tracta d'oferir un suport als nens i joves de la zona per afavorir-ne la integració. Més informació: Eugenio Bacaicoa, tel. 914 077 906, a/e: eugebacaicoa@yahoo.es; i M. Carmen Ocón, tel. 915 538 260, a/e: mbuyamaria@hotmail.com.

• **FRARES DOMINICS.**— Del 14 al 28 de juliol a Armilla (Granada), camp de treball Siena'07. Experiència amb situacions deprimides juntament amb reflexions a la llum de la Paraula de Déu per posar-hi remei. Acompanya: José Rafael Reyes, o.p. Més informació: tel. 650 447 149, a/e: reyesdominico@hotmail.com.

• **TERCIARIS CAPUTXINS.**— Del 15 al 29 de juliol, camp de treball per a joves a partir de 18 anys, a la presó de Santander. Més informació: Alberto, a/e: albertomiguel100@hotmail.com.

• **CORAZONISTAS.**— Camp de treball amb nens; tallers, classes de suport i visites a ancians, del 15 al 30 de juliol, a Valdecaballeros (Badajoz). Coordina: Carlos Almaraz. Més informació: tel. 945 151 709.

• **GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU.**— Camp de treball per a joves a Valladolid, del 17 al 26 de juliol, amb persones amb discapacitat intel·lectual. Més informació: www.animah.org.

• **COMUNITAT ADSIS.**— Del 17 al 30

de juliol Adsis de Canàries organitza activitats solidàries amb col·laboració amb Creu Roja (immigrants), Càritas (persones sense sostre) i Associació de Veïns (nens i adolescents). Serà a Puerto de Rosario (Fuerteventura), per a joves majors de 18 anys. Més informació: Carlos Jarque, tel. 928 246 438 i 680 483 600, a/e: cjarque@adsis.org.

Barcelona

• **DOMINICS.**— El 29 de juny, a les 20.00, celebració eucarística en acció de gràcies pel setanta-cinquè aniversari d'ordenació sacerdotal del P. Claudio Solano Latorre, o.p. Convent de Santa Caterina, c/ Bailèn, 10 - Barcelona.

• **CAIXAFORUM.**— El 3 de juliol, a les 19.30, conferència sobre *Relats odisseics en l'art clàssic*, a càrrec de Ricardo Olmos (director de l'Escola Espanyola d'Història i d'Arqueologia de Roma); el 4, a les 18.00, cinema infantil amb la pel·lícula *El libro de Winnie The Pooh*; a les 19.30, taula rodona amb el tema *Cultures juvenils, contextos d'oci i consums*; a les 20.00 i a les 22.30, concert del Trio Forróbódó (Brasil); a les 21.00, vídeo recital poètic sobre *Et Digitorecitur*; a les 22.00, recital poètic de Shakespeare amb Salvador Oliva i Montse Guallar; el 5, a les 19.00, Sami Naïr (professor de ciències polítiques a la Universitat de París i professor de la Universitat Carles III de Madrid) parlarà sobre *El futur dels refugiats*; a les 19.30, projecció de la pel·lícula *La soledad del corredor de fondo* (*The loneliness of the long distance runner*). Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **COSMOCAIXA.**— Del 6 al 7 de juliol, Jornades Technoteixits: *Quina roba duran els robots del segle XX?* Més informació: c/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn.fundacio@lacaixa.es.

• **GERMANETES DELS POBRES.**— El 7 de juliol, a les 21.00, conviden a participar en una pregària a l'estil de Taizé juntament amb els ancians residents a la casa. Pl. Tetuan, 45-49 - Barcelona, tel. 932 655 227.

• **SANT CRISTÒFOR.**— Al Centre Cívic del Pati Llimona (c/ del Regomir, 3 - Barcelona) es podrà veure l'exposició *La*

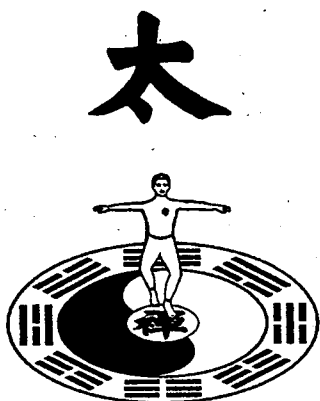
Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

Els honors estan situats a sota,
si els aconseguim, cal que
tinguem por,
si els perdem, cal que tinguem
por.
Així, honres i deshonres són
coses que fan por.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 29 de juny al 8 de juliol
al santuari de
Montesclaros de Santander.

極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Juan, el més petit dels seus fills, és el protagonista del seu últim llibre, «Educar superando las dificultades. La mirada transparente» (Ediciones Internacionales Universitarias). La periodista Asun Balonga, responsable de comunicació de l'Associació FERT i directora del programa de Ràdio Estel «Paraules d'amor», hi relata les seves experiències com a mare d'un fill amb dificultats d'aprenentatge. Es tracta, doncs, d'un llibre testimoni, que no pretén establir càtedra, sinó simplement compartir amb el lector-unes vivències relatades des del cor.

Asun Balonga, autora d'«Educar superando las dificultades. La mirada transparente»

«Educar els fills és una aventura apassionant»

—Què hi fa una llicenciada en Dret i periodista escrivint sobre les seves experiències com a mare?

—No és tan estrany. Fa moltíssims anys que treballa professionalment com a responsable del Departament de Comunicació de l'Associació FERT, que és una associació pionera en l'escola de pares. A través de diverses iniciatives el nostre objectiu no és donar receptes màgiques, que no existeixen, però sí afavorir la reflexió i oferir criteris d'actuació respecte dels fills. En els darrers anys he publicat diversos articles en aquest sentit i arran d'ells l'editorial Ediciones Internacionales Universitarias es va posar en contacte amb mi i em va proposar escriure un llibre sobre aquests temes. Així vaig escriure el 2003 *El mito de la supermujer*, que aborda el tema de la dona en la societat d'avui, i ara publico *Educar superando las dificultades*, basat en les meves experiències com a mare d'un nen amb certes dificultats d'aprenentatge, que finalment s'han superat.

—És, doncs, aquest últim un llibre autobiogràfic?

—Efectivament. Es tracta d'un llibre molt personal, escrit amb el cor, amb total sinceritat i senzillesa. Per a mi ha significat una mena d'exercici de

compartir amb el lector una experiència molt important en la meua vida. És un llibre d'emocions, no sensibler, transcrit des del cor.

—Què n'opina el seu fill, l'autèntic protagonista del llibre?

—Juan està encantat. Amb prou feines té 9 anys i ara mateix no té el més mínim interès de llegir el llibre, però està d'acord que l'hagi escrit i que pugui servir d'ajuda a altres persones.

—Què ha significat per a vostè l'experiència de la maternitat?

—Encara que soni una mica a tòpic, la maternitat és la gran prioritat de la meua vida, d'una manera total i absoluta. Tota la resta és secundària. M'agrada el meu treball professional, m'encanten els amics, tinc diversos hobbies..., però els meus fills són el primer. Per ells, deixaria el que fos necessari. Educar els fills és un repte, una aventura apassionant, en què per descomptat tampoc no falten les dificultats i els moments difícils.

—Què pretén amb aquest llibre? Els psicòlegs o pedagogs la poden acusar d'intrusista...

—Jo només ofereixo el meu testimoni com a mare. I a més com a mare de família nombrosa. Sóc molt conscient que el meu paper ha estat, és i

continuarà sent exclusivament el d'una mare. Això no canvia gens ni mica el paper que tenen els professionals. El que explico al llibre és el que he viscut i el que veritablement sé per experiència: com es pot ajudar un nen amb dificultats des del paper de mare?

—I com pot ajudar una mare aquests infants amb dificultats?

—Depèn del cas, però fonamentalment a través de dues premisses imprescindibles. La primera és dedicació en primera persona, estar-ne molt pendent, tot i que sense angoixar. I en segon terme és molt important parlar-los molt, al seu nivell i a la seva manera, estimular-los a través del joc i sobretot donar-los molt afecte sensible, immediat, gairebé tàctil. La clau és que se sentin estimats amb bogeria i acceptats tal com són. L'acceptació passa necessàriament per l'afecte més gran.

—Quin paper ha tingut la fe en aquest procés?

—Un paper molt important. Si una cosa he descobert amb aquesta experiència és que Déu supleix. Els pares fem el que podem, que és més aviat poc, i això no obstant ens sentim absolutament assistits per la Providència. Sense Déu res no té sentit. Al mateix temps, hi ha certs moments en què sorgeix una força amb la qual creies que no podries comptar. És una gràcia gran que Déu concedeix.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Pastoral del tu a tu

Voluntat de dedicació, des de la confiança en les nostres possibilitats... Aproximació personal als joves... Aquests serien els dos primers esglaons de l'escala que hauria de portar-nos a millorar la collita de vocacions al ministeri ordenat, a la vida consagrada, a l'apostolat laical. «Els segadors són pocs» (Mt 9,37).

El tercer ve a continuació: treball personalitzat. La seva denominació clàssica és «direcció espiritual»; després, molts s'han agradat més de dir-ne «acompanyament» o, simplement, contacte personal... Tant se val. En general caldrà fer molt d'això darrer per tal d'arribar —i no sempre— a allò primer... Aquí en dic «pastoral del tu a tu», un terme que abans s'usava més que no pas ara.

És important, d'entrada, que aquesta forma de dedicació—que requereix molt de temps— formi part del nostre imaginari pastoral. «Quantes hores hi consagro?», hauria de preguntar-se tot pastor. A diferència de les accions litúrgiques, o de la predicació, o de les reunions... el treball

personal no ens ve reclamat per uns horaris establerts ni compta amb uns esquemes fixos. Posat a no tenir, no té ni destinataris concrets: caldrà fer-se'ls. No serà fàcil, certament. Però com més la comunitat vagi adonant-se que el prevere, a més de dur a terme les seves activitats més conegudes, és, també, algú que t'escolta i amb qui es pot parlar a fons, els contactes s'aniran estenent com una taca d'oli.

Aquest treball personal, si el consideràvem superficialment, podria semblar-nos d'efectes molt limitats.

En realitat no és així. Sobretot en situacions de missió, com la nostra d'avui. L'evangelització de molts només serà possible a partir d'un nucli dur de seguidors de l'Evangeli amb clara vocació, això sí, de ser sal i llevat del món. El treball personal és l'escola decisiva de vocacions a l'apostolat: els anem donant allò mateix que ells estan cridats a donar als altres. I, encara que potser no ho sembli, és també escola per als pastors: és molt, en efecte, el que aquests en reben. No seria bo parlar i parlar sense referents, sense contrapunts: ens cal escoltar, experimentar processos espirituals, aprendre dels cristians i cristianes oberts a l'Esperit Sant.

Tots els apòstols de la joventut han fet d'aquest treball personalitzat, sovint vinculat al sagrament del perdó, el seu instrument preferit. Del beat Tarrés, per exemple, en dona detalls el seu biògraf Romuald Díaz. «Amb el seu caràcter amable i insinuant aconseguia de donar conversa particular i íntima a tothom; s'interessava pels seus problemes, i sempre sabia donar el consell més adequat.» Esmenta també una carta a la seva germana petita, religiosa, quan va ser elegida priora, recomanant-li mansuetud evangèlica en el tracte: «Pensa sempre que a so de tabals no s'agafen llebres: certament els cridaners, els qui s'enutgen... no faran mai adeptes ni mai conqueriran ànimes.»

Ara mateix

Rauxa

Catalans universals

En la quarta edició del programa de TV3 *Afers exteriors*, conduït per Miquel Calçada, es continua entrevistant catalans que viuen escampats arreu del món. En aquesta temporada, però, la novetat és que la majoria de països escollits tenen en comú trobar-se en conflicte armat o immersos en la pobresa, com ara Haití, Albània, Tanzània o Algèria. Aquesta nova característica dona per ella mateixa un valor afegit al que és, segurament, un dels espais més interessants de Televisió de Catalunya.

El que ara crida l'atenció, però, és que precisament en aquesta nova edició centrada en països conflictius, entre les persones entrevistades, més que empresaris o comerciants, abundin els missioners. Fins ara s'han pogut veure, per exemple, els testimonis d'una religiosa que fa anys que treballa en una barriada misèrrima de famílies albaneses o d'un pare blanc que viu en una zona rural de Tanzània educant infants i atenent els malalts de sida. Queda clar, doncs, que en aquests llocs conflictius on la feina a fer és realment dura i a vegades perillosa, a qui veritablement trobem treballant de valent són els missioners.

Eduard Brufau